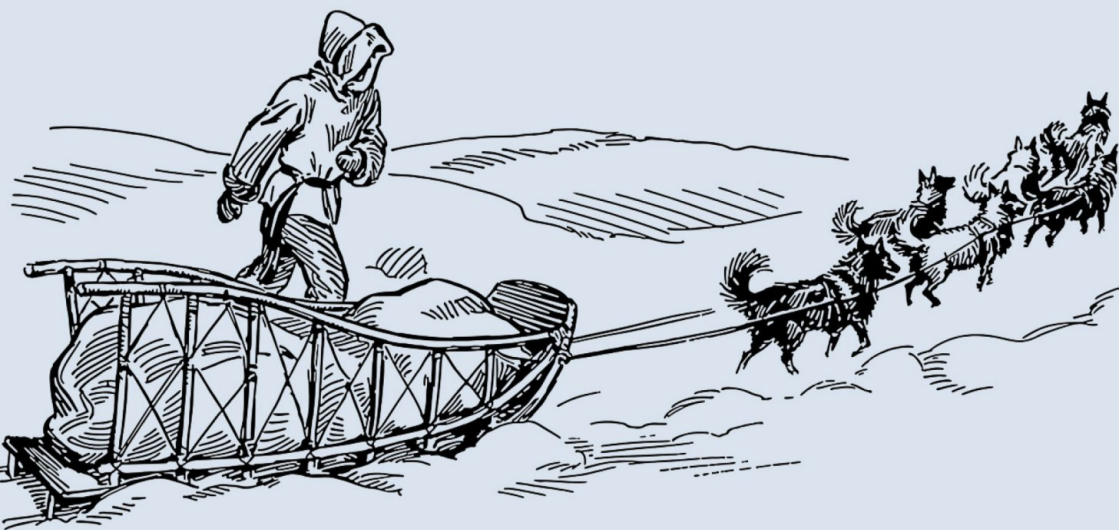

Městská knihovna v Praze

Dcera sněhu

Jack London

Praha

2017

e-kniha

Městská knihovna v Praze

ůčujeme:

knihy / časopisy / noviny / mluvené slovo /
hudbu / filmy / noty / obrazy / mapy

přístupujeme:

wi-fi zdarma / e-knihy / on-line encyklopedie /
e-zdroje o výtvarném umění, hudbě, filmu

ořádáme:

setkání s autory / přednášky / koncerty /
filmová představení / výstavy /
aktivity pro děti a jejich rodiče / čtení

www.mlp.cz

knihovna@mlp.cz

www.facebook.com/knihovna

www.e-knihovna.cz

Dcera sněhu

Jack London

Znění tohoto textu vychází z díla [Dcera sněhu](#) tak, jak bylo vydáno v Praze vlastním nákladem Marie Nozarové v roce 1919. Pro potřeby vydání Městské knihovny v Praze byl text redakčně zpracován.

Text díla (Jack London: Dcera sněhu), publikovaného [Městskou knihovnou v Praze](#), není vázán autorskými právy.

Vydání (obálka, upoutávka, citační stránka a grafická úprava), jehož autorem je Městská knihovna v Praze, podléhá licenci [Creative Commons Uved'te autora-
Nevyužívejte dílo komerčně-Zachovejte licenci 3.0 Česko](#).

Verze 1.0 z 18. 9. 2017.

OBSAH

Kapitola I.	6
Kapitola II.	12
Kapitola III.	15
Kapitola IV.	21
Kapitola V.	26
Kapitola VI.	30
Kapitola VII.	32
Kapitola VIII.	35
Kapitola IX.	37
Kapitola X.	42
Kapitola XI.	46
Kapitola XII.	50
Kapitola XIII.	54
Kapitola XIV.	58
Kapitola XV.	62
Kapitola XVI.	66
Kapitola XVII.	72
Kapitola XVIII.	76
Kapitola XIX.	78
Kapitola XX.	84
Kapitola XXI.	90
Kapitola XXII.	94
Kapitola XXIII.	99
Kapitola XXIV.	106
Kapitola XXV.	115
Kapitola XXVI.	122
Kapitola XXVII.	127
Kapitola XXVIII.	135
Kapitola XXIX.	142

Kapitola I.

„Vše je připraveno, Miss Welseová, můžete vystoupiti. Je to škoda, že nemáme po ruce některou z našich loďek!“

Frona Welseová čile se zvedla a přistoupila k důstojníkovi. „Nestaňte se o to, pane Thorntone, vy jste se již dosti namáhal pro mne... Pohleďte tamhle mezi řeku na tu skupinu sosen, jež vypadá jako kytice. Vidíte ten dřevěný dům. Tam právě jsem narozená.“

„Máte dojista naspěch, abyste se tam navrátila,“ podotkl podvelitel lodní, prováděje pocestnou mezi návaem chvátajících zlatokopů, shromážděných na palubě poštovního parníku. Tlačili se, klnuli, požadovali z plných hrdel svá zavazadla. Všechny otvory podpalubí byly otevřeny a kufry, bedny, balíky mizely rychle ve člunech, které stály kolkolem lodi.

Pan Thornton vedl dívku po můstku.

„Chtěl bych vás sám doprovodit na břeh, slečno Welseová, ale jsem přespříliš zaměstnán. Na shledanou tedy a šťastnou cestu. Pošlu dva své lidi zítra ráno se zavazadly, to vám slibuji!“

Frona stiskla podanou jí ruku a vskočila lehce do kocábky, která čekala na ni. Její tíží naklonila se křehká loďka a naplnila se vodou. Poutnici dostala se až do půli lýtek, leč ona se tím nevyrušila z klidu a usedla si na zad, nazdvihnuvši okraj svých sukní.

„Stůjte,“ volal důstojník. „Ta loďka je prohníla. Nechte mne, abych vám našel něco lepšího!“

„I jděte k d'asu!“ odpověděl člunař, chystaje se odraziti. Ale podvelitel již uchopil loďku za okraj a zadržel ji oběma rukama. V odměnu za jeho kavalírství dostalo se mu prudké rány veslem přes prsty. On pustí a zakleje, pozapomenuv na chvíli na přítomnost pocestné.

„Naše rozloučení nemá do sebe pranic poetického,“ zvolala k němu ona, smějíc se. I pozdravil ji naposled rukou.

„U Joviše! Tohle je žena, pravá žena!“ mružel Thornton, sleduje člun pohledem. Zachvátil jej stesk po domově. Dychtil horoucně znovu zříti ty šedé tak veselé oči... Aniž si toho uvědomil – nebylať psychologie jeho silnou stránkou –, cítil, že by pro tyhle oči vykonal milerád cestu kolem celé zeměkoule... Povinnosti jeho povolání připadaly mu náhle obtížny. Proč nedati nadobro vale moři a nejíti za mladou dívkou na Klondik?

K nemalé jeho lítosti výkřiky horníků vytrhly jej z tohoto dumání. Libý sen prchl, sotva se dostaviv!

„Žbluňk!“ veslo stříkne špinavou vodu Froně do tváře.

„Promiňte mi!“ zamumlal člunař. „Nejsem příliš zručným lodníkem...“

„To je vidět,“ pravila usměvavě.

„A mimochodem řečeno, nenávidím moře do duše. Kdybych naléhavě nepotřeboval několik těch dolarů... Měl jsem nyní býti v Dawsonu, ale pronásleduje mne neštěstí. Přišel jsem na cestě o svůj náklad... Přepnul jsme již ‚Průliv‘.“

„Žbluňk!“ Frona si utírá oči a zachvěje se... Ledová voda stéká jí dolů po zádech.

„Vy se doděláte úspěchu,“ prohlašuje nemotora. „Na první pohled jsem poznal, že patříte mezi šťastlivce. A toho je právě zapotřebí v této zemi... Kde jsem to přestal. Ach, ano, při tom, jak jsem pozbyl svého nákladu. Byl jsem nucen vrátiti se na pevninu a opatřiti si peníze. Doufám, že se na mne nehněváte, že jsem od vás požadoval více, než mi patří. Tenhle starý střez¹ mne stál sto tolarů. Ve Spojených státech byl by ani ne za deset.“

„A vy máte odvahu znovu započítí plavbu? Rcete mi své jméno. Možná, že se tam v zámoří uvidíme?“

„Já jsem horník Del Bishop. Shledáme-li se někdy, dám vám vše, co bude mé, do poslední své košile... Totiž, pardon, Miss...“

¹ Škopek. Pozn. red.

„Rozumím. Děkuji,“ odvětila Frona s líbezným úsměvem. Dovedla oceniti slova, jež vycházela ze srdce.

Po chvíli nato hodil jí její druh starou prázdnou krabici konzervovou.

„Hled'te! Bylo by dobře vylévati tímhle vodu. Tohle staré harampádí je hotová sběračka na pěnu.“

Dívka si nazvedla sukně a uposlechla, ač jinak bez značnějšího výsledku. Prostranné poštovní parníky obklopovaly lodici, i nebylo snadno dosíci břehu. Del Bishop tiše vesloval. Pojednou se zastavil:

„Vy jste mi dosud neřekla svého jména?“

„Zovu se Frona Welseová.“

Hluboká, ba dokonce bázlivá úcta přepadla tvář člunařovu.

„Miss Welseová?“ opakoval zvolna. „Vy přece nejste dcera Jakoba Welseho?“

„Ba, právě jsem jeho dcerou.“

Stiskl zuby, zalykal a nato, odkládaje vesla:

„Vylezte na zad; vyndejte nohy z vody a podejte sem tu konzervovou plechovku. Nepatří se vám vylévat vodu, Miss Welseová.“

Když přistáli, pocestná podala Bishopovi peníze a stiskla mu ruku.

„Pamatujte si,“ zvolal k ní, „že všechno, co mám, náleží vám!“

„Ano i poslední vaše košile! Nezapomenu toho.“

„Toť div! Čirý div!“ pomyslí si člunař, vrací se nazpět.“

Frona se vzdalovala. Krátká její suknice nepřekážela jí v pohybech. Šla velikými kroky, onou pravidelnou chůzí, jaké byla navyklá, po stezce. Nejedem zlatokop, utkvěv pohledem na jejích jemných obrysech, potvrdil úsudek podvelitelův a lodníkův, neboť svěží dívčí obličej prozrazovali otevřenost, oči jí zářily a upíraly se na mimojdoucí s výrazem veselé družnosti...

Prošla davem a vydala se na cestu k domu, jež byla ukázala panu Thorntonovi. Kolik vzpomínek hemžilo v její paměti! Vzpomínala prostičkých minulých dob, kdy osadníci sami si nosili břemena a kráčeli tu bez úlevy a pohodlí s očima k zemi sklopenýma. Tak to kázaly zákony Aljašky. Jaké to změny od jejího odjezdu! Dívka cítila se zmatena po-

hledem na tyto neurvalé a prudké cizince, ženoucí se útokem za drahocenným kovem. Vůkol ní v dáli zvedaly se velebné hory klondíkské a pochmurná spleť mraků, jimiž prokmitávalo slunce. Tam dole bylo ticho, pohádkové ticho...

Stará místa a předměty, na něž se pamatovala, připadaly dívce jako dobří staří známí. Byly to ony – a byly přece jiné. Tamhle na té lučině hrávala si za dětství a naslouchala svému hlasu, jenž odrážel se od ledovce k ledovci několikerou ozvěnou... Dnes deset tisíc nových příchozích šlapalo hebkou její trávu. Za ní podél aljašského pobřeží přicházelo jich ještě tisíce a tisíce, přihnavše se ze všech světa koutů!

Řeka Dyea valila jako druhdy hlučné své vody k moři, ale břehy její byly udupány těžkými botami zlatokopů a v proudu zápolily přetížené lodi! Všude vůle člověka přemohla přírodu.

Před bazarem, mimo něž chodívала tak často a kde kdysi podívaná na zálesáka upoutávala její pozornost, tísnili se hlučně koupěchtiví... Listy a deníky – druhdy bývaly pouze dvoje nebo troje! – byly tu nahromaděny téměř až ke stropu. Ve velké dvoraně pozorovala Fróna se zájmem, kterak se váží na velikých vahách zavazadla indiánských nosičů. Když se přistěhovalci jevíli tuze lakomí, tu bývalí majitelé půdy shazovali jim břemena na zem.

Pojednou ozval se šepot mezi vzrušeným davem. Povšimla si tří mužů, kteří přicházeli zevnitř. Jsouce chatrně oděni, dokonce v cáry, poutali všeobecnou pozornost. Lid si šeptal jejich jména. Prvý z nich Kanad'an Louis byl prý v Eldorádu majitelem tří zlatých dolů, páčících se aspoň na tři miliony!

Věru nevypadal na to. Na stezce rozloučil se nadobro se svým kloboukem a hlava jeho zahalena byla v rozedraný šátek. Přes široké plece přesahoval mu těžký balík.

„Druhý s těmi vousy na bradě;“ šeptal jeden z diváků, „to je Swiftwater Bill, jeden taktéž z eldorádkých králů.“

„Jak to víte?“ ptala se Fiona nedůvěřivě.

„Podle toho, že jeho podobizna objevila se ve všech denních listech!“

„A kdo je ten třetí?“

„To nevím.“

Leč ještě v témž okamžiku poznala dívka tvář cizincovu i vykřikla radostí:

„Matte! Matte Mac Carthy!“

Muž ten s dlouhým oholeným obličejem uchopí podanou mu ruku a srdečně jí potřese. Frona postřehla nedůvěru v jeho očích.

„Matte, je-li možná? Vy se již na mne nepamatujete? Kdybychom byli sami, objala bych vás, jako když jsem byla malá, vy starý medvěde!“

Cizinec prohlédne si ji důkladněji; radostný záblesk zazáří mu v očích a rty se mu stáhnou v tichý úsměv.

„Ach, to jste vy, to jste tedy vy konečně? Roztomilý drahý siroteček se zlatými spletenými vlásy, které jsem česával každodenně večer! Hezká čarodějka, jež probíhala se s bosýma nožkami po lučinách?“

„Ano ano!“ potvrzovala Frona vesele.

„Rarášek, jenž mi jednoho krásného dne stopil sánky i se psy, projel v třesuté zimě Průlivem, aby se podíval, končí-li na druhé straně svět jako v pohádkách o vílách?“

„Oh, Matte, drahý starý Matte! Pamatujete se na tu dobu, kdy jsem navštívila indiánský tábor a šla jsem s dcerami Siwash plavati do řeky!“

„A jak jsem vás přivedl nazpátek domů za laloušek ouška?“

„A jak vy jste, hledaje mne, ztratil své zbrusu nové kaučukové boty?“

„O, ano! Pamatuji se na to dobrodružství. Boty za deset dolarů!“

„Vy jste potom přeplul Průliv a pustil se do vnitrozemí, i mysleli jsme, že jste mrtev.“

„Na všechno to se pamatuji. Vy jste mi plakala v náruči, loučíc se se mnou a líbala jste mne...“

„To mi bylo teprv osm roků.“

„A od těch časů uplynulo dvanácte let! Jak jste vyrostla! Jaká je to z vás krásná žena! Trochu hubená... ještě!“

„Snad nechcete, abych ve dvaceti letech byla tělnatá? Ale pohled'te na mé svaly!“

A smějíc se odhrnula rukávce ze svých nahých rukou.

„Člověk by myslil, že jste si vydělávala živobytí se svým bicipsem,“ zvolal horník v obdivu.

„Ano boxuji, šermuji, plavu, potápím se... a při příležitosti chodila bych po rukou! Tím to je!“

„A já se domníval, že se zabýváte studiem knih!“

„Bylo tomu tak; ale výchovávací metody se vyvinuly i přestaly z nás dělat stroje na učení! Nyní mi vypravujte o sobě, Matte! Jak se vám dařilo za mé nepřítomnosti?“

Mac Carthy se vztyčí, vypne sebevědomě prsa a deklamuje pateticky:

„Já jsem jeden z eldorádských králů, pán bezmezného bohatství, jež jsem dobyl v potu tváře. V jedné minutce nahromadím více zlata, než jsem ho viděl v celém mém dřívějším životě... Ano, na Klondiku je zlato... a rovněž špatná whisky...“

„Stále týž, milý příteli! Vy tedy nikdy nezestárnete?“

„A vy? Doufám, že jste zůstala pravou Welseovnou přes svoje studia a své svaly? Je však čas provázeti Francouze Louise a Swiftwatera do bazaru. Později budeme moci převraceti stránky v knize minulosti.“

Dle svého obyčeje vůči těm, jež milovala, Frona podala ruku svému starému druhu dětských her. Ir klestil si snadno průchod davem, který uctivě ustupoval stranou.

„Kdo je ta mladá dívka?“ tázal se kdosi šeptem.

„Jediná dcera Jakoba Welseho. Jak to? Což jste nikdy nic o něm neslyšel? To jste tedy žil až dosud s hlavou v pytli, cizinče?“

Kapitola II.

Frona vycházela z březového lesa. Prvé paprsky sluneční ozařovaly její spadlé vlasy. Oči zářily jí radostí, když pozorovala krajinu, staré stromy a popínavé liány. Chřípí rozechvívalo se jí vůní kypré a vlhké země.

Na mýtině otvíraly se neobvyklé velké oči aljašských fialek. Dívka vrhla se do trávy a vnořila obličej do jejich vonných korunek. Pletichářský a pokrytecký ten svět, který právě ostavila za sebou nemohl porušiti vrozené její prostoty. Zůstala tak zdravá, tak přirozená, jak nachové květy, které jí byly poduškou.

Ona sní... zří opět v duchu svoje v jednoduchosti prožité dětství, jež nehovělo šablonovitým společenským pravidlům a bylo ovládáno pouze jediným zákonem, tím, jímž se spravují tyto pusté krajiny: zákonem pohostinství. Otec její byl poslušen tohoto posvátného zákona i sdílel oddaně s pocestným, jenž k němu zavítal, potravu i přístřeší. Poctivý a věčný to zákon, přijatý jak osadníky těchto končin, tak domorodými indiány, psy, ba dokonce i vlky. Frona, zpola usnuvší, neslyší již, jak ozývá se v dáli volání dobrodruhů, kteří zápolí s obtížemi cesty, na je-jímž konci kyne jim Štěstěna.

Za půl hodiny dívka se zvedne a ubírá se bezděčně po dobře známé cestě, vedoucí do táborů indiánů, někdejších svých přátel. Při šramotu jejích kroků otočí jakýsi jinoch, téměř nahý jako nějaký bronzový bůh, hlavu na svých osmahlých plecích. Ona ho pozdraví v nářečí kmene Dyea, leč on jí odpoví urážlivým výsměškem a klnutím².

Na pokraji lesa prostírá se tábořiště, tolik lišící se od onoho, které druhdy navštěvovala, s jeho skupením asi dvaceti chýšek. Sestupovala nyní až k řece, jíž brázdily dlouhé čluny. Celé množství indiánů, nejružnějších kmenů pohlíželo na ni, ona se ubírala mimo, chmuříce brvy; za

² Nadávkou. Pozn. red.

ní pošklebovali se mladí hrdinové, mručice mezi sebou věci, jaké těžko vyprávěti.

Tyto nestoudnosti ji nezarazily, leč cítila, kterak mizí její radost z návratu v rodná tato místa. Bylo již veta po patriarchálních zvycích zdejšího lidu, v nichž jej otec její povzbuzoval...? Zachvátila-li jej polocivilizace, jež je daleko horší stavu barbarství?

Před pootevřenými stany hrál jakýsi běloch zhýralé tváře s indiány karty. A z každého „týpí“ (stanu) a z každického „vigvamu“ (chýše) vřeštil chrčivý zvuk fonografu.

Jedna stará squaw, vyhřívající se na slunci, spatřivší Fronu, se zvedla; pojednou vydala ze sebe pronikavý skřek.

„Hee-hee! Tenas-Hee-hee!“ slabikovala tak rychle, jak jí jen dovolovaly vypadané její zuby.

Frona zaplesala. Tenas-Hee-hee (smíšek) bylo její vlastní indiánské jméno. Přistoupila k ženě.

„Což jsi na mne již zapoměla, Tenas-Hee-hee? A přec oči tvé jsou mladé a pronikavé. Neeposa, ta nezapomíná.“

„Tos ty, Neeposo?“ tázala se příchozí váhavě. (Vždyť tak dlouho již neznají ústa její mluvy zdejšího kmene.)

„Ano, jsem to já, Neeposa. V našem plemeni stárneme rychle. Neeposa, které jsi hopsala po kolenou a jež zápolila se smrtí pro tebe. Já jsem tě ihned poznala. Tys veliká a štíhlá jako třtina. Slunce líbalo ne tak žhavě tvých tváří, zato tvé vlasy podobny jsou plovoucím řasám. A rudá tvá ústa stále se smějí. A oči tvé jsou jasné a opravdové jako za času, kdy jazyk tvůj neznal lži. O, ty se nepodobáš bílým ženám, které přišly do našeho kraje!“

„Zdali je to důvodem, aby mne vaši hrdinové uráželi?“ tázala se Frona, vešedši do stanu a dřepnuvši si na zem vedle stařeny. „Když jsem si hrávala v těchto lesích, nebylo tomu tak.“

„Nehaň jich, Tenas-Hee-hee. Tím jsou vinny tvoje bílé sestry. Dívají se směle na muže. Jazyk jejich jest poskvrněn a srdce jejich podlé. Proto si již nevážíme žen tvého plemene.“ Pojednou nazvedla se opona dveří a jimi vešel stařec. Pravil bez váhání:

„Nuže, Tenas-Hee-hee se vrátila v tyto neblahé dny?“

„Proč neblahé, Muskime? Žaludek tvých synů jest syt a muži vaši nosí břemena bělochů po stezce, a vydělají tak mnoho zlata.“

„To je ovšem pravda; naše ženy mají šaty krásných barev. Líbí se bělochům, kteří nám je berou, a ony již delší čas zdráhají se usmívati na naše hrdiny... Tím náš kmen vymírá. Naše břicha jsou plna potravy tvých bratrů a též jejich smrtící vodky. A naši jinoši hrají celé noci karty, sváří se a utrácí to zlato, jež velebíš. Proto pravím: ‚neblahé dny‘. A starý Muskim sestoupí v smutku do hrobu, neboť šílenství bělochů postihlo jeho lid. Přicházejí po moři, četní jako vlny, a jdou sněhem a mrazem po dlouhé cestě. A ty, Frono, půjdeš také s nimi?“

Dříve nežli otevřela Frona úst, aby mu odpověděla, rozhrnula se kožená opona a v otvoru objevil se Mac Carthy. Nahlédl do temného vnitřku.

„Frono, oběd již čeká, přes hodinu. Na shledanou, Neeposo a Muskime. Jak vidíte, ani já jsem na vás nezapomenul!“

Kapitola III.

Jest jitro. Dívka se právě vydala po stezce na další cestu. Na záda uvázala si svůj kodak a malý kufřík. Neeposa oloupala pro ni vrbovou haluz na hůl. Má na sobě tmavý sportovní oblek s krátkou suknicí.

Její zavazadla naložená na zádech několika indiánů pod vedením Del Bishopovým jsou nesena na několik hodin před ní. Člunař vyhledal dívku včerejšího dne a vyžádal si od ní svolení, aby ji směl doprovázet do Dawsonu, kde se měla shledati se svým otcem. Náklad a nosiči měli se k ní přidružit v osadě Happy, kdež hodlali všichni přenocovati. Mís-to platu vyžadoval si dobrodruh pouze doporučení panu Welsemu. Tím bude založeno jeho štěstí; o tom nepochyboval.

Na stezce nebylo se ničeho obávat. Celý průvod chechaquů (horníků nováčků) ubíral se před Fronou. Mezi nimi bylo lze rozeznat dva Nory; byli to praví obři, obtíženi balíky asi padesátikilovými a táhnoucí vozík s těžkými břemeny. Smáli se a žertovali po celé cestě. Druzí zlatokopové hleděli na ně závistivě.

Stezka, vyšedši z tmavého lesa, končila v dosti nebezpečný brod, jediný to přechod přes řeku. Na písku ležel roztažen utopenec s vypoulenýma očima... Norové prohlíželi si jej zasmušeně; nato vstoupil jeden po druhém do vody.

Z protějšího břehu druhové jejich volali na ně výstražně, ale hlasy jejich nedonikly jim k sluchu. Vtom je strhoval proud sebou... Vlny vystupovaly obrům až po bedra... Potáceli se.

Frona byla znepokojena i zatajil se v ní dech... Konečně se již zdálo, že nebezpečí minulo, když tu se přetrhl jeden řemen, kterým byl svázán tlumok na zádech jednoho Nora, jenž kráčel nejbližše vozíku. Tíže zavazadla zvrátila toho muže. Padl na stranu i strhl s sebou k pádu i ostatní své druhy... Nebožáci byli zavaleni svými zavazadly, a jelikož byli dohromady spleteni řemeny, kterými se přitáhli k vozu, nepodařilo se jim přes veškerou úsilí stanouti pevnou nohou na dně. Pouze onen,

jehož nehodou neštěstí bylo zaviněno, dokázal toho, že se vymotal z těchto pout... Jeho bratři byli unášeni proudem a vrženi na kostrbatý břeh špičatých skalisek.

Frona rychle odváže člun a chvátá jim střelhibitě ku pomoci. Asi dvánáct jiných loďek následuje jejího příkladu. Pohříchu tuze pozdě. Přivezou nazpět jen jednoho z nich poloutonulého, s krvácejícíma rukama. Pět plavovlasých obrů bylo nalezeno mnohem dále odsud s přelámanými kostmi a se zablácenými tvářemi obrácenými k nebi...

Nedávajíce se odraditi touto nešťastnou příhodou, horníci nasedavše do člunů, pokračovali ve svém spěchu za bohatstvím, zapomenuvše na zachráněného druhu za sebou, pohříženého ve svou bolest a patřícího jakoby v těžkých snách na k nepoznání znetvořené mrtvoly svých bratří.

* * *

Několik kilometrů dále hory se od sebe vzdalovaly, ustupujíce širokému kaňonu, kde kroky cestujících utvořily pěšinku v červenavé hlíně. Frona, odchýlivše se od obvyklé cesty, ocitla se náhle v přítomnosti nějakého pocestného, ležícího na boku právě uprostřed kaluže s jednou paží pod sebou podloženou a druhou zmáčknutou těžkým balíkem. Hlava jeho spočívala měkce v bahně, jeho tvář jevila výraz úplné blaženosti. Usmál se na dívku řka:

„Přicházíte v pravý okamžik. Čekám na vás již hodinu, nerozpletla byste mi prosím tento řemínek? Zpropadená věc! Nemohu naň dosáhnouti a on mi zabraňuje, abych vstal.“

„Jste-li raněn?“

„Nestojí to ani za řeč,“ odvětil cizinec, který sotva stál na nohou a protahoval si údy, jež ho bolely. „Každým způsobem výborně jsem si odpočinul. Hled'te, sklouzl jsem po tomto kořínku i smekl jsem se na zem, nevěda ani jak. Za živý svět jsem nemohl zachytiti tu zatracenou petlici a přijíti zase do rovnováhy. Horníci chodí raději dolní cestou; proto jste vy první osoba, kterou jsem spatřil od své nehody.“

„Proč jste nevolal o pomoc?“

„Abych dal lézt do svahu těm ubožákům, kteří vlečou náklad jako oslíci? Za nic na světě! Vždyť jsem ostatně velmi dobře věděl, že mi bude dříve nebo později pomoheno!“

„Výborně! Vy jste energický muž. Doděláte se štěstí v tomto kraji,“ přesvědčovala Frona, jdouc dále svou cestou.

„Oh, o tom nikterak nepochybuji,“ zvolal cizinec vesele. „Cítím se nyní jako znovu narozen, i dám se znovu na cestu se svými druhy.“

Stezka strmě vzestupovala od jedné ledovcové morény³ ke druhé a svažovala se nato až k břehu řeky. Tenký kmen oloupané jedle, sedm metrů zděli, spojoval oba břehy a uprostřed byl ponořen tíží cestujících do vody, zvířené proudem. Frona položí nohu na jeho chůzí uhlazený povrch a cítí, kterak se křehký ten most chvěje pod ní... Proud zdál se vyskakovati se řvoucím jekem jí v ústrety.

Nedostává se jí odvahy... Učiní krok nazpět a pohlédne za sebe. Právě vycházela z lesa indiánská tlupa. Napřed hrdinové, pak squaw hluboko sehnuté pod těžkými břemeny, nato děti s větším nebo menším nákladem dle jich stáří; nakonec asi šest psů, vyplazujících jazyk a stěží se vlekoucích pod těžkými zavazadly přivázanými jim na hřbetech.

Muži, přecházejíce po kmeni, vrhají opovrhlivé pohledy na Fronu, která udřepa na zemi a předstírala, že si utahuje tkanice svých botek. Osmahlí synové pouště jeden po druhém provedou nebezpečný ten kousek. Mnohdy jim ledová voda vzestoupí až po kotníky. Náčelník dohlíží na ten výkon.

Když se celá tlupa i s dětmi i psy dostala na protější břeh, indián se obrátil k pocestné a řekl jí:

„Dobrá cesta výše na hoře. Lepší pro vás.“

Frona mu poděkovala, zavrtěla hlavou a vyčkala, až dohoní svoje lidi... Hrdost jejího plemene podněcovala v ní ochablou odvalu. Nehledíc pod svoje nohy, nedbajíc výrazů opovržení, metaných bělošce do tváře, přešla pevným krokem zpěněnou řeku.

³ Kamenitá a zemitá tříšť, která se hromadí na úpatí nebo bocích ledovců.

O něco dále uzřela muže sedícího na stezce ve trávě. Vyzul si střevíce a jeho nohy zdály se oteklé a rozbolavělé.

„Co je vám? Mohu-li vám pomoci?“ tázala se.

Muž pozvedl svoji tvář, po níž tekly potůčky slz.

„Nikoli,“ vzdychal. „Mám odřené nohy, jsem polámán v hřbetě a všecek namožen. Moji soudruzi ostavili mne tu na holičkách. Nemohu učinit i dále ani krůčku. Ach, kdyby mne tak má žena a moje děti viděly v tomhle postavení! Myslím, že zhynu únavou.“

„Proč vás vaši soudruzi nechali vzadu?“

„Poněvadž šli rychleji než já.“

„A přec vy vypadáte zdravý a statný. Vaši druhové jsou horníci?“

„Ne, jsou zaměstnání v téže bance co já již několik let. Myslil jsem, že zůstanou u mne.“

„Můj ubohý příteli, vy neznáte tohoto kraje. Není stvořen pro ty, kdož nemají ani odvahy, ani vytrvalosti. Na uhájení života třeba tu pevné vůle. Sever vyžaduje zmužilých srdcí. Uposlechněte mne a navraťte se do Spojených států. Vytrváte-li ve svém šíleném podniku, jistě zahynete. Pamatujte na svoji rodinu a odcestujte k ní. Sbohem.“ Opustil ho a jde dále. V blízkém tábořišti právě se probortil ledovec pod tlakem podzemních vod a stezka byla již jen ohromnou bažinou. Zlatokopové byli při zřícení zabiti; druzí pohmoždění a jako smyslů zbaveni bloudili v sutinách, hledající svá zavazadla.

Polední slunce brzy ukazovalo Froně vrcholky Chilceootu, šlehané sněhovou bouří. Celé mraveniště lidí táhlo se klikatě jako had podél svahu a menšilo se dálkou, ztrácejíc se poté na úbočí protějším. Hora objevila se pak celá ve svém mlžném a sněhovém hávu; vypadalo to tak, jako by se chystal vítr setřásti trpaslíky zavěšené na skalnatých útesech.

I mladá dívka jala se stoupati na jeho úbočí. Na poloviční cestě zastaví se před překážkou: Craterským jezerem s černými vlnami rozčeřenými v pěnové třísně. Na břehu odpočívá křehká kocábka; člunař od ní byl zcela na blízku; byl to jinoch inteligentní tváře a černých očí.

Pramici má ovšem u sebe, ale jeho denní dílo je skončeno a mimo to duje prudká vichřice. Byť i vydělal dvacet pět dolarů, nepřeveze již nikoho. Několik pocestných dnes tu zahynulo; jest nadobro marno pokoušeti se znovu o přeplutí.

„Nebudete se obtěžovati zkusiti ještě jednou svých sil?“ táže se ho Frona svým srdečným způsobem.

„Nikoli, ani ty největší lodi nedostanou se na druhý břeh. Posečkejte do zítřka.“

„To je mi nemožné. Má zavazadla jsou s mými nosiči v Happy-Campu (Šťastném táboře). Nemohu zde přenocovati. Prosím vás, převezte mne ihned.“

Usmála se upřímně a přátelsky, nikoli však úlisným úsměvem slabocha, který chce obměkčiti sílu.

„Dám vám padesát dolarů za vaši námahu.“

„Nikoli.“

„Nemám strach, ujišťuji vás.“

Převozník se zachvěl cítě, že se mimovolně poddává jejímu přimlouvání, i zvolal náhle:

„Nu tak, pojd'te.“

A zuřivým pohybem odrazil lodici do vln.

„Pojd'te, převezu vás přes řeku, ale nechci vašich padesát dolarů. Sazba převozu jest pro každého stejná.“

Voda se zvedala a vnikala do kocábky, dívka pak jí dle potřeby vylévala nádobou, nestarajíc se o svou suknicu ani o svou promočenou obuv.

„Doufejme, že nás vítr přizene k cíli, neručím však za nic,“ podotkl lodník.

„Doufejme, neboť přenocovati bez stanu, bez pokrývky a ohně nebyl by nijaký žert,“ přisvědčila Frona.

„Jde to celkem dobře... Nu, již jsme tu,“ prohlásí posléze převozník, bezstarostně si pooddechnuv.

Frona již vyskočila na kluzký břeh a pomůže mu vytáhnouti kocábku z proudu. Kolem nich ze všech stran zvedají se skalní stěny. Padají neustále husté sutky ledových krup.

„Pospěšte si,“ pravil lodník. „Až do Happy-Campu jsou ještě dvě taková místa. Nesmíte zmařiti ani minutky! Nikoli, chci jen dvacet dolarů, ani centim více.“

„Děkuji.“ Dívka mu podá přátelsky ruku.

„Vy jste statečný chlapík, děkuji vám,“ opakuje.

On patří za ní, kterak odchází, jsa pln němého obdivu.

Asi dvanáct stanů, do nichž pere vichřice, nasvědčují tomu, že Happy-Camp již je před ní. Poutnice, unavena a na kost a kůži promoklá, jde po všech těchto útulcích, hledajíc své lidi se zavazadly. Po Del Bishopovi a jeho lidech nikde ani potuchy. Nakonec dojde k poslednímu stanu, rozváže řemínky, kterými je uzavřen vchod, a nahlédne dovnitř. Plápolavá svíce ukáže jí klečícího muže, an fouká z plných plic do kamínek, v nichž oheň tvrdošíjně nechce vzplanouti a která ustavičně čadí dýmem...

Kapitola IV.

Vstoupí tiše dovnitř. Muž, jemuž docházel dech bezvýsledným vzdouváním ohně, byl k ní obrácen zády a nevěděl o jejím příchodu. Tu poutnice, zalykajíc se dýmem, jehož byl plný stan, zakašlala.

„Svažte zase prosím dveře,“ podotkne obyvatel stanu, zvednuv své začervenalé oči na novou příchozí, „a udělejte si pohodlí.“

Poté, aniž se na cokoli dotazoval vetřelkyně, započal znovu nevďěčnou svoji práci, přikládaje na vznícený plamen několik křivolakých a vlhkých třísek jedlových.

„Usušte si sukně a já zatím ustrojím večeri. Potřebujete dojista odpočinku.“

Postaviv na kamna kávový strojek a naplniv jej vodou, vyjde ven pro palivo. Za jeho nepřítomnosti Frona splete svůj promočený šat a natáhne jej přes provaz vedle ohně. Zuje si střevíce a punčochy a vklouzne do teplých, pohodlných mokasínů.

Sebemenší výkřik překvapení neozval se horníkovi z úst. Vypadalo to tak, jako by příchod mladé dívky do jeho stanu za prudké sněhové bouře byl věcí naprosto přirozenou! Již dvakráte či třikráte otevřela Frona ústa, chtějíc se rozhovořiti... Její hostitel stále mlče, chystal se usmažiti na pánvi několik řízků hovězího masa, jež vydlabal jakýmsi sekáčkem z konzervové krabice. Káva dýchala svou vůní a horník mezitím kladl na misku jakousi studenou koblihu hutnosti houby; přičichl k tomu moučníku a... vyhodil jej ven, odporně se ušklíbnuv.

Sáček s námořnickými suchary, vlhkými a rozdrolenými ležel na stole.

„Tohle je všečen chléb, jaký vám mohu podati.“ prohlásil.

„Sečkejte minutku.“

Na odpor nezbylo času; Frona vsypala mazlavé ty zbytky do pánve na tuk a slaninu. Vlila do toho dva koflíky vody a mícháním připravila

prazvláštní pikantní příkrm, načež jej vyklopila na mísu s řízky hovězího. Směs ta dobře osolena a opepřena šířila lákavou vůni.

„Něco tak vydatného nejedl jsem vůbec na své cestě!“ liboval si zlatokop.

Za krátkého jídla dívka si jej pozorně prohlédla. V tváři horníkově zračila se síla. Byl inteligentní a vzdělaný, to se mu vidělo z očí. Měl široké plece, pěkný, veliký a štíhlý vzrůst a bylo mu asi třicet let.

„Pokrývek nemám pohříchu nazbyt,“ podotkl úsečně. „Moji indiáni mi právě dnes ráno odešli se zavazadly. Přece však zbyly mi tu dva pláště, které vyhoví témuž účelu.“

„Jak myslím, operní zpěvačka!“ otázal se jí opovržlivě. Frona zavřela oči. Zdálo se jí, jako by jí byl vmeten v tvář prudký políček. Vzpomněla si na břitký výpad Neeposin proti bílým ženám, které přicházejí zne-mravňovati zdejší kraje. Poprvé od svého příchodu pochopila nejistotu svého postavení i byla tím znepokojena.

„Na dnešek přenocovaly u mne dvě vaše kolegyně a tři na včerejšek. Ale to jsem měl dosti šál a příkrývek. Je to škoda, že jste tak poztrácely svá zavazadla. Mám tu čest s hvězdou prvního řádu, že ano?“

„Nikoli,“ odvětila chladně. „Já nejsem operní zpěvačkou.“

„Přece však jste nějaká umělkyně,“ trval on na svém, prostíraje po podlaze dva moučné pytle po obou stranách kamen. Tak vznikla primitivní lůžka, mohlo-li se to vůbec lůžky nazvati.

„Jak jsem vám již řekla, nejsem ani zpěvačkou, ani žádnou umělkyní,“ opakovala Frona chladným svým hlasem.

Pláště vypadly mu z rukou i vztyčil se, aby si prohlédl poutnici důkladněji. Zkoumal jí do podrobností od paty až k hlavě.

„Oh, prosím vás za prominutí,“ tak vyjádřil posléze svůj úsudek. „Jakká jste vy neprozřetelná osoba, že se takto vydáte za získáním jmění, nebojíc se nebezpečí. Toliko dva druhy žen přichází na Klondike: ženy ctihodné, provázené svými manžely anebo otcí... a pak ty ostatní. Tyto rády se označují jménem ‚operních zpěvaček‘, jak se domnívám, pro slušný nátěr... A my přistupujeme na tuto smyšlenku z téhož důvodu. Učinila byste mnohem lépe, kdybyste se ihned vrátila do Spojených

států. Je-li vám libo, zapůjčím vám peníze na cestu a jednoho ze svých indiánů, aby vás doprovodil až do Dyee.“

„Děkuji vám.“ Marně namáhala se Frona přerušiti ho v této deklamacii. „Leč vy se mýlíte. Přicházím z Dyee i doufala jsem, že se shledám se svými nosiči i zavazadly v tomto táboře. Předpokládám, že jejich loďka ztroskotala v jezeře Craterském za nejprudší bouře, a tím že se opozdili. Co se pak týká mého návratu do Spojených států, tu vězte, že můj otec je v Dawsonu a že jsem ho již neviděla celá tři léta... Nyní, abych pravdu děla, jsem unavena a že toužím po odpočinku... Dopřejete-li mi pohostinství na jednom z těchto lůžek?“

„Tot' nemožno.“

Muž usedl na jeden z moučných pytlů, nevěda si nadobro rady.

„Jsou ještě jiné ženy ve stanech?“

„Ano, nikoli však vašeho druhu. Mohl bych ovšem spát i pod širým nebem. Pohříchu zmrzl bych na místě...“

„Mohu-li doraziti dnes večer do Deep-Lake?“ tázala se ještě Frona, špatně zakrývajíc svou bezměrnou chuť dáti se do smíchu.

„Nikoli, řeky nelze přeplouti po tmě.“

„Čeho se bojíte?“

„Nestrachuji se jí pro sebe...“

„Nuže, odpočinu si ihned neprodleně. Váš zpozdlý zákoník společenských slušností či neslušností nemá platnosti na Klondiku. My tu nežijeme na vrcholu civilizace; my se bereme cestou polární.“

Horník pokrčil rameny.

„Pomozte mi ustlat,“ pokračovala dívka. „Roztáhněte ty pytle na délku a složte pokrývku tak, aby se vyplnila prázdnota uprostřed.“

„Hm, teď již vím, proč mám každou noc křeče.“

„Vy tedy Aljašky neznáte?“

„Ne valně. A vy? Co víte o životě na stezce polární, abych použil vašich slov.“

„Vím toho dosti, abych se mohla přizpůsobiti. Dejte dříví za kamna, ať přes noc oschne... A poslouchajte vítr a déšť. Jaká to psí nepohoda!“

Stan se skutečně viklal pod ustavičnými náporů vichru. Voda hrčela po stěnách s hukotem vodopádu. Muž vypnul se na špičkách nohou, poodhrnul prstem plachtovinu nad svojí hlavou. Vzápětí vychrlil se na něj a na žhavá kamínka proud lijavce. Stan naplnil se parou.

„Nečiňte toho!“ zvolala Frona a chvatně položila svůj prst na to místo a pomalu jej oddálila. Ihned ustala voda cediti dovnitř.

„Chraňte se obnovovati tohoto pokusu, sice se tu utopíme!“

„Milosrdný bože! A vy tvrdíte, že jste dnes právě vyšla z Dyee? Mně nad tím stojí rozum.“

„Dobrou noc!“ zamručí mladistvá poutnice, uléhajíc na hrubé lože. „Mám dřevěné údy a umírám nevyspáním.“

Čtvrt hodiny uplyne za naprostého ticha. Pojednou zamumlá roze-spalým hlasem:

„Ach, já zapomněla... Jste vzhůru?“

„Ano,“ odvěti jí hlas z druhé strany kamínek. „Co jest?“

„Přichystal jste dračky?“

„Dračky?“

„Ano dračky⁴ na rozdělení ohně zítra ráno! Vstaňte rychle a jděte je naštipat. Je jich potřeba.“

Muž bez odporu uposlechl; když byl s prací hotov, jeho host již dávno zase spal.

Když opět otevřela oči, za několik hodin nato, vzduchem šířila se vůně opékané slaniny. Venku ustala bouře; uplakané slunce zářilo na kraj plný crčících potůčků. Všude bylo viděti kovkopy chystati si zava-zadla na cestu.

„Dobré jitro!“ zvolala na svého hostitele, právě když přišpendlovala plátěnou clonu dveří, aby mohlo vnikati světlo dovnitř.

„Dobré jitro!“ odtušil. „Nebudu se vás ani ptáti, zdali jste dobře spala. Vím to. Půjdu načerpat vody a vy si zatím můžete upravit svou toaletu.“

⁴ Dřevěné třísky. Pozn. red.

Po snídani zpozorovala Frona, stojíc před stanem, skupinu lidí, kteří se blížili po stezce. Zatleskala rukama.

„Hle má zavazadla a Del Bishop, který se stydí sám za sebe, a to plným právem. Nezbyvá mi, leč abych vám dala ‚sbohem‘ a poděkovala vám za vaši pohostinnost.“

„Oh, nemáte zač! byl bych prokázal totéž i lecjaké...“

„Operní zpěvačce?“

Upřel na ni vyčítavý pohled.

„Neznám vašeho jména a netoužím po tom, abych je zvěděl,“ podotkl.

„Nuže, já zase vaše znám, pane Vancei Corlissi! Přečetla jsem si je na cestovní přikrývce. Přijďte mne navštívit do Dawsonu. Já se zovu Frona Welseová.“

„Dcera Jakoba Welseho?“ zvolal ohromen.

Přikývla přisvědčivě hlavou a běžela křepce po stopě karavaně vstříc.

Del Bishop uzřev ji, nejevil ani zmatku, ani neklidu, jak se toho byla nadála.

„Welseové dopadnou vždycky dobře,“ pomyslí si včera. Leč vztek nad tím, že byl předstižen, zmítal jeho srdcem.

„Nebyl jste o mne v úzkostech?“

„V úzkostech? Ale ani co by se za nehet vešlo! Vždyť jsem věděl, že si pomůžete z nesnází. A pak měl jsem co dělat, nadávaje jezeru Crater-skému. Ztracuji vodu, jak jste měla příležitost pozorovat. Ona mi po každé vyvádí ty nejničemnější kousky!“

„Frona Welseová,“ děl u sebe Vance Corliss, sleduje očima vzdalující se pocestné. Včera tak pravšední dobrodružství mělo právě báječné zakončení.

Nežli zabočili za skalinu, dívka se obrátila a zamávala svou holí na rozloučenou. Horník v odpověď zvedl svou čapku a kynul jí uctivě tak dlouho, dokud nezmizela svižná její postava na stezce.

Kapitola V.

Jakob Welse zaujímal v Aljašce nevšední postavení. Jsa zdatným obchodníkem v zemi, která neznala obchodu a výrobků devatenáctého století, rozvíjel se ve společnosti tak primitivní, jakou byla společnost někdejších rudokožců, vylíčená Fenimorem Cooperem. Maje veškeren tamní průmysl a monopoly ve svých rukou, vládl sdružení lidí nejneodvislejších na celém světě. Jakožto průkopník národního hospodářství hlásal nauku o síle a o oportunismu. Jsa dítětem demokracie a prodchnut zásadou osobních práv člověka, poroboval své poddané svojí samovládě. „Vláda Jakoba Welseho. Jakob Welse a jeho národ skrze Jakoba Welseho!“ takové bylo jeho evangelium. Na hlas jeho přibývalo nebo ubývalo lidnatosti v jeho ohromném území v rozloze více než sto tisíc mil a dle jeho vůle vznikala nebo zanikala celá města.

Spatřil světlo světa v prériích u řeky La Plata v jednom tábořišti. Otec jeho zálesák uchýlil se ze stezky, aby mohla jeho žena slehnouti a povíti robátko. Za hodinu nato rodičové byli již v sedle – děcko v náručí matčině – i dohonili ostatní karavanu.

Člověk ten byl vystěhovalec ze země Galů a žena jeho kočující dcerou irského osadníka. Oba dva měli cestovatelskou náruživost v krvi. Malý Jakoubek, ještě dříve, než uměl choditi, sedával na koně a přezimovával v chatě u Červené řeky. Na nohou mokasíny, v ústech za pochoutku kousek sobího tuku. Myslil, že se svět skládá z lučin a sněhů, z hor a chýší, a že pouze jedno zaměstnání má cenu: lov zvířat, která poskytují kožešiny.

Prvý jeho styk se zdejšími osadami jej poučil, že obyvatelé jejich jsou zženštilí, nevědomci, že nedovedou ani stanovit čtyř světových stran, ani se orientovati po pustých stepích; že se bojí zimy a tmy, že spějí pouze pod přístřeším a že se uzamykají za noci. Jejich ženy byly

hezke, ale neschopné ve svých „snowshoes“⁵ vykonati jediného celodenního pochodu. Všichni, jak ženy, tak muži, mnoho mluvili, překrucovali pravdu a nedovedli účelně používat svých rukou.

Nová síla, síla ohromná, zjevila se mu jednoho dne: bluff, bluff! výborná to věc, dovede-li ji člověk rozumně použít. Později, ačkoli dával přednost životu ve volné přírodě, poznal, že města mají své světlé stránky. Vábil jej obchodní boj se silami společenskými, i pojal za což měšťanku.

Přes tento ústupek civilizovanému životu, hárala mu v krvi, krvi to syna kočovníků, nezkrotná touha po cestování, i odešel a usadil se na břehu Dyey na kraji lesa. Tam si vystavěl dřevěný domek – onen, kde Frona prožila prvou noc na zemi – a započal tu výměnný obchod kožšinami. Z druhé strany Chilcootského průlivu, jímž proplouvali kovkopové na své cestě na Klonyke, prostíraly se tehdy neznámé končiny, rozlehlé to neprozkoumané prostory, široká údolí, do nichž dosavad běloch nohou nevstročil a obývali je indiánské kmeny tak prvotných neporušených mravů, jací žili před tisíciletím!

Pochopil, že soupeření jest tajemstvím stvoření; že boj jest zákonem i zdrojem všelikého pokroku, že svět patří silným; že jedině silní přežijí a že nade vším se vznáší imanentní spravedlivost. Poctivost svědčí o síle, hřích o slabosti. V jeho pažích sídlila antická síla, v jeho mozku spočívala síla moderní. V nynější době jako druhdy zápasili muži o dědictví světa a jeho rozkoší a inteligentní muž stal se dobyvatelem novodobým.

Výchova v evropském slova smyslu mu chyběla. Jeho matka ho naučila čísti a psát při svitu táborového ohně i nasbíral z knih trochu obecných vědomostí. Škola života dala mu mimo jiné střízlivost a jasný názor o věcech.

Jednoho dne přeplul Jakob Welse Chilcootský záliv a zmizel. Za rok nato objevil se v misích ruských, které se kupí u pramenů Yukonu a na

⁵ Sněžnice. Pozn. red.

březích Beringova moře. Plavě se po jedné řece, urazil tři tisíce mil, zažil podivná dobrodružství a pojal velikolepý nápad.

Ponechal si tajemství to pro sebe, až tu jednoho krásného dne siréna jednoduchého parníku pozdravila půlnoční slunce Tvrze yukonské... Překvapující to novinka. Jak na to Jakob Welse přišel? Nikdo toho nikdy nezvěděl. Ale on stavěl parník za parníkem, založil účtárny, zásobárny, skladiště po celé délce tří tisíc mil oné řeky. Donutil domorodce, aby se chopili bělochovy sekery a v každé vsi hromady nakáceného dříví živily jeho parostroje. Na jednom z ostrovů Beringova moře, tam, kde se snoubí řeka a oceán, vystavěl velikou stanici a na Tichý oceán vyslal několik ohromných poštovních parníků; ve svých kancelářích v Seattlu v Kalifornii zaměstnával hezký počet úřednictva, které pověřil administrativou obchodních svých záležitostí.

Přistěhovalci se sem hrnuli, zlákáni zlatými ložisky. Usazovali se ve zdejších kraji, poněvadž jich hlad odsud nevyháněl. Nenašli-li všude péči Jakoba Welseho, bazary plny potravin a nejrozmanitějších věcí? Města vyrůstala ze země jako houby po teplém dešti. Král obchodu dělal výzkumy, spekuloval, prováděl svoje myšlenky. Příkladaje neúnavně ruku k dílu, nedaje se ničím odraditi, byl všude najednou a sám na vše dohlížel svýma pronikavýma a velitelskýma očima. Navenek potíral trusty, spojoval se s družstvy a stanovil smlouvami tarify. Uvnitř pak prodával mouku, přikrývky, tabák. Založil pily, stopoval měděné, železné a uhelné doly, a aby kutači byli dobře vystrojení a opatřeni, učinil si poplatnými krajiny arktické až po Sibiř, aby je zaopatřil „snowshoesy“ vyráběnými indiány a „parkasy“ (kápěmi z kožešin) a jinými částmi oděvu, nezbytnými na Klondiku.

Blahobyt krajiny spočíval na jeho bedrech a on bděl nad jejími potřebami s péčí otcovskou. Kdekerá unce zlata procházela jeho rukama i kdejaký úvěrní list. Byl bankéřem, směnárníkem i správcem pošty v jedné osobě. Odrazoval své soky, uváděl v úděs hrabivý kapitál, ohromoval a rozptyloval bojovné syndikáty.

Tyto Herkulovy práce mu nepřekážely, aby se po nějaký čas věnoval své dceři sirotku, aby ji miloval, vychovával a připravoval ji pro posta-

vení, které měla zaujímati později, za něž mohla býti povděčna jedině svému otci.

Frona byla jedinou metou jeho snah, nadějí jeho tak všestranně činnorodého a tak opuštěného.

Kapitola VI.

„Nuž, pane Welsei, vy očekáváte svoji dceru?“

Tak promluvil muž se šedivým vlasem a vojenským vystupováním.

„Ano plukovníku, ona může přijít každým okamžikem. A na ten den vás všechny zvu na večírek. Přiveďte mladé důstojníky, s nimiž jste znám. Nevím jejich jmen, ale na tom nezáleží. Neznám pravidel společenského styku, neměl jsem na to času. Fróna se nesmí u nás nuditi. Přichází z Londýna i bude postrádat zábav, to chápete?“

Když hosté odešli, Jakob Welse zavřel dveře své kanceláře, zvrátil své křeslo a položil si nohy na kamna. Dívčí obličej objevil se před jeho duševním zrakem ve své přesné podobě; kochali se jím chvíli, nato, jsa horečně zneklidněn a neschopen se vůbec soustřediti k nějaké práci, odešel dolů k řece. Mužové po břehu jej pozdravovali a ukazovali mu prstem na černý bod, jenž se přibližoval po zpola zamrzlé vodě. Byl to člun. Oči pana Welseho utkvěly úzkostlivě na loďce, která se otáčela kolem vlastního středu a namáhala se vyhnouti plovoucí ledové tříšti. Dva veslaři na ní marně se pokoušeli přistáti. Vesla jejich se zmítala ve stojaté vodě. Hle, konečně přirazili ke břehu. Ti, kteří na ně čekali, přijali je s otevřenou náručí, pomáhali jim vystupovati do strmých skal a ukliditi lodici na bezpečné místo. Na jejím dně ležely dva pytle plné dopisů, dvě příkrývky, kávový strojek a pánev na smažení. Člunaři byli zimou tak prokřehlí, že se potáceli na nohou. Vida to jeden z diváků, slíbil jim, že je odvede do krčmy na sklínku whisky.

Jeden z přípluvších, jda mimo Jakoba Welseho, se zastavil a řekl mu:

„Vaše dcera je na cestě. Předhonili jsme její loďku právě před hodinou. Mám pro vás dopisy a za chvíli vám doručím... Ah, pohlédněte tamhle. Její člun jest již na dohledu; přistane co nevidět.“

„Děkuji vám, přátelé. Jděte popít whisky na mé útraty! Ale promiňte, že nejdu s vámi.“

Led, brzo tuhý, brzo rozmočený, proháněl Froninu kocábku uprostřed Yukonu. Ze břehu pozorovati bylo úsilí čtyř stojících mužů s háky v ruce, snažících se proklestiti průchod mezi těmito kupami ledu. Kamínka na zádi vypouštěla kotouče modrého dýmu.

Jakási žena držela kormidlo. Když jí Jakob Welse spatřil, zakmitly mu blesky v očích. Ano, jeho dcera se mu vracela, smělá, rázná, pravá to Welseovna, připravená v boj bez poklesu mysli. Léta vzdělávání jí tedy nezženštila. Nebála se tělesné námahy; navracela se radostně v náruč přírodě.

Lodice se přibližovala zvolna, ovroubena jsouc ledovými třísněmi a porouchána ledy břehů. Jediný běloch, jenž byl mezi cestujícími, řídil ji skrze proud. Dostaví se ledová kra... nastává veliké nebezpečí... tu zazní velitelský nějaký ženský hlas. V témže okamžiku běloch, ztrativ rovnováhu, potopí se ve vodě. Jediná paže se skloní, aby ho udržela na povrchu, druhá však se nepouští kormidla. Ještě několik rozmachů vesel a boky kocábky zaskřípají, vjíždějíce na břeh. Dave Harney, který se ani dosud nepohnul, dostavil se sem v čas, aby přispěl pomocí zpola utonulému, který drkotal zuby, a odvedl ho v běhu do krčmy se druhými veslaři.

Frona dosud nevystoupila z loďky. Stála tu s tvářemi zbrunátnělými po namáhavém tělocviku, jemuž se byla oddala. Jakkoli meškal Jakob Welse blízko kraje lodi, váhal strhnouti své dítě do své náruči. Propast tří let oddělovala otce od dcery. Jaký to rozdíl mezi sedmnáctiletou dívčinou a dvacetiletou ženou, zjemnělou touto dobou vyhnanství. Měli přitisknouti na svá otcovská prsa zářící mladé stvoření, anebo jí jen podati ruku, aby snáze vylezla na břeh? Tyto úvahy netrvaly dlouho, neboť Frona vyskočila a vrhla se mu kolem krku. Přítomní, pohnuti, viděli shledavši se dvojici ubírat se ruku v ruce vpřed.

„Moje dcera... pánové!“ slabikoval vladař. Ohromná pýcha prochvívala mu hlasem a vyzařovala z jeho drsné líce. Příchozí podmaňovala si všechny diváky upřímným svým úsměvem. Každý z nich měl dojem, že šedé ty oči, tak veselé a zářící, pohřížily se do jeho zraků.

Kapitola VII.

Netřeba ani podotýkati, že Vance Corliss toužil horoucně shledati se s tou, již prokázal pohostinství, jak toho vyžadoval zákon klondiský. Fotografický aparát nebyl součástí jeho zavazadel, ale zjev její se zářivým úsměvem a světelnou aureolou, jenž postál před vchodem stanu, utkvěl mu lépe v paměti než na fotografické desce. Čím déle na to myslel, tím více cítil se váben typem mladé dívky, jenž byl pro něho tak novým.

Nežil až dosud nijak asketicky, jakkoli jeho puritánská výchova působila blahodárně na jeho mravy. Líše se od svého, krajně konvencionálního okolí, počal se vyvíjeti pokrokově, i mohl se dokonce při příležitosti pochlubiti dosti rozsáhlým duševním obzorem. Tak například připouštěl tři druhy žen: počestné, zkažené, zpola dobré, zpola špatné, kdežto vznešení jeho rodičové připouštěli vůbec jen dvě třídy.

Do které zařad'oval Fronu? Vymykala se jakémukoli třídění. Marně by to byl popíral. Což by se byl odvážil použití o ní zásadu, dle níž každé ženské stvoření, které se dotkne bláta, musí se jím pokaliti? Nikoli, Vance Corliss nebyl ani filištín, ani pokrytec; on věděl, že již sama její důstojnost jí nedovolí, aby se poskvrnila v bahně. Jelikož byl dítětem zjemnělé civilizace, prožil své mládí ve zdravém přífbytku, kde vzduch byl čistý, kamž svítilo slunce a nepronikl déšť. Jeho životní síla stravována byla studiem a sporty. Tak vyvinul se jinoch, jehož žádná matka nebyla by považovala za nebezpečného, jinoch, jenž nemrhal ve výstřednostech ani své zdraví, ani peněz, jinoch vzdělaný, jenž měl v kapse svůj diplom jakožto báňský inženýr a nadto ještě vědecký doktorát.

Následkem jakéhosi zdravého egoismu Corlisse měl úplnou nadvládu nad svými činy. Neměl dosud času, aby vyhranil v témže slohu jako jeho předkové. Nejspíše veden jsa zděděnými náklonnostmi, přichýlil

se radostně k zemi a přál si jen vpraviti se do nových poměrů svého hornického života.

Zavítal do Dawsonu za čtrnácte dní po Froně Welseové. Zakoupil si tu chýši, upravil si svůj život a doručil své představovací dopisy... Paní Shovillová, soudcova choť, pozvavši jej několikrát na večeři, navrhla mu jednou, že ho uvede k Jakobovi Welsemu.

Když vstoupil Corliss do toho domu, měl sto chutí protřít si oči. Bděl-li, či snil-li. Ústřední topení na Klondiku. Hle, ocitl se již v salonu, jeho kožené mokasíny hrouží se do kyprých koberců; Turnerův „Západ slunce“ bije mu do očí. Všude samé bronzové sošky a malby... Holandský krb pohlcuje smrkové dříví, které hučí s veselým praskotem ... Frona zpívá, sedíc před pianem. Při příchodě hostů povstane a podá mladému Angličanu obě ruce. Shledal ji roztomilou v jejím promoklém a zabláceném úboru, co si asi myslel o tomto oslnivém obraze zdraví a svěžesti. Hlas paní Shovillové navrátil ho střízlivé skutečnosti.

„Oh,“ řekla, „vy se již znáte?“

„Ano,“ odvětila dívka; „setkali jsme se na Dyejské stezce, a ti, kdož takto se poznají, nikdy na sebe nezapomenou.“

„Jak je to romantické!“ zvolala soudcová, tleskajíc rukama.

Protože byla usedlého věku, tlustá a dýchavičná, mluvila jenom prudkými výbuchy.

„Jak se to přihodilo? Zachránil vás před utonutím, při ztroskotání, miss Welseová? „To by bylo tak zajímavé! Proč jste pomlčel o této příhodě, pane Corlissi?“

„Neměl jsem pro to zvláštní příčiny. Já... totiž my...“

Zapletl se. Frona ho přerušila. Přizná-li pravdu tato neobyčejná žena?

„Pan Corliss mi dopřál svého pohostinství. Tot' vše. I mohu vás ujistiti, že umí dobře smažiti brambory. Rovněž jeho káva je znamenitá, umírá-li totiž člověk hladem, když ji polyká!“

„Nevděčnice!“

Za tohoto hovoru salon se naplnil hosty. Nový příchozí byl představen každému z nich a brzo jej bylo vidět, an se pohybuje od jedné sku-

piny ke druhé s nenuceností, jaká se získává jen dlouhou zkušeností v životě společenském. Del Bishop, sedě na židli při vchodu salonu, číhal úzkostlivě na vhodný okamžik, kdy by se vytratil, a záviděl z celé duše cizinci jeho nenucenost. Sebrav všechnu svoji odvahu, aby jej oslovil, poděkoval mu za to, že poskytl miss Welseové přístřeší přes jednu noc. Tyto choulostivé narážky Corlisse znepokojily i opustil co možná nejrychleji kovkopovu společnost. Dave Harney, jeden z králů eldorádských, hrdě na své společenské postavení, k němuž mu dopomáhaly jeho miliony, procházel se sebevědomě, jsa nápadný svým nevšedně nádherným oděvem. Brzy se osmělil požádati svou mladistvou hostitelku, aby zapěla onu dojemnou romanci, jež počíná takto: „Já krb svůj jsem vám ostavil...“

Sám Del Bishop přidružil se drsným svým hlasem v doprovod a byl nadmíru rád tomu, že mohl konečně úspěšně uplatnit své pěvecké schopnosti. Když pak se vrátil do své chýše domů, rozhovořil se samolibě o svých uměleckých triumfech.

„Nepřicházejte v den, kdy přijímám,“ zašeptala Frona; když se s ní loučil Corliss. „Nemohli jsme vyměnit ani tři slova v tomto shromáždění.“

Když se mladý muž ubíral domů, byla cesta osvětlena září severní. Dávno byl již čas k spánku... a on marně hleděl uvést v soulad své nejrozmanitější dojmy.

Kapitola VIII.

„A proč bych nebyla hrda na své plémě?“

Líce Froniny plály nacheť a oči jí zářily. Vypravovala Angličanu o své matce, na niž se jen již neurčitě pamatovala: byla to plavovláska, růžová a bílá, pravého anglosaského typu. Entusiastická dívka vyslovovala o svém původu domněnky, které otrásaly duchem jejího hosta, který aniž o tom věděl, byl nasáklý konzervativními předsudky své společenské třídy.

„Každý z nás si myslí, že patří k národu vyvolenému,“ odvětil. „Tot' přirozený a zdravý egoismus. Ale důkaz pro to...“

„Důkaz je ten, že moji krajané jsou lidé činu, bojovní a dobyvační. Pohleďte na aljašského indiána. Běloch přišel a přemohl jej. Překonal ho ve všem, ať jde o práci, nebo o hry. Naši kovkopové unesou těžší břemena než domorodci; jsou vytrvalejší, loví lépe a lépe jezdí po člu-nech než oni...“

„Co jest příčinou této převahy?“

„Toho vám nedovedu říci; tolik jest však jisto, že dokážou toho, čeho rudokožci nejsou schopni.“

Takto si vyměňovali noví přátelé názory v nejrozmanitějších otázkách. Shodovali se často ve vnějších i vnitřních podrobnostech. Sever dodává životní sílu a energii, jaká jest neznáma teplému podnebí. Mladá dívka zdédila po otci kult moci a zmužilosti. Milovala silné netoliko tělem, nýbrž i rozumem a duchem, a Corliss měl energii hrdiny bez hrubosti surovce. Duchovní zájmy poutaly jeho pozornost.

Jakkoli se přeli o spoustu názorů, měli venkoncem odvahu a humor... ale i ušlechtilost! „Proč jen jistá úzkoprsost hledisek znešva-řuje tak vznešenou povahu?“ tázala se často dívka u sebe. Tomuto nadmíru vzdělanému cizinci nedostávalo se realistického pojmání života, což asi bylo následkem jeho výchovy. Nicméně oceňovala jej pro

cosi, co se nedalo filozoficky a vědecky vymeziti. Upřímná to náklonnost, která neměla pranic co činit s pohlavní vášní.

Co pak se jeho týkalo, především poutala jej k Froně ona rodová, po předcích zděděná touha navrátiti se k přírodě, která ho již pudila na cestě na Klondike. Tolik žen již potkal na své životní pouti, a jediná z nich nedovedla vzrušiti k prudším tepům jeho srdce. To proto, že se tolik lišila od nich! Mezi nimi vznikla ona příbuznost fyzická, rozumová i mravní, jaká bývá označována slovem láska. Druhé ženy vedle ní jevily se mu jako povrchní loutky. Ona dodávala život všedním věcem, a právě ono kladení váhy na všední stránky každodenního života zdálo se Angličanovi rozumné, zdravé a především moderní!

Byť sebe více se bouřily konzervativní zásady mladého muže, byly přece jen chabé před důrazem upřímného nadšení dívčina. On, jenž ustavičně považoval ženu za posvátnou osobu, neschopnou zabočiti na nějakou pochybnou stezku, zapomínal nyní na nerozvážnosti, na opovrhování konvenčním názorem, jež charakterizovalo miss Welseovou. U ní obdivoval vše bez výhrady. Vzdálen jsa od ní, pociťoval hluchý neklid... Nevědomost a nevinnost, až doposud změtené⁶ v jeho duchu připadaly mu nyní čím dále tím více věcmi různými. Co by tomu byla řekla jeho máti, slyšíc takové kacířství? A kterak nemilovati zářivého toho vlasu s rudými odstíny, v němž obrazil se plamen krbu zlatými paprsky, malých těch, tak pevných a tak křepkých, prakticky obutých nožek; statnosti i ztepilosti jejích tvarů? Jaká to rozkoš kráčet vedle ní! Tato směs tělesné i duševní krásy oslňovala, aniž se toho doposud nadál, jak něžné, tak i vášnivé jinochovo srdce.

⁶ Zmatené, pomíchané. Pozn. red.

Kapitola IX.

Vance Corliss vpravoval se snáze, než se dalo očekávat z jeho minulosti, do života Seveřanů. Zprvu vzbuzovalo v něm jakousi nelibost proklínání jeho podřízených i nedostatky jejich výchovy. Později přivykl této primitivní formě civilizace i poopravil svoje ponětí života. Veřejný život v Dawsonu, jako všude v moderních velkoměstech, jevil dvě zcela různé stránky. V kasárnách u Welseových se tančilo, konaly se čajové dýchánky, večírky, kdežto v městě samém vypadalo to zcela jinak.

Pro nedostatek klubových společností, shromažďovali se muži v krčmách. Toliko pastoři a misionáři odcizovali se těmto mužským zvykům. Tam se projednávaly obchody, připravovaly se podniky a rokováno o nejnovějších událostech dne. Vládla tu bodrá srdečná družnost. Králové eldorádští, psovodi⁷, staří zkušené horníci i „chechaquové“ obcovali tu upřímně vespolek... Corliss, uznávaje nutným přizpůsobiti se zvykům země, v níž se usadil, našel nakonec zalíbení v tomto novém způsobu žití. Leč toto přizpůsobení nebylo tak úplné, aby se nebylo třeba obávat, že se zase navrátí ke svým konvencionálním zásadám. Samostatnost Fronina ducha způsobila prvou potyčku; málem by byla vznikla mezi oběma přáteli roztržka.

Dívka podnikala ráda vyjížděky na sanici⁸; ostrý vzduch vháněl jí krev do svěžích tváří. Nachýlivši trup vpřed, vyrovnávala trhavý pohyb psího spřežení. Jednoho listopadového dne – teploměr ukazoval 6,5 Fahrenheita⁹ – zapřáhne psy i pustí se na cestě podél Yukonu; přejede řeku po ledu, a uhání po protějším břehu. Psi supají udýchaní, ona však nezvolňuje běhu. Pojednou objeví se tu žena, sedící na hromadě

⁷ Vodiči psích potahů.

⁸ Dráha pro saně. *Pozn. red.*

⁹ -14,2 °C. *Pozn. red.*

sněhu se zrakem upřeným na domy Dawsonu. Krásná její tvář nese stopy slz, uplakaně její oči prozrazují bezměrnou zoufalou bolest.

„Oh,“ zvolala Frona, zastavivši psy a chvátajíc neznámé vstříc, „vy jste nemocná? Mohu-li vám pomoci?“

Cizinka zavrtí hlavou.

„Nezůstávejte takto nehybně za tohoto mrazu. Mrznou vám již tváře.“ Dívka sesbírá hrst sněhu a tře silně namrzlé části těla, jež poneáhlu nabudou obvyklé své barvy.

„Děkuji vám,“ praví žena, vstávajíc namáhavě. „Jak vidíte, jsem teple oděna.“ I zavinula se těsněji do kožešinového pláště a do „parky“. „Právě jsem si sedla.“

Frona zahleděla se na ni. Cizinka byla velmi krásná, oděná v nádherný kožich a obuta v mokasíny, lemované perlami. Pocit nejistoty, bezděčného odporu zachvátil dívku. I chtěla se vzdálili, nevědouc hrubě proč.

„Není mi nic,“ pokračovala cizinka. „Zachtělo se mi pozorovati tuto věčnou běl sněhovou, ponurou a jednotvárnou.“

„Ano chápu vás, leč nepociťuji smutku, ježž vyvolávají ve vás tyto sněhové pláně. Já jsem ovšem rozena v tomto kraji...“

„Ach, naše životy nepodobají se sobě; leč kraj tu za nic nestojí. Vy dojista znáte tyto verše Shakespearovy.“

Citovala úryvek, poté, odmlčevši se, náhle propukla v trpký a bezstarostný smích, jenž zamrazil její družku až do kosti. Frona zvedala otěže, hodlajíc pokračovati ve své jízdě, když tu k ní neznámá vztáhla ruku tak půvabným a zároveň divokým pohybem, že šlechetné srdce dívčino bylo tím nadobro zmateno.

„Nikoli prosím vás, zůstaňte ještě chvíli a rozprávějte se mnou. Již tak dlouho jsem se nesetkala s ženou, s pravou ženou! Vy jste dcera Jakoba Welseho, že ano?“

Frona odtušila váhavě „ano“ i pozorovala svoji družku soucitně a zároveň trochu zvědavě. Toto stvoření jí tak podobné a zároveň se tolik od ní lišící... provozovalo řemeslo tak staré jako společnost a pohříchu tak věčné jako člověčenstvo; leč byla to přese vše její sestra.

Potvrzovalo jí to jejích pět smyslů. Jenom zákony společenské a mužská chytrost učinily z ní párijku¹⁰. Srdce před chvílí ještě radostné, zabušilo úděsem, jako by náhle se protrhla clona zakrývající pravdu. A oči tak dříve veselé vyjadřovaly bolest zklamání...

„Pojďte,“ pravila posléze, „jděme, abychom se dostali dále. Hý, Kingu, Sady! Mně nebylo zima, když jsem jela. Ale vám?“

„Neznepokojujte se o mne, miss Welseová. Mně je dosti teplo. Viděla jsem vás uháněti na vaší sanici jako Dianu sněhu i záviděla jsem vám... Jak jste šťastná!“

„Ano užívám stále volného života, pod širým nebem; s mými psy...“

Obě ženy kráčely tiše. Nával soucitu ovládli dívku tou měrou, že se odmlčela.

„Vypravujte mi o sobě,“ pokračovala žena zpola velitelským, zpola prosebným hlasem. „Vy jste sem právě přišla. Kde jste prodlévala předtím?“

Frona, zhostivší se své nevolnosti, uposlechla této prosby i vypravovala svůj životní běh, prostě, jako by neznala přání své družky, aby slyšela mluvit o tom, čím by mohla býti a čím již nikdy nebude.

„Opustím vás na tomto záhybu cesty, miss Welseová.“

„Ale... nevrátíte se se mnou do Dawsonu? Připozdívá se. Zavezu vás nazpět.“

„Nikoli... já...“

Frona pochopila svou nerozvážnost. Nicméně nechtěla odvolati svého úmyslu.

„Vrátíme se spolu,“ opakovala odhodlaně. A ve své prostosrdečnosti prozradila bezděčně, že jasně tuší živnost cizinčinu, dodávajíc: „To mi nevadí.“

Za těch slov červeň zmatku polila tváře nešťastné ženy a ruka její kynula dívce na rozloučenou, posuňkem, jenž byl u ní druhdy tak běžný, dnes však téměř pozapomenut.

¹⁰ Vyděděnce, vyvrhele. Pozn. red.

„Ne ne, prosím vás o to... přeji si sama dále pokračovat ve své vycházce. Ostatně, hledíte, kdosi přichází k nám.“

Opravdu, jakési malé sánky hopkovaly po sněhu k nim napříč soutěskou. Řídil je muž, jenž z dálky již pozdravil obě ženy.

„Vancei!“ zvolala Frona.

On zastavil svou smečku i tázal se:

„Co zde děláte za této pozdní doby?“

„Mohla bych vám položit tutéž otázku. Doufám, že váš syndikát nezamýšlí vykáceti tyto sosny a vésti tu železnou dráhu?“

„Nikoli, nebojte se pranic. My nejsme tací vandaloové. Mac Carhty mne opustí, víte o tom? Hodlá se vydati do končin Severního pólu a já hledám Del Bishopa, který snad bude chtít nastoupiti jeho místo!“

Mluvě toto, zatěkal Corliss roztržitým pohledem na Froninu společnici... Náhle ztratí se úsměv z jeho tváře i zamručí:

„Milosrdný bože!“

Dívka, jakkoli byla pobouřena krutostí a nespravedlností tohoto představitele pokrytecké společnosti, cítila se bezmocnou k odporu. V očích párijky zračila se bázlivá, pokorná prosba, podobná strachu zvířete, jež čeká na ránu.

Vance prohlížel si vetřelkyni dlouze a chladně, nato se k ní obrátil zúmynsně zády. A tu jako by zloduch byl posedl cizinku; již otvírala ústa, aby promluvila, když se tu střetla s úzkostlivým Froniným pohledem.

Tvrdom krásného jejího obličejje přeměnila se v neskonaly smutek. Usmívala se vlídně, a nehlesši slovem, obrátivše se čelem vzad, chvatně se vzdálila.

V témž okamžiku vystoupila miss Welseová na své sánky a hned poté uháněla po cestě rychlostí blesku. Corlissovi psi táhli podle ní, neboť cesta byla dosti široká pro dva povozy. Pojednou Fronino rozhořčení propuklo v toto pojmenování:

„Zbabělče!“

Bylo to břitké a neomalené jako políček.

Neodpověděl na to ničeho.

„Ano, tak, zbabělče!“ opakovala, dusíc se zlobou.

„Poslyšte mne, miss Welseová!“

„Ne, nemluvte na mne. Co byste mi řekl? Vaše počínání bylo ohavné i stydím se za vás!“

„Hnusné je viděti osobu tu u vás, že s vámi hovoří. Celý Dawson by vás tak mohl potkati!“

„Slunce svítí na dobré i na zlé, na spravedlivé i nespravedlivé,“ odpověděla.

„Dlužno šetřiti jistých ohledů. Žena nehodná.“

„Nehodná?“ Pozastavila se a hleděla mu upřeně do tváře. „Jestliže je ona nehodná, pak jste-li vy hoden býti se mnou! Jakým právem házíte po ní kamenem s tímto výrazem vylhaného pokrytectví?“

„Nedovoluji, abyste užívala tohoto tónu vůči mně, Frano. Ba přímo vám jej zakazují.“

„Vy mi jej zakazujete. Vy, zbabělče?“

Corliss, všecek zoufalý, uchopil dívčiny sánky za okraj, aby zmírnil rychlost její jízdy... Pozvedla naň svůj bič... leč on neuhnul, nýbrž bled vyčkával chladnokrevně rány... Ta však ho nezasáhla... Bič dopadl na psy a jejich velitelka, spustivší se do pokleku, pobídla je hlasitě do prudšího trysku. Smečka její byla nejlepší z celého kraje, takže dívka lehce mohla předjet. Pobádala divoce své spřežení, jež přeletělo přes řeku jako ledová smršť. Unikla Corlissovi, či snad vlastním svým myšlenkám? Jaktěživa nepocítila takového hněvu. Později pojata byla studem... neznámým pocitem, jehož se obávala: výčitky svědomí smíšený byly v něm s úzkostí a nejistotou; taký stav byl pro ni nesnesitelný.

Kapitola X.

Druhého dne nato byl Van Corliss probuzen indiánem Bashem, sluhou to Jakoba Welseho, jenž mu přinášel Froninu navštívenku. Prosila mladého Angličana, aby se k ní co možná nejdříve dostavil.

Jsa velmi zvědav a trochu i znepokojen, inženýr vyhověl tomuto příkazu. Mladá hostitelka přistoupila bez okolků a s upřímností, jež jí byla vlastní, pravila k němu:

„Jsem ráda, že vás vidím. Nebudu moci dosíci vnitřního uklidnění, pokud se mi nedostane vašeho odpuštění...“

„Dobrá, dobrá; nepřehánějme. Já chápu vaše hrdinné, obdivuhodné a ideální stanovisko... Připouštím, že názory společenské zasluhují zavržení, ale bylo by neprozřetelno veřejně se jim stavěti na odpor. Nemáte proč se rdít za své ušlechtilé počínání, věřte mi.“

„Vy mne hledíte uchlácholiti touto zdvořilostí, ale tak vy ve skutečnosti nesmýšlíte. Jest faktem, že jsem se rozlítla jako lítice a že jste se na mne rozhněval, a to plným právem.“

„Ne, ne!“ odporoval mladý muž.

„Ano, ano! A mne to mrzí! Co bych já mohla uvést pro svoji obranu, jest jenom útrpnost, jíž jsem cítila vůči oné tak opuštěné a smutné nešťastnici. Byla bych se rozplakala... a vy víte, jak jste se zachoval! A tu se můj soucit a moje rozhorlení obrátilo proti vám... Neovládala jsem se již...“

„Já také ne!“

„Mýlíte se! Nezdál jste se mi pranic rozechvřen nebo podrážděn... Ale sedněte si přec. Vypadá to, jako byste chtěl utéci...“

„Před vámi? Nenaháníte tolik strachu!“

„A vy, vy nejste zbabělec. Byla bych vás málem udeřila svým bičem, ale vy jste zůstal klidný, jako jste nyní. Vy jste se ani nepokusil chrániti si obličej.“

„Pozoroval jsem, že psi, jímž se dostalo vašich důtek; vám první lízali ruce!“

„Nuže?“ tázala se, davši se do smíchu. „Nuže, záleží na ruce, která bije.“

„Je tedy vše zapomenuto?“

„Dojista.“

„Jsem zase uklidněna. Vy jste jednal dle vašich zásad, já zase dle svých, které se mi zdály bližšími pravdě. Jakožto představitel pokrytecké společnosti stal jste se mi obětním kozlem, na nějž jsou vloženy, všechny hříchy spáchané opomenutím i dopuštěním. Nyní mi vypravujte o životě ubohého toho stvoření.“

„Toť spíše trapná látka k hovoru.“

„Přeji si býti zpravena. Ona jest krásná, přiznejte to, tuze krásná.“

„Jako peklo. A ukrutná a tvrdá jako ono.“

„A přec, když jsem ji potkala na stezce, tu plakala. Mé ženské tušení dovoluje mi ponahlédnouti na ni pod zorným úhlem, jenž jest vám neznám. Ach, jak je jí škoda. Jak je jí škoda! Je to žena tak vzdělaná. Citovala Shakespeara.“

„Opravdu! A minulý týden přivedla nebožáka Jacka Dorseye nadobro na mizinu. Nalezli jej druhého dne nato ve sněhu, s hlavou roztržitěnou kulí z revolveru.“

Místo odpovědi přistoupila Fróna odhodlaně ke svíci, hořící na pianu a položila svůj ukazováček na plamen, Corliss užřel, kterak jemná kůže rudla a se strhovala.

„Toť moje podobenství,“ podotkla dívka, svírajíc bolestí rty. „Oheň jest dobrá věc, ale zneužije-li se jí, dostaví se vzápětí trest.“

„Oheň jest podroben přirozenému zákonu, kdežto Lucile užívá, úplně jako my, svobodu vůle. Ona jedná jako upír úmyslně a vědomě.“

„A Jack Dorsey? Neužíval-li i on svobodné vůle?“

„Nehovořme již o té ženě, prosím vás o to. Ctím vás tolik, že trpím tímto poskvřňováním vašich úst.“

„Poskvřňováním?“ opakovala Fróna s tváří znetvořenou rozhorlením.

„Ano poskvrněním, pošpiněním. Jde tu o věci, jichž čestná žena nemá zvědět.“

„Opravdu? Jaké to nové obzory otvíráte přede mnou. Zdáte se mi tak přesně zasvěcen do všeho, co se týká ubohého toho stvoření! Vy znáte její jméno, její život, ač se zdráháte mi o ní vypravovati... Já se poskvrním, hovoříc o ní, ale vy?“

„Já, já jsem...“

„Muž! Toť se rozumí. Muž nemůže býti poskvrněn. Je-li tomu tak, ptám se u sebe, co vy tu děláte, u mne?“

„Vy, uvažujete příliš logicky v této společnosti kompromisů.“

„A vy arcit' přidáváte se na stranu silnějšího. Leč věřte, že neodhodím tak lehko zbraní.“

„Trvám na tom, že žena vašeho druhu má zůstat na svém piedestalu.“

„Místo aby se podobala bohu a poznala dobré i zlé!“

„My nejsme bohové.“

„My? Ba právě, toť samozřejmé. Ale muži?“

„Vy budete co nevidět debatovat jako sufražetka!“

„Nepožaduji stejných práv pro obě pohlaví. Spokojím se býti prostou, upřímnou a opravdovou... Vy jste zvykl stýkati se s výplody tepkých skleníků, se ženami slabými, odvislými, umělými...“

Jakési kroky, jež zazněly v předsíni, přerušily jejich hovor.

„Nevyrušuji vás?“ vesele zvolal, vcházeje, horník Dave Harney.

„Ani dost málo! My bychom se co nevidět byli pohádali,“ odvětil Corliss. „Váš příchod je nám tedy vítán.“

„Nuže tím lépe. Víte-li, miss Welseová, že váš otec mně odepřel příděl cukru, tvrdě, že ho noví příchozí nemají dosti pro své rodiny. Jak se zdá, je ho nyní v Dawsonu nedostatek. Ale právě jsem mu spískal zpropadený kousek. Zachytil jsem letmo jedny noviny, jenom čtyři neděle staré: ‚Un Seattle Post Intelligenzer‘. Stály mne padesát dolarů a druhých takových vůbec není po celém městě. Každý prahne touhou po novinkách, a tu jsem sezval do vašeho salonu, miss Frono, nejvybra-

nější vaše známé. Budou jej čísti nahlas, až se z toho rozstůňou, dovolíte-li jim.“

„Arciť, všichni budou vítáni, i je to velmi hezké od vás...”

„Počkejte! Nemám již kousek cukru, jak jsem vám řekl, a váš otec mi ho odepřel. Vyjednal jsem si tedy, že každá osoba, která sem vstoupí, musí mi ho dáti plných pět koflíků. Ať je bílý, nebo hnědý, to je mi lhostejno.“

Dívka se dala do smíchu.

„To se povedlo! A otec se nemálo pobaví tímto čtveráctvím. Zaplatí těch pět koflíků jako druží.“

„Zítra zase zanesu své noviny do krčmy. Budou trochu vyčichlé a moji zákazníci budou je mít laciněji. Jenom maličký koflíček! Dave Harney nedá se tak snadno, má drahá miss Welseová, a váš otec se toho dovtípí ještě dnes večer.“

Kapitola XI.

V koutu krčmy, opřen jsa o mechanické piano, hovoří Corliss s plukovníkem Trethawayem, bělovlasým to starcem, jenž svou vojenskou chůzí a křepkostí vyrovnává se dvacetiletému jinochu.

Báňský inženýr zastupoval v Dawsonu americké a Vance britské zájmy.

Ovzduší v nabitém sále tmělo se kouřem dýmek. Asi sto mužů v kožešině oděných čalounovalo stěny a neúčastnili se všeobecného hovoru. Přes svůj bizarní vzhled místnost tato vypadala útulně. Petrolejové lampy a lojové svíce hořely jen stěží v tomto hustém ovzduší. Dvě do ruda rozžhavená a dřívím napěchovaná kamna vítala srdečně příchozí.

Ve vedleším sále tančilo asi dvacet párů. Nebylo tu naškrobených košil, smokingů ani rukavic. Muži měli čepice z bobříny nebo vlčiny a na nohou kamaše z tulení a mokašiny ze sobí kůže. Ženy většinou chodily v chatrných sametových střevíčkách. V obou sálech bouchaly zátky, cinkaly o sebe sklínky a klipot rulety a koníčeků převládal ve všem ostatním hluku.

Náhle se pootevřou dveře a jakási žena pečlivě zabalená v drahocenný kožich vpustí s sebou do sálu mrazivou vlnu, která kolem tančících postav ihned zhoustne v mlhu.

„Lucile, vy se tu objevujete mezi námi jako Královna ledů,“ podotkne galantně plukovník Trethaway.

Ona se pousměje, odloží těžký svůj plášť, Corlisse si vůbec nevšímajíc. Asi dvanácte mladých lidí přichvátało nové příchozí v ústrety. Housle a piano započaly valčík. Vance, jsa nutkán náhlým popudem, přistoupil k ní.

„Mrzím se velmi na sebe,“ prohlásil...

Černé oči obrátily se k němu.

„Věřte mi, mluvím upřímně. Byl jsem surovcem a zbabělcem. Odpusťte mi.“

Lucile váhala... Majíc své trpké zkušenosti, dlouho jej opatrně zkoumala... Posléze však tvrdý její obličej nabyl přívětivého výrazu a malá ručka spočinula v dlani upřímně jí podávané.

„Děkuji,“ podotkla prostě i vzdálila se v náručí jednoho netrpělivého tanečníka.

Corliss vrátil se na své místo poněkud stísněn a velmi užaslý nad svým jednáním.

„Je to hanba!“ pravil k němu plukovník. „Žiji šedesát pět let a žena zůstává pro mne nerozluštitelnou záhadou. V naší společnosti je cosi shnilého. Mohu o tom mluvit střízlivě, neboť vášně, které zakalují zrak, mne opustily a oči mé jsou bystřejší a jistější. Zdá se mi, že by měl povstati nový Kristus a kázati nové evangelium, ať ekonomické, nebo sociální – na tom málo záleží! Jen když osvíti svět.“

Oba muži sledovali zrakem Lucile a jejího tanečníka, hezkého to jinocha, oděného v nádherné kožešiny. Jeho tvář vyznačovala se neobyčejnou čistotou rysů, svěžestí pleti a jiskrnýma očima. Pil nadmíru, toť bylo na něm patrné, ale přesto jeho sebevláda zůstávala nedotčena: vinný mok vлил mu jenom jistou dávku rozjařenosti do žil. Jak bral svoji sklínku, jistý nemotorný soused vrazil mu do lokte tak prudce, že mu tekutina polila oděv... Z jemně se rýsujících jeho úst ozvalo se spílání, spílání takové, že bylo s to, aby vzbudilo u protivníka bojovné pudy. Tento jedinou ranou pěsti odrazil muže s bohatými kožešinami ke Corlissovi. Ženy se rozutekly, zanechavše volné pole zápasícím.

Ke svému bezměrnému úžasu zpozoruje Corliss, že napadený, dopadnuv na zem, vůbec se nepokouší, aby se bránil. Zaštitil si rukama obličej a naznačoval pohybem, že se poddává na milost a nemilost... Diváci rozhorleně naň volali, aby povstal a bil se. Jemu však před bojovým postojem jeho nepřítel nedostávalo se, jak se zdálo, odvahy.

„Nestarejte se o něho, je to zbabělec i zasluhuje dostati na pamětnou,“ prohlásil plukovník ke Corlissovi vida, že tento se chystá zakročit.

„Ne, nemohu dopustiti, aby byl takto surově přede mnou ubit.“

A Vance hledí odstrčiti od něho útočníka... Leč dříve, než mu zbylo času, aby se měl na pozoru, vytryskne mu již proud krev z nosu a zároveň z rány na spánku...

Del Bishop přichvátá na pomoc svému pánu a nastane všeobecná mela.

Sám Trethaway, pozapomenuv chladnokrevnosti svého věku, popadl trojnohou stoličku a třímá jí kolem nad hlavou. Posléze zakročí dva strážníci a doprovodí zbabělce až ke dveřím východu.

Tento výstup tanečníků nezmátl. V druhém sále bylo úplně klidno. Kolovaly tu nápoje, znělo tu piano a pružné odrazy koulí...

Vance, jsa napaden obrovským útočníkem, upadl na podlahu... Surovec vrhl se naň a zahryzl se zuby své oběti do ucha. Naštěstí vzpomněl si Angličan na Del Bishopovu radu v takovém případě: tiskne palce své mučiteli do očí i cítí ponenáhlu, jak zaťaté zuby popouštějí... Je volný, i odklidí se po čtyřech k východu... Má toho již dost.

„Honem!“ volá naň plukovník, neustávaje mávati stoličkou na obranu.

Zkušenosti z boxerských cviků pomohou i tomuto, aby se vysekal i prchne sám, odhodiv svou zbraň. Všichni tři se shledávají v tmavé ulici.

„Tisíc láteř!“ zvolal plukovník. „Cítím se omládlý o dobrých dvacet let. Podejte mi ruku, Corlissi. Blahopřeji vám k vašemu hrdinství. Nikdy bych to ve vás nehledal, na mou čest!“

„Já sám nad tím žasnu,“ odpověděl Vance, všecek jsa upachtěn.

Následovala reakce. Po tolika vzrušujících dojmech cítil se sláb jako dítě. Pojednou ozval se za nimi čísi hlas: „Komu se mám poděkovat pánové?“

Muž v bohatých kožešinách stál vedle nich.

„Jmenuji se St. Vincent,“ prohlašoval se, podáváje svým obráncům ruku.

„St. Vincent!“ opakoval Del Bishop. „Gregory St. Vincent?“

A náhle, aniž zvolal: „Vari!“, jedinou ranou pěsti do čelisti srazil horník muže toho do sněhu.

„Jste blázen?“ volal Corlis, zadržuje ho oběma rukama.

„Ten bídák! Kéž bych byl aspoň udeřil silněji... Nu nyní jest již pozdě. Pust'te mne. Vráťím se domů. Dobrou noc.“

Vance dopomohl toho večera již po druhé St. Vincentovi ze země na nohy. Plukovník, založiv si ruce za zády, řehonil se pošklebně.

„Ale, proč jste ho jen napadl?“ tázal se inženýr, dohoniv svého dělníka v chatě.

„Takový padouch! Takové hnusné hovado!“ odvětil horník, skřípaje zuby. „Proč jste mi držel ruce? On by zasluhoval stokrát tolik!“ A Corliss přes všechnu svoji výmluvnost nemohl na něm vylouditi jiného vysvětlení.

Kapitola XII.

„Těší mne, že se s vámi shledávám, pane Dave Harney.“ Horník pozdravil a Gregory St. Vincent pokračoval, obraceje se k Froně.

„Hled'te, miss Welseová, jak je svět malý. Pan Harney a já, my jsme dobří staří známí...“

Zářivý zákmit probleskne tváří eldorádského krále za těch slov.

„Ah, ano, pamatuji se dobře... vy jste byl tehdy holobrádek... Bylo to v letě r. 1888. Můj pl¹¹ s nákladem čtvrtek sobího masa plovat po řece Stewartu. Spěchal jsem, abych je dovezl, než se mi zkazí. Vy jste se plavil na nějaké loďce po Yukonu. Od těch časů uplynulo devět let. Vyměnili jsme své zásoby: potřeboval jsem mouku a cukr... Jsem nadšen, že se s vámi shledávám. Dodělal jsem se hezkého postavení na útraty French Hilla a ještě jednoho v Eldorádu. Mé dveře nikdy se nezavřely... Vzpomeňte si na to. Mrzí mne říci vám: ‚Sbohem,‘ nebo spíše: ‚Na shledanou!‘“

„Jak jste úžasný, pane St. Vincente!“ podotkla dívka. „Jak jste mohl žít tam v zámoří před devíti lety? Ten kraj byl tehdy liduprázdný?“

Gregory pokrčil rameny.

„Můj podnik se nezdařil i nejsem nijak hrd na to, že jsem zkrachoval.“

„Vypravujte mi to. Věci takové mne zajímají, poněvadž se týkají skutečného života. Úpadek značí pokus. O co jste se pokoušel?“

„Poněvadž si toho přejete, budu vám krátce vyprávěti tu příhodu. Pojal jsem šílený záměr cestovati neznámými končinami za účelem vědeckým a žurnalistickým... Zamýšlel jsem projíti Aljaškou, pak po ledě mořem Beringovým a konečně ze severní Sibiře dostat do Evropy. Byl to věru nádherný plán objeviti důležité panenské země...! Jenže jsem pohořel vinou Tamerlanovou...!“

¹¹ Několik navzájem spojených vorů. Pozn. red.

„Vy jste druhý Odysseus!“ zvolala nadšeně paní Shovillová, tleskajíc rukama. „Jak je romantický váš příběh!“

„Odysseus? Možná. Nikoli však Othello,“ podotkla Fróna. „Váš jazyk se vzpouzí a umlká v nejzajímavějších místech. Nač toto záhadné odvolávání se na Tamerlana, který jest přec již pět set let mrtev?“

Mluví předstíral zprvu jistý odpor, posléze poté vyhověl naléhání svých posluchačů i pokračoval.

„Když Tamerlan plenil Asii ohněm a mečem, tamní státy byly vyhlazeny, města z kořán vyvrácena a kmenové rozptýleni jako prach. Veliký národ musil prchnouti před jeho dobytčím šílenstvím i přitáhl do Sibiře na sever a na východ, šíře se tu podél moře polárního. V jeho klanu bylo několik kmenů mongolských... Leč obávám se věru, že vás nudím těmito nechutnými podrobnostmi...“

„Ne, ne,“ odporovala paní Shovillová, „naopak vy jste okouzlující! Vy vypravujete tak živě!“

„Nebýti těchto mongolských kmenů, nebyl bych se zastavil na své cestě. Na místě, abych se byl musil oženit s tlustokožnou princeznou a věnovati řemeslu zlodějů sobů, byl bych se klidně vrátil do Petrohradu, a...“

„Ach. Tito hrdinové jsou vsutí pro zoufání, že ano, Fróno? O jakou tlustokožnou princeznu tu jde? A o jaké to krádeže sobů?“

„Národové, kteří obývají tato pobřeží, byli původně Eskymáci, šťastní a výbojní, kteří navzájem sebe jmenovali Oukilion či Mužové moře. Prodával jsem jim psy a potraviny a oni by mi byli snesli modré z nebe. Naneštěstí byli pod panstvím Mongolů čili Chow Chuen (Muži-sobi). Byly to nezkrotné, sverpé a ohavné nestvůry, které mne přepadly, zabavily mi majetek a odvedly mne do otroctví.“

„To nejsou Rusové?“

„Zeměpisně tvoří část říše carovy, ale politicky ani vůbec o něm neví. Vnitřek Sibiře, na severu a na východě, jest pohřížen do mlh polárních, je to terra incognita, kdež několik těch málo badatelů, kteří tam pronikli, zanechalo své kosti.“

„Ale vy!“

„Já jsem, jak se zdá výjimkou na potvrzení pravidla. Z počátku bylo se mnou hnusně nakládáno od žen a od dětí. Oblékly mne do odřených kožešin, znečištěných hmyzem, a živily mne odpadky, do nichž se nechtělo ani jejich psům. Jak jsem to přežil? Nevím. Často však jsem pomýšlel na sebevraždu... Zvířecí otupělost, do níž jsem upadl, mne zachránila. Zpola mrzna, zpola hladově zahrnován jsa nadávkami, stal jsem se téměř němou tváří... Tato doba zůstala v mé paměti jako matná chmura... Přece však se pamatuji, že jsem byl zapřažen do saní a voděn od osady k osadě, od kmene ke kmeni. Šlo tu tuším o to, aby mne stavěli na odiv! Když jsem zase nabyl o sobě plného vědomí, byl jsem aspoň na tisíc mil daleko od místa, kde jsem byl zajat. Bylo to jednoho jarního dne. Řemen byl mi postrojem... mé tělo plno vředů a hnisavých ran. Chápaje, že jedině lest může mne spasiti, rozhodl jsem se stavěti se nadále úslužným a zábavným. Tančil jsem, zpíval a bavil jsem posléze ty surovce, jak jsem toho nejlépe dovedl.

Muži sobí udržovali s Muži moře obchodní styky a tito obchodovali s velrybáři. Padly mi jednou do ruky karty, jež běloši dali jedné ženě, i používal jsem jich pro kejklířské a eskamotérské kousky. Následek toho dostavil se bezprostředně: lepší zacházení, teplý oblek, dobrá strava.

Posléze stal jsem se důležitou osobností. Byl jsem ve všem na radu a mé vědomosti v lékařství a ranhojičství získaly mi mé podmanitele nadobro. Otrok proměnil se v pána.

Učil jsem je základním prvkům civilizace a vysvětlil jim používání peněz. Sobové byli až do mého příchodu směnným jejich prostředkem. Vynikajíce ve válečnictví vyškolenou taktikou, mohli se bez jediné rány zmocniti stád svých nepřátel.

Moje převaha zbavovala mne z druhé strany jakékoli naděje na vysvobození. Vážili si a poslouchali mne... ale zabraňovali mi vyjítí si na pobřeží, bojíce se, že se setkám se svými krajany. A pak nové neštěstí! Náčelník vyžádal si mne za zetě a...”

„Aj, cože?“ tázala se paní Shovillová všecka u vytržení.

„I musil jsem si vzít Chow-Chuene (divokou sobici). Ubohá Chow-Chuene! Naposledy, kdy jsem ji viděl, hrála karty v irkutské missii a tvrdošíjně se zpěchovala se vykoupiti.“

„Rány páně! Už je deset hodin!“ prohlásila náhle paní Shovillová. „Jsem celá zoufalá, že mi ujde konec tohoto romantického dobrodružství. Přijďte mne navštívit, pane St. Vincente; nebudu mít stání, pokud se nedovím, jak jste nastrojil svůj útěk.“

„A já jsem vás považovala za chechaqua (vystěhovalec-nováček),“ zašeptala Frona, ohromena, hosti svému do ucha, když se rovněž tento zvedl, aby se poroučel.

„Ukazuji se velmi nerad v pravém světle. Vždyť lze tak snadno nad-sazovati a stavěti se hrdinou.“

„Chcete sem přijít zítra večer? Připravujeme vánoční hru. Pomůžete nám i ručím vám za to, že se tu nebudete nuditi, neboť všichni mladí lidé ze sousedství, důstojníci, bábští inženýři, soudcové a nejrozto-milejší ženy z okolí dostaví se do naší společnosti.“

„Budu se tomu radovati. Nuže tedy, na shledanou zítra a dobrou noc.“

Frona vrátila se ke svému pianu, šeptajíc zamyšleně: „Ano, je to od-vážný a skromný muž.“

Kapitola XIII.

Gregory St. Vincent stal se brzy důležitým činitelem ve společenském životě dawsonském. Jakožto zástupce Tiskového družstva mohl bez mála všude rozesílati přesvědčující a pochvalné úvěrní listy. Tak málo se honosil, že nikdo – ani muži – nebyl zastiňován jeho oblíbeností. Obnovil známost se svými bývalými přáteli. V době svého odjezdu na neblahou výpravu úžinou Beringovou setkal se v St. Michelu s Jakobem Welsem r. 1888. Policejní ředitel setník Alexander, mluvil s ním kdysi na večírku dávaném vyslanectvím pekingským a otec Barnum, správce dawsonské nemocnice, chvíli s ním hovořil ve Fortu yukonském před devíti lety.

Město obyčejně vůči cizincům nedůvěřivé, přijalo tohoto s otevřenou náručí, zvláště pak ženy vítaly povděčně jeho obzvláštní dar organizační. Frona trpěla, jak se vyjadřovali o ní její přátelé, nápadnou ibsenovskou krizí, i horovala pro to, aby volba kusu padla na „Noru“, která zvláště hodí se pro osvětlení svátků na sklonku roku. Nořina úloha byla jednohlasně přiřčena jí; Corliss, vyhlédnutý hned od počátku, aby jí byl v osobně Thorwaldově protějškem, zřekl se této výsady pro nového příchozího, aniž kdo slovem odporoval.

Byl snad znaven po svých vyjížďkách na sáňkách? Či snad nenucenost jeho náhradníka, když ovíjel paži Noře kolem boků a štípal ji důvěrně do ouška, nelíbila se Angličanu, jenž byl tak uctivý ve svém chování...? Nikdo toho nezvěděl, neboť nikdo si nedovolil vyptávat se ho na jeho nepřítomnost. Jakob Welse a plukovník Trethaway velmi si na něm zakládají i zvali jej k dlouhým poradám ve příčině jejich hornických podniků. Souhlasili s jeho názory teoretickými i dohadovali se o praktických jich důsledcích. Del Bishop rovněž mu byl všecek oddán. Dostal od svého zaměstnavatele nádherné hornické náčiní a neméně nádherné spřežení, takže mohl bez jakýchkoli obtíží kutati po krajině,

hledaje po ní zlatá ložiska. Byl tělem duší horníkem a tato náruživost nedala mu na chvíli klidu.

Nezanedbával však pro to svých povinností vůči svému pánu. Corliss platí dobře, za to však mnoho také požadoval od svých zaměstnanců.

Frona notovala, když otec její pěl chvalozpěv o mladém muži, vídala nyní méně často svého přítele než v dřívější době; zaujímalť St. Vincent tak významné místo v jejím životě! Milovala jeho optimistického ducha a zidealizovala si jeho povahu. Z počátku ovšem projevovala jistou nedůvěru, slyšíc o jeho hrdinských kouscích, leč i jiní se pamatovali na onu obdivuhodnou výpravu a na rozruch způsobený návratem cestovatele r. 1891.

Rovněž úmyslná nepřítomnost Corlissova přispěla k tomuto přátelskému sblížení mezi dvěma mladými lidmi. Hosté Jakoba Welseho, kteří byli při onom výstupu v krčmě, nedívali se bez nelibosti na tuto nebezpečnou důvěrnost. Plukovník Trethaway si dovolil posuzovat nového oblíbence, ale bylo mu za to tak neomaleně vyčiněno obdivovatelem hrdiny, že se rozhodl na příště mít jazyk za zuby.

Vance, pousmáv se jednou nedůvěřivě nad chvalořečnickým zápallem paní Shovillové, viděl, že Frona zachmužuje obočí a červená hněvem. Jednou zase, když učinil narážku na onen pověstný výstup, v němž žurnalista hrál tak ubohou roli, dívka zvolala hned při prvních slovech:

„Ano, ano, vím o tom. Pan St. Vincent mi o tom vypravoval. Vy jste ho neznal, a přece jste oddaně bojoval na jeho straně, právě tak jako plukovník Trethaway. Počítání vás obou dvou bylo obdivuhodné.“

Corliss učinil zamítavý pohyb.

„Marně to popíráte; jsem zasvěcena do celé té příhody. Působilo mi velkou radost, že jsem vás slyšela chváliti. Dlužno konati dobro, že ano? Zapomenout na civilizaci a popustiti konečně jedinou plnou uzdu sklonům prvotního nezkaženého člověka...? Oh, přála bych si být na vašem místě! Co jste cítil potom?“

„Byl jsem hrd a styděl jsem se zároveň. Nevyhledával jsem však té pŭtky a byl jsem veden nejlepšími pohnutkami. Kdyby toho bývalo zapotřebí, byl bych započal znovu...“

„Výborně! A jak si počínal pan St. Vincent?“

„A tak, ten...? Nevím, nepovšiml jsem si ho v té vřavě.“

„Ale on vás viděl?“

„To je možné...“

Po té vyhýbavé odpovědi poroučel se Corliss svojí hostitelce. Byl rád, že se vyhnul těmto otázkám i žasl zároveň, že odhalil takovou prozíravost u svého soka. Jak čile on předešel zprávy sobě nepříznivé a spolu dodal si vzhledu uznalého člověka!

* * *

Inženýr a jeho námezdník Del Bishop byli spolu jednou na stezce Mille-
ra Crecka, při níž Corliss hodlal zakoupiti pozemky pro dolování. Po
cestě vysvětloval horník svému pánu, jak naloží s bohatstvím, jež získá.

„Mám za lubem jednu farmu v Kalifornii, jeden z těchto rančů osá-
zených ovocnými stromy. Postačí na ni čtyřicet tisíc dolarů. Několik
polních dělníků pro hrubou práci, k nim jeden šafář, konírna s párem
,broncos‘ (divokých koní)...“

„A obytné stavení žádné?“

„To se rozumí samo sebou! Vonná hrachořina bude se popínati po
jeho zdech a zařídím za ním zelinářskou zahradu s boby, špenátem,
ředkvičkou, okurkami, chřestem i zelím a dovnitř... přivedu žínku, aby
mi zabránila tropiti hloupostí! Již dlouho měl jsem býti ženat! A vy,
Corlissi? Čerpejte z mé zkušeností a nezůstávejte svobodeni ani o den
déle, než je nutné!“

Místo jakékoli odpovědi druh jeho se pousmál.

„Ano, ano, vím dobře, co říkám; jsem starší nežli vy... Zním jednu
velmi hezkou dívku v Dawsonu, i jste jeden pro druhého jako stvoře-
ni...“

Bylo nadobro marno – Vance se již o tom přesvědčil – hněvati se nad prostořekostí Bishopovou. Ostatně po stezkách jsou si všichni lidé bratřími a rozdíl společenské mizí.

„Proč se nepokoušíte, abyste získal její ruku? Což se vám snad nelíbí? To není možné! Když vyjdete z jejího domu, řeklo by se, že jste v sedmém nebi. Radím vám; abyste si dal pozor na toho chvástavého svárlivce, kterého jsem zpohlavkoval před hospodou. On se šňoří a namlouvá si, zatím co vy jdete po svých pracích. Jednoho krásného dne se dovíte, že jsou zasnoubeni. A potom vás neutěší ani zlaté doly!“

Tyto výtky vyvolaly tak neutěšený obraz, že se Corliss stal netrpěliv i poručil Bishopovi, aby mlčel.

„Já abych mlčel,“ zvolal mluvka tak užasle, že se jeho pán nemohl udržeti, aby se nedal do smíchu.

„Zkrátka, co mi radíte?“ tázal se ho.

„Povím vám to. Jakmile se vrátíme do Dawsonu, jděte ji navštívit a nastrojte vše tak, abyste jí všude potkával. A nepadejte před ní na zem, to by nevedlo k ničemu. Rovněž však nestavte se nad ní povznesen... Jestliže se jednoho dne ukáže obzvláště roztomilou, použijte toho a vyznejte jí lásku. A jestliže se ten nešťastný žurnalista vplete mezi vás, vyhod'te ho oknem, aby se naučil moresům. V tom případě pak, že by tato důtka nepostačila, odveďte jej stranou a řekněte mu, že jste se již ucházel o tu dívku, ještě než on přišel do Dawsonu, a jestliže ,rychle neodtáhne', že ho sedřete za živa.“

Přišli do kabiny Frech Hillový, která stála vedle baráku Millera Creecka. Po hojném obědu se Bishop zvedl, protáhl se a šel nakrmit hladové psy. V okamžiku kdy zavíral za sebou dveře, obrátil se a dodal:

„A jestliže je vám to obtížno, abyste se s ním sám vypořádal, zavolejte si mne jen na pomoc. On nebude dlouho čekati na své ztrestání, ručím vám za to!“

Kapitola XIV.

„Ah, slaná voda, slečno Welseová, slaná voda a veliké vlny, které kymácejí loděmi, to je můj život. Co pak se týká sladké vody s malými kocábkami, jedva se zvedne větřík, lehýnký povzdech Neptunův a – žbluňk! Už jsou všechny pod ní dnem nahoru.“

Baron Coubertin projevoval politování, hovoře takto: „Jednou mne naučíte veslovat a řídit čln, miss Fróna. Závidím těm, kdo to umějí.“

„To není nijak nesnadné,“ prohlásil St. Vincent, „cvičba ta vyžaduje jen dokonalou rovnováhu těla a ducha.“

„Jako u tanečníka na provaze.“

„Vy jste nenapravitelný, barone, vy si z nás tropíte žertu,“ namítla Fróna. „Vím určitě, že vy veslujete dokonale. Možná, že lépe než my?“

„Pravíte my? Což vy, žena, věnujete se tomuto nebezpečnému sportu?“

Jakkoli byl světoobčanem, Francouz ten, přišed nedávno do tohoto kraje, žasl při každé příležitosti nad samostatností a podnikavostí, jakou se vyznačovala mladá ta Američanka.

„Ano, naučila jsem se vládnouti veslem v Dyey na pobřeží mořském, když jsem byla ještě děvčátkem. Příštího jara my vám, pan St. Vincent a já, dáme prvou lekci. Platí. Vráťte se do vzdělaného světa obohacen o nové umění.“

„Čemu by se člověk nenaučil s tak roztomilou učitelkou?“ odvětil galantně baron. „Co tomu říkáte, pane St. Vincente? „Vy se držíte zpátky, mlčky a neochvějně, jako by vám bylo těžko dáti nám okusiti věčné moudrosti rozsáhlých zkušeností...“

„Hm,“ poznamenala Fróna, „zdá se mi, že vy jste se již někde potkali v končinách zemského okrsku?“

„V Jokohamě, před jedenácti lety, v době rozkvětu třešní,“ vykládal St. Vincent. „Ale baron se mýlí, naopak, vytýká se mi, že jsem velkým mluvku.“

„Což na tom, jen když vy zajímáte své posluchače?“

„Vypravujte mi nějaké dobrodružství ze svých plaveb, abyste mi dodal v mých začátcích odvalu. Slečna Welseová velebí tolik váš vypravovatelský dar, i chtěl bych vás poslechnout.“

St. Vincent se uvolil, jak to dovedl nejroztomileji. Popsal stručně smršť v Box Canyonu; strašné víry na řece Peřejí bílého oře. Zmínil se o odsouzeníhodném chování zbabělého svého druhu, který jej opustil uprostřed yukonské pusty, ačkoli bylo dosti času na výpravu do zlatých ložisek.

Když skončil své vypravování, společnost odebrala se k paní Shovillové, kamž přišel Corliss za nimi. Bylo to poprvé, co se zase shledal s Fronou od zkoušek na „Noru“ a po osamělosti, k níž se byl pro ně odsoudil. Dovolila mu, aby ji doprovázel domů. Byl jasný, studený den; váhavé a chabé slunce postupovalo namáhavě k zenitu. Šikmé jeho paprsky kladly se do jemné jinovatky, jež zahalovala zamlženou zemi a posela ji prachem drahokamů. Mladí lidé ubírali se tímto pohádkovým přísvitem; pod jejich mokasíny skřípal v taktu sníh, dech jejich splýval a klesal dolů v krystalizujících kotoučích. Na chvíli mlčky stanuli, zahleděvše se na Dawson u jejich nohou, podobající se zlatému městu, jiskřivě zářící to bod v široširé sněhové pláni... pošetilý to lidský vzdor vržený v tvář bezměrnému vesmíru!

Pobádající výkřiky a štěkot psí vytrhnou je posléze z jejich snění. Spřežení vlkopsů, jichž srst osypána jinovatkou plá všemi duhovými barvami, s uslintanými tlamami a vyplazeným, dolů visícím jazykem, blíží se naproti nim. Vlekou sáně, na nichž leží dlouhá černá jedlová truhla... Za tou kráčí plačící žena a jeden kněz v černém úboru uzavírá pohřební průvod... Za zátočkou stezky pohřeb zmizí.

„To zemřel jeden z našich spolutěžitelů. Nyní chápu, za jakou cenu panující naše plémě ovládlo sever. Když si rozpomenu na rodokmen mých předků, když přijdu až na ony krále moře, kteří nikdy nespali pod střechou, cítím, že jsem z jejich krve...“

Stanul a jat náhlým vášnivým vzrušením, uchopil dívku za ruku.

„A vy také, Frono, vy jste pravá moje družka, taká, o jaké jsem vždycky sníval. Pojd'te ke mně, buďte mojí milovanou chotí, chotí mého srdce a mého mozku.“

Hleděla naň užasle neodpovídajíc. Poté bezděky odtáhla své ruce, couvla... V dálce neustále vyli psi...

„Ne, ne,“ přerušil ji Corliss, vida, že otevírá ústa. „Ne neříkejte mi to! Byl jsem bláhový... Vím, co mi chcete povědět... Vraťme se do Dawsonu.“

Hory se zachmuřily a Vance upíral na stezku nevlídné zraky, nejsa s to, aby prohlédl oslnivý rozhled. Frona dívala se naň pokradmu. U jakéhosi mlýna cesta se stala kluzkou... i vzal bezděčně dívku pod pažďím, aby neupadla...

„Rmoutí mne to velmi,“ šeptala bázlivě. „Přišlo to tak náhle, nenadála jsem se toho...“

„Jinak byste mne nebyla připustila k slovu. Uhodil jsem...“

„Ano, poněvadž je to pro mne kruté vidět vás trpět.“

„A přec, vy víte, že ten okamžik nebo onen...“

„Možná... doufala jsem... Oh! Vancei! Nepomyslela jsem hrubě na sňatek, když jsem vás potkala v Camp Happy. Věřte, že jsem vám velmi nakloněna a dnes více než kdy jindy, leč...“

„Leč vy jste nikdy o mně neuvažovala jako o možném budoucím manželu a nyní se snažíte mi to povědět?“

Frona cítila, jak se jí svírá srdce. Odradí-li od sebe na vždy tak věrného přítele?

„Mýlíte se,“ pravila posléze, sladce a tiše, „myšlenka taká nikdy mi nemihla hlavou. Nemohla jsem se v tom zastavit, nevím proč, neboť vám důvěřuji, obdivuji vás a vy jste mi nesmírně milý... Cítím, jak vás zarmucuji, a to mne hněte. Žel! Přítel odmítnutý jako ženich jest přítelem ztraceným... dobře to vím. A byla bych vás tak ráda měla při sobě!“

„Utěšte se, dostanete snadno za mne náhradu. Kdybych byl dnes mlčel, nic by se nebylo změnilo na tom, co jest. Noví známí, nové tváře, noví hrdinové, vypravovatelé zázračných dobrodružství...“

Frona zastavila ho prudkým posuňkem:

„Nepokoušejte se mne hněvati, Vancei. Toť zbytečné, nechci se s vámi hádati.“

„Mám ošklivou povahu, uznávám to, i cítím, že nadešla chvíle, abychom se rozešli. Tamhle právě přichází k nám Dave Harney. Dovede vás domů. Nemáte již daleko...“

„Vy jste ukrutný, příteli. Buď jak buď, odmítám váš návrh, abychom se přestali stýkati. Přijďte mne zase navštívit, až budeme oba dva klidnější. Zakládám si na vaší oddanosti, tuze by mi chyběla!“

Zavrtěl hlavou. Poté zavolat hlasitě:

„Hola! Dave!“

Harney přistoupil, nadzvedl čapku.

„Dobrý den, miss Frono. Máte se mnou touž cestu?“

„Ano miss Welseovou bude těšiti, doprovodíte-li ji. Já vás oba opustím, mám důležitou obchodní schůzku.“ Vance zúmyslně se obrátí a jde cestou, kudy sem došli, nazpět.

„Pamatujte,“ volala naň dívka, „že očekávám vaši brzkou návštěvu.“

„Jsem na ten čas tuze zaměstnán, bojím se toho. Sbohem a dobrou noc, slečno Welseová!“

„Sapristi!“ podotkl horník, když je Angličan opustil. „Jaký to neúnavný pracovník. Nikdy si na minutku neodpočine a provádí tolik ohromných podniků najednou! To jest víře nepodobno, to je úžasný člověk, tenhle inženýr!“

Kapitola XV.

Přísahy zamilovaných jsou, jak každý ví, nespolehlivé. Corliss přišel k Welseovým ještě téhož večera, neboť, zpytuje své svědomí, shledal svoji mstu dětinskou. Neuviděti již té dívky, jaká by to byla proň trýzeň! Mimo to jeho zklamání projevilo se v tak málo mužných slovech, že musil odčinit tuto přenáhlenost.

Pozve zase Fronu k vyjíždce na saních; potká ji u známých i vyhledává sterý způsob, jak omluviti svoji beztaktnost.

„Dosti těch omluv, příteli,“ prohlásila vůči němu jednou. „Nevykládám vám to nijak ve zlé. Jest pravděpodobno, že já na vašem místě bych si počínala nedůstojně... Byla bych zápasila až do konce. Dáti si ujítí životní štěstí, svěsíc ruce v klín! Takové odříkání jest obdivuhodné pouze v smyšlenkách, ve skutečnosti však mnohem méně. Welseové byli vždy bojovníky a já bych zápasila, neochabujíc pro své nejsvětější blaho, i kdyby se mi nebe zřítilo na hlavu!“

Když se její host zvedl a odcházel, doprovodila jej až ke dveřím:

„Učinil jste mi dnes velikou radost, Vancei. Podal jste mi důkaz, že se nic nezměnilo mezi námi.“

Jaký to byl dětinný omyl! Po několika schůzkách tohoto druhu inženýr byl nucen zřít se těchto radostí, jež byly příliš zkaleny útrapami. Prahla hladem a žíznil po přítomnosti své vyvolené, ale pohled na jeho soka uváděl jej v zoufalství. Raději si toho odřekl. Zbýval mu jediný lék, který činil toto odloučení snesitelným: vrhl se divoce a do úpadu do prací nadobro jej vyčerpávajících. Odpuzoval od sebe za dne násilím okouzlující obraz... leč on vracet se k němu za noci děsiti jeho sny.

Del Bishop chmuřil často brvy, slýchaje za tmy nesouvislá slova. Hravě uhodl příčinu zármutku svého pána i přičítal změnu jeho nálady na vrub St. Vincentovi, černé své to potvoře.

„Musím si to již jednou pořádně spravit s tím chlapíkem,“ mručel jednou večer, rozdělávaje oheň v tábořišti, kde oba přátelé přebývali již několik dní. „Ano, musím si to s ním spravit!“

„S ním? O kom to mluvíte?“ vyptával se Corliss, jenž strožil omeletu.

„S tím žurnalistou, u d'asa!“

„Co máte proti němu?“

„To je věcí názorů! Proč jste mi ho vyrval z rukou. Měli bychom ho již dnes z krku.“

„Protože jsem nevěděl, proč máte na něho spadeno.“

Nicméně ještě i tentokráte odmítl Del Bishop tvrdošíjně podati jakéhokoli vysvětlení.

Bádání vědecká, činěná na základě pouhých dohadů ve příčině pátrání po zlatých ložiskách, byla brzy korunována zdarem, jak říkal horník, jenž tvrdil, nehýbaje ani brvou, ku svému nedůvěřivému společníku:

„Zdá se mi, že kalifornská farma je již na dosah mé ruky. Vůně zralých pomerančů proniká mi až k chřípí. Mám zcela zvláštní nápad. Vy jste napolo oslepl nad svými knihami, Corlissi. Vy mi budete vděčen za své štěstí. Počkejte trochu a zakoupíte si ranč vedle mého.“

„Pranic mi na tom nezáleží. Jsem unaven z tohoto života... Dejte mi pokoj a dělejte si se svými objevy, co chcete. Zanechám vás při vašem kutání a zatím si odpočinu ve stanu. Rozumíte?“

„Je to prapodivný způsob prokazovati mi takhle svoji vděčnost. Měl bych chuť nechati vás tu na holičkách zcela vážně. Co nocí jsem se nabděl, muče si mozek vaším podnikem, zatím co vy jste snil o Froně.“

„Už dost! Nevyslovujte toho jména!“

„Jako kdybych se nevyznal lépe ve svém zaměstnání jako zlatokop, nežli vy v lásce...“

Corliss se vrhl zuřivě na neúnavného mluvku, jenž uskočil stranou a prchal, pronásledován Vancem.

„Počkejte chvíli,“ zvolal posléze Del Bishop vehnán do úzkých, „a poslyšte mne: pustím-li se s vámi do křížku a povalím-li vás na zem,

vytrváte se mnou až do konce, jak bylo mezi námi umluveno? Půjdete se mnou prokutávati terén?”

„Dobrá!“

„A budu-li já poražen, zmizím z oběhu. Na střeh!“

Vance zanedlouho zpozoroval, že nemá nijaké vyhlídky na vítězství a že Bishop si s ním pohrává jako kocour s myší, vypadaje vpřed, couvaje, uhýbaje se ranám způsobem, jenž ho uváděl v zoufalství... Nechápe, co se s ním děje, inženýr se pojednou ocitne natažen ve sněhu, kdež zůstane na chvíli bez vědomí.

Konečně se vzpomíná.

„Jak to, že jste si v tom vedl tak obratně?“ tázal se se svého dělníka, který mu třel obličej hroudou sněhu.

„Mám v tom praxi a ta vám právě chybí. Ale vy také toho dokážete, neboť jste ze dřeva, z něhož se tešou horníci. Tohohle se člověk nedočte v knihách... já vás tomu naučím později.“

Oba zlatokopové zamířili hned druhého dne k Eldorádu, jež Bishop prozkoumal v předešlých dnech. Nesli s sebou motyku, lopatu a narážečky¹². Při ústí říčky Millera Creeka se zastavili. Vance dosud ztrápený a zmožený svojí porážkou, usmíval se kysele a projevoval přehnanou poníženost vůči svému soupeři. Tento mu poručil, aby přichystal dříví a sám zatím odstraňoval sníh a mech na vyhlédnutém místě. Pokusné kutiště nabylo brzy podoby širokého kříže.

„Ihned uvidíme, zdali mne můj čich neklamal... Hm! Bud' jak bud', naše místo není příliš kamenité... Budeme mít snadnou práci. Třeba kopati jen do hloubky dvou stop...”

Zapálili hromadu dříví Corlissem narovnanou, aby půda na povrchu rozmrzla... Při prvním nárazu motyky čepel její zazněla kovovým zvukem.

Bishop se zachvěl. Sehnul se a uchopil pevně rukou trs zpola sežehlé trávy, vytrhl ji ze země.

„U d'asa!“ zvolal.

¹² Obecně hornický název troky (necky).

„Co se stalo?“ tázal se inženýr.

Místo odpovědi ukázal mu jeho druh několik hrstí rozdrolené prsti. V ní zatřpytil se tu a tam žlutý odlesk...

„U d'asa!“ opakoval kovkop.

I vzpřímil se a zavřel oči, vdechoval do sebe s chvějícími chřípěmi ledový vzduch.

Vance hleděl naň překvapen.

„Hm,“ zamručel Del Bishop, vdechuje ještě hlouběji. „Necítíte-li vůni mých pomerančů, zrajících v mém ranči? Už je mám. Ted' jsou moje. Hurá!“

Kapitola XVI.

Nával vystěhovalců na „Kutiště French Hillovo“ se tak brzy nedostavil, neboť Del Bishop dovedl zachovati svůj objev v tajnosti. Toliko několik jejich přátel přišlo, aby bralo podíl na kořisti: Harney, Welse, Trethaway a... Lucile! Sám inženýr vytýčil hranice díla („claimu“), které tato zakoupila. Dle klondiského zvyku horníci, kteří objeví nějaký nový zlatý důl, zabráňují v něm cizincům nabývání dílců, dokud jej sami nevyberou.

„Vy jste nyní bohat, Bishope. Budu nucen vyhledati si jiného pomocníka,“ podotkl Vance.

„Zkuste to a já mu rozbiju hlavu.“

„Proč to? Vy již nepotřebujete pracovati.“

„Možná, leč to vás neopravňuje, abyste mne propustil bez mého svolení...“

Všechny zúčastněné strany musely se dostaviti k báňskému komisaři a označiti svá díla. Zpráva o tom rozšířila se brzy široko daleko jako požár vyprahlou stepí a zlatokopové hrnuli se chvatně po stezce, zabírajíce útokem místa, jejichž vlastnictví bylo jim dotvrzeno úřední pečeti. I St. Vincent objevil se jednou večer na konci tohoto zástupu se svým rancem na zádech.

Bishop okamžitě jej poznal a dal Corlissovi znamení rukou: „Nemluvte,“ doporučoval mu šeptem. „Neprozrazujte, že jste se mnou. Já si schovám obličej pod kuklu. Vy se stavte, že pijete z téhle louže, a vraťte se pak do tábora k našim dílům (claims). Hodlám tu zůstat s tím prasetem.“

Inženýr dobrovolně se podrobil horníkovu rozmaru. – Sešel ze stezky a nabíral z jedné jamky prázdnou starou plechovicí po zhuštěném mléce vodu... Jeho druh mezitím zdál se úplně zaujat šněrováním svých mokasínů. Žurnalista, jenž se sem blížil velmi chvatně, hledě dohoniti tlupu před sebou, náhle než přešel Del Bishopa, se zastavil.

„Řekněte mi, přáteli,“ oslovil ho tak, jako nějaký jeho nadřízený, „vede tahle ta cesta na French Hill?“

„Ba právě, já tam zrovna jdu nejkratší cestou.“ A šibal horník dal se sáhodlouhými kroky do chůze a Gregory St. Vincent spěchal za ním. Tento byl všecek nadšen, že našel průvodce a že předhoní své spoluchodce. Vance hleděl chvíli za nimi, směje se pod kuklou, a nato se vrátil do tábora.

Až pozdě v noci vrátil se Del Bishop k němu, nadobro vyčerpán, ale jásaje vítězoslavně.

„Neublížil jsem mu, pranic se nebojte, Corlissi... Dejte mi honem něco jísti; kousek sobího tuku, staré své mokašiny, kousky svíčky... co je vám libo!“

A hltaje ještě obsah konzervové krabice, natáhl se Del Bishop na lůžko a požadoval zase škvařenou slaninu s vařenými boby.

„Co se se mnou dělo po tu dobu?“ odvětil konečně na otázky svého pána. „Povím vám to, ale nechte mne třít si svaly nohou. Jsou strnulé jako tyčky. St. Vincent necítí své klouby, ručím vám za to! Můžete jed vzítí na to, že nepřišel právě včas, aby se uvázal ve vlastnictví nějakého díla (claimu). V jaké vzdálenosti leží kutiště French Hill, přáteli? (Napodobil dokonale soběstačný a pánovitý přízvuk žurnalistův.) A za několik hodin nato vůčihledná změna – je to ještě daleko?“ plačtivým hlasem.

Vzpomínka na tuto procházku vyvolávala u horníka takový výbuch ryčného smíchu, že se zakuckal při pití čaje a slzel dobrou čtvrt hodinu.

„Kde jsem ho opustil? Nu, u ‚Indiánské řeky‘, na dvě míle odsud, vysílenu a zpola mrtvého. Měl-li ještě tolik síly, aby se dovlekl do nejbližšího tábora? Padesát mil v nohou! Já sám mám toho dost! Nebud’te mne zítra ráno! Dobrou noc!“

Za několik dní po této příhodě pravil plukovník Trethaway Corlissovi:

„Pozoroval-li jste, že St. Vincent a Lucile spolu drží jako zloději na trhu? Toto člověčísko stýká se s ubohou tou ženou namnoze z lásky k jejímu kutacímu dílci. Mám vám předpovědětí den jeho svatby s Fronou?“

Inženýr se zachvěl, ale nepromluvil.

„To bude potom, až se rozejde s Lucilí. Co jenom může miss Welseová obdivovati na tomto pudivětru...!“

„To je věc vkusu! Jsem přesvědčen, že...“

„Že se ona nemůže mýlit. Toť se rozumí!“

Vance odešel, neuznáváje sebe za důstojno pokračovati v rozmluvě. Nenadál se hrubě, že bude tolik těch, kteří si přejí, aby on zvítězil nad svým sokem! Obzvláště byli to dva lidé: první Bishop, z oddanosti k němu, Mac Carthy z oddanosti k Froně.

Nad kutištěm French Hill, novým to Eldorádem objeveným Bishopem, měl jeden starý horník, Pete Whipple jménem, staré dílo. Měl za ženu míšenku, jejíž matka indiánka provdala se za jistého ruského zálesáka v Kutliku na Veliké deltě. Bishop šel jednou v neděli dopoledne navštívit svého souseda, leč nezastal ho doma. Jeho žena mu to řekla v pokažené angličtině, jíž bylo velmi těžce rozumět. Místo, aby byl ihned odešel, jak zprvu zamýšlel, Bishop se tu zdržel, zaujat jsa vypravováním své hostitelky, která vytáhla z rozbité truhly nějakou starou, v kůži vázanou knihu, ořepenou a ušpiněnou, a položila ji před něj na stůl. Ačkoli nerozuměl ani slova rusky, host čenichal dle toho, co mu stařena řekla, nějaký důležitý nález, i vytáhl z kapsy plátěný sáček, plný zlatého prachu, v ceně asi jednoho sta dolarů. Paní Whipplová mileráda svolila k prodeji... Del se vrátil do tábora a zastihl Corlisse, an spravoval své mokasíny.

„Dopadnu ho dříve nebo později,“ podotkl horník, hodiv svůj nákup na postel.

Vance otevřel rozpadávající se knihu věkem zežloutlou, místy již nečitelnou.

„Nemyslí jsem, že jste tak čilý, Deli... Já neznám ani slova z této prožluklé řeči!“

„Já také ne! A to je velká škoda! Ale Whipple přichází z Ruska a četl své ženě celé zlomky z toho spisu. Ona ví a Whipple ví... a já vím...“

„Co to?“

„Dovíte se toho později; ozbrojte se trpělivostí až do té doby, až mi někdo rozluští tyto klikyháky.“

O Vánocích přišel Mac Carthy do Dawsonu přáteli Froně šťastných svátků. Dave Harney a Lucile ho zpravili o přátelských stycích mladé dívky a St. Vincenta. Tato novina Ira zdrtila. Poněvadž si vážil přátelství a že byl tělem i duší pohotově, neotálel ani okamžik. Vyšel z domu Jakoba Welseho, zamířil k chatě Daveho Harneye pod záminkou, že jde na partii whistu¹³, ve skutečnosti však, aby prozkoumal zblízka toho mladého zloducha, jak nazýval St. Vincenta.

Ale „pěkně se zklamal“, jak se sám malebně vyjadřoval. Žurnalista počínal si tak vesele, tak přátelsky, rozuměl tak výborně žertu, že Matt nemohl ho přistihnouti při nějakém poklesku špatného rozmaru nebo přemrštěnosti.

„Ať mi psi chodí přes hrob!“ mručel, zkoumaje své dojmy. Což by můj vysoký věk kalil moji soudnost? On vypadá jako rozpustilý chlapík a líbí-li se ženám, to není zločin. Zářivé oči rády se zhlíží v hrdinech. Nesmím ho pustiti z očí a ustáti, dokud nenabudu důkazu o tom, co mi bylo tvrzeno.

Na tom večírku byla též Frona. Když nastala chvíle k odchodu, Gregory se chystal, že ji doprovodí domů. Ale Mac Carthy postavil se tomu na odpor:

„Ne, ne, můj zlatý příteli. Dnes z toho nebude nic. Tentokráte hodlá její starý adoptivní otec nabídnouti jí rámě.“

„Co se mi to vypravuje o tomto typu člověka,“ tázal se Ir Frony, venku mezi čtyřma očima.

Dívka hrdě se vzpřímila, a nesklopivši očí, odvětila:

„Jak to mohu já vědět?“

„Když se přetřásá poměr, který je mezi svobodným mužem a svobodnou ženou, kteří jsou oba mladí a zdraví, může to znamenati jenom jedno.“

„Opravdu?!“

¹³ Druh karetní hry. Pozn. red.

„Věc nejdůležitější v celém životě!“

„Opravdu?“

Frona mluvila klidně, jakkoli ji hněvem vstoupila krev do tváře.

„Přirozeně, totiž sňatek! Ano, mluvilo se mi o vás obou, a to ještě hned z několika stran.“

„Myslila jsem, Matte, že jste již dosti stár, abyste opovrhoval pomluvkami. Pan St. Vincent a já jsme dobří dva přátelé, to je to celé! A pak, i dejme tomu, že ti povídalové mají pravdu, co byste v tom shledával divného?“

„Tvrdí se to,“ odpověděl Mac Carthy, jehož neodradil chladný tón jeho adoptivní dcery, „a že pan St. Vincent jest v nejlepší shodě s jakousi Lucilí...“

„Nu a důsledek toho?“

Stanul a zahleděl se na Fronu užasle. Ta pokračovala: „Znám Lucili; je mi velmi milá.“

To bylo přespříliš. Ir dva- či třikráte zakašlal a posléze zvolal:

„Zasloužila byste důtku, jako byly ty, které jsem vám dával kdysi.“

„Na to je příliš pozdě. Nejsem již holčičkou, která běhá bosa po Dyee.“

„Frono, jsem dosti stár, že mohu býti vaším otcem, i tvrdím, že se to nesluší, aby se mladý muž dvořil počestné dívce, pokud nepřerušil jakékoli styky s ženštinou toho druhu.“

„Proč to?“

„Zabředne-li někdo do bláta, nechť se neblíží k sněhu!“

Frona se hryzla do rtů.

„Kdy jste viděl Lucili naposledy?“ tázala se po chvíli mlčení.

„Jak vám může jenom na tom záležet?“

„Nejdříve mně odpovězte!“

„Nuže tedy, v krčmě včera večer.“

„Tančil jste s ní?“

„Valčík a čtverylku.“

„A dnes se odvažujete přiblížit se ke mně?“

Matt Mac Carthy nebyl nikterak silný v dialektice. Chápal, že rozumování Fronino má slabiny v základech, cítil se však neschopným ho vyvracet. I uchýlil se ku změně taktiky.

„Tak vy již nemáte ráda svého starého Matta, starého Matta, jenž vyhledává jen vaše dobro? Vy se na něho hněváte?“

„I ne!“ A dívka políbila svého adoptivního otce sladce na tvář. „Jak můžete mysliti, že bych toho byla schopna, abych zapomenula našich bývalých dnů?“

„Oh, drahé dítě, vy mluvíte zlatě. Udělejte si ze mne, je-li vám libo, věchet na utírání hezkých svých nožek. Neváhal bych ani okamžik zemřít, vyžadovalo-li by toho vaše štěstí i... přísahám, že zabiji člověka, který vám ublíží sebemeně!“

Přicházeli před dům Welseových. Frona stiskla svému průvodci něžně ruku.

„Vy mimo mého otce jste jedinou osobou, které mohu dovoliti, aby mi mluvila do mých soukromých záležitostí. Ale záleží-li vám na mé oddanosti, nezačínejte již s tím, prosím vás o to. Tato věc týká se jediné mne, i běda vám...“

„Chci-li vás zadržeti, když se skláníte nad propastí?“

„Toť vaše mínění, nikoli moje. Moje rozhodnutí již je hotovo, i nezměníte ho.“

„Vy mi můžete zavřítí ústa, ale nesvážete mi pěstí!“

„Toho neuděláte, Matte?“

Nevrlé zamručení bylo jí odpovědí.

„Slibujete mi,“ naléhala Frona, „že se nebudete nikterak vměšovati do mých záležitostí?“

„Nemíním vám pranic slibovati. Nechte mne odejít, neboť tu mrznu na místě a také vaše drobné nožky, které jsem myl a celoval, když jste byla robátkem, dojistá cítí zimu. Na shledanou a dobrou noc, milé dítě.“

Když přicházel Ir ku svému domu, zastavil se přede dveřmi a hleděl na svůj stín ve sněhu.

„Můj drahý Matte, vy jste blázen,“ končil po dosti dlouhé chvíli své úvahy. „Což by se nějaká Welseovna nedovedla chovati? Měl jste toho zapotřebí, abyste jí dával rady, jichž ona nedbá, vy starý nemotoro!“

Kapitola XVII.

„Unavena, má drahá?“

Jakob Welse položil své ruce na ramena své dcery a v jeho očích zračila se láska, jíž nedovedl vyjádřit jeho jazyk. Bylo to večer; právě se rozsvítil vánoční stromek a veselé děti z okolí byly s rukama plnýma hraček a dárků odeslány domů do svých rodin. Snášela se kouzelná záře Štědrého večera.

Frona zabořila se do širokého křesla před krbem, na němž oharky dohasínaly.

„Tyto poslední měsíce byly pro mne pravou pohádkou, zdrojem nevyčerpatelné radosti, neboť opravdu my se vídali tuze málo od tvých dětských let. Častokráte představím si jenom stěží, že ty jsi mojí dcerou, tělem z mého těla, srdcem mého srdce. Znal jsem dovádivé děvčátko v Dyee, ale té ženy, které jsem se obdivoval dnes večer...“

Umlkl na chvíli, načež pokračoval:

„Mnohdy jsem si přál ponechat si tě u sebe, bez výchovy a vzdělání, tak abys sdílela mé životní úspěchy i neúspěchy... Nikoli! To není pravda! Nedovedu ti odhaliti svého srdce. Jsi krví mého plemene a měl jsem v tebe důvěru, když jsem tě posílal do dálky... Za tvé nepřítomnosti modlil jsem se za tebe a čekal jsem... Konečně, den ten se přiblížil... Když mi bylo oznámeno, že tvá lodice jest na dohled, tu se mi zdálo, že mi tuhne krev v žilách v led. Což, klamal-li jsem se! Což nezvedala-li se již mladá ta ratolest, rostouc daleko od sukovitého kmene, rovná a silná, bujará a svěží? Jak bylo žití mé pusté za tvé nepřítomnosti! Nikdy mi nemohl vyčísti nikdo zbabělost, ale když černý ten bod, který oznamoval, že jsi tu, se objevil na řece... tu měl jsem strach, nepopírám toho! Tys stála vzpřímena u kormidla, tak klidně, tak jistě, tak statečně. A tu jsem pochopil, že se z tebe stala pravá žena, důstojná mého jména. Ano, to byl slavnostní den v mém životě.“

Frona posadila se otci na klín a položila si hlavu na jeho širokou hrud'. Objímal ji v náručí a hladil její zářivý vlas.

„A přece je tu rozdíl,“ pokračoval, „i snažím si to uvědomiti již několik měsíců. Blázen ten, kdo nezná svých vlastních nedostatků. Ano, jsem nevědomcem... Umění, básnictví a hudba jsou mi španělskou vsí a ty přikládáš jim velikou důležitost. Doufal jsem, že budeme jedno tělo a jeden duch. To jest nemožné. Bylo pro mne hořké toto poznání, ale podíval jsem se pravému stavu věci dobře do tváře. Nemohu, pohřích, ničeho změnit! Nerozumím ničemu ve tvých knihách... Marně pokoušel jsem se o to. Můj život bral se nejužšími a nejhlubšími koleji, jakými vůbec možno. Dělal jsem, seč mé síly, aspoň tak myslím. Jsem samovládce, pánem svého osudu až na jednu věc: řádky, tištěné na bílém papíře mne přemohly.

Proč se tomu diviti, vždyť jsem tě poslal od sebe, aby sis osvojila to, čeho jsem ti nemohl dát. Není-li nutno, abych se smířil s důsledky svých činů... Ty mluvíš řečí cizí mému sluchu, řečí vznešenější, nežli je moje... Nevím, proč se ti dnes večer přiznávám takhle ke své slabosti.“

„Ach, drahý otče, největší a nejlepší z lidí!“ A Frona vložila svou ruku do hustých šedin. „Tys zápasil mohutně, tys vykonal vznešené činy, které převyšují díla malířů a básníků. Nezneužíváš-li zákona pokroku? Nebyl-li by si tvůj otec tak posteskl, kdyby si byl usedl k tobě a srovnával tvou minulost se svojí?“

„Ano, ano, rozumím. Otec můj byl nevšední muž.“

„Můj rovněž.“

„A zemřel, opuštěn, bojuje do posledního dechu.“

„Totéž učiní můj a všichni Welseové po něm.“

„Proč nejsi hochem, milá Frono? Byla bys nádhernou ratolestí staré haluze. Jakožto ženě jest ti uloženo, abys poskytovala rozkoše nějakému muži. Ty mne opustíš jednoho dne... možná již zítra. Koho si vyvolíš, milá dcero?“

„Nehovořme ještě o tom, otče.“

„O, ano, mluvme o tom! Tohle jest prvá vážná rozmluva, již rozpřádám s tebou od tvého návratu z Evropy. Máš již jen otce, komu se můžeš svěřiti... Ten žurnalista... ten St. Vincent... čím jest pro tebe?“

„Já... já nevím.“

„Nezapomeň nikdy, Frono, že je tvá volba svobodna... ale já bych rád věděl... mohl bych, kdož ví, ti pomoci... vnuknouti ti nějakou myšlenku ... dáti ti nějakou radu...“

Dívka by byla ráda odpověděla, leč jazyk vypověděl jí služby. V jejím srdci rozpoutal se zápas citů. Byl-li její otec schopen, aby pochopil pohnutky, které ji nakloňovaly jejímu hrdinovi? Nelišily-li se jejich zásady, pojmání života u nich obou?

„Mezi mnou a jím není nijaké pásky,“ vykoktala konečně. „On mi ne učinil žádného vyznání...“

„Ale ty jsi mu nakloněna... Nevyvine-li se tvoje oddanost v onu lásku, jakou žena musí chovati ke svému choti, aby s ním tvořila jedno tělo a jednu duši? Jsi-li hotova prohlásiti jako Ruth: Tvůj národ bude mým národem a bůh tvůj bude bohem mým?“

„Ne... dosud nikoli... Možná, že to přijde... Neodvážuji se pomysleti na to. Čekám na rozhodný okamžik, na náhlé zjevení, na blesk, jenž osvítí moje srdce. Oslepující, oslňující pravda objeví se mi jednoho dne.“

Jakob Welse zavrtěl rozjímavě hlavou.

„Nač tahle otázka, otče. Vždyť já znám ještě jiné muže nežli pana St. Vincenta.“

„Ti nevzbuzují u mne takových obav. Buďme oba upřímní, drahoušku, i odpusť mi, působím-li ti zármutek. Já se mohu mýliti; kdož je neomylný; a nejsem tak obratný, abych popsal svých citů... Upřímně ti však prohlašuji, že toho St. Vincenta nemám rád.“

„Tak smýšlí většina mužů,“ odvětila hned na to Frona na obranu.

„Takový souhlas v mínění musí do jisté míry vážit i jeho oblíbenost u žen potvrzuje jenom můj úsudek. Nepochybuješ o tom, že hledím býti k němu spravedliv, má drahá?“

„Můžeš mi podati důkazy, nezvratná potvrzující fakta?“

„Nikoli, vede mne toliko tušení, které mne nikdy až dosud nezavedlo. Welseové nenávidí zbabělců. Spojení s mužem bez odvahy ani nemůže býti trvanlivé.“

„Zdá se mi, že zbabělost jest poslední vlastnost, jež by se mu mohla vytýkati.“

„Slyšel jsem mluvíti o sprosté rvačce v krčmě. Stejně se mi hnusí jak místo, tak i důvod k té potyčce. Neobviňuji ho... muži jsou muži... Ale jistí hodnověrní svědkové mi tvrditi, že chování jeho toho večera nebylo pranic zmužilé ani důstojné.“

„Ty chceš mluvíti o Lucili?“

„Ne, ne! Nenapadlo mne to ani zdaleka. Zmiňoval jsem se o boji samém. On byl napaden a nebránil se.“

„Tak ti bylo řečeno, leč jak on věc tu vypravuje, neshoduje se nijak s tvým podáním.“

„To je možné. Přestaňme s tímto trapným předmětem. Jednal-li jsem neopatrně, že jsem se zmínil o těchto řečech? Dosti možná! Mám pouze tebe, Frono, buď toho pamětliva. Všem navzdory, nadevše druhé, na místě prvé a posledním jsi ty, má dcera. Život můj patří tobě, není můj. Povinností mojí jest odhaliti ti upřímně nejtajnější své myšlenky. Welseové si vždy pomáhali a se podporovali ramenem o rameno. Prodělali tolik nešťastných nadějí a zažili tolik nezdarů. Nezradí nikdy svých přátel a nedbají společenských zvyklostí. Těchto je zapotřebí slabochům. Oni by se bez nich propadli do bahna, a aby zůstali na živu, musí poslouchati. Silní mají právo se vzepříti, odporovati, neboť dav není ničím a jedinec je vším. Tak právě ovládal jsem já lid a podrobil jej svým zákonům. Co záleží na tom, co se o nás mluví? Postačí nám, že jsme si upřímní druh k druhu. Víím dobře, že ty, milá dcero, vždy budeš takovou, a nechť se rozhodneš jakkolivě, budu s tím souhlasiti.“

„Ty nade mne značně vynikáš, drahý otče, přes veškeru moji lživýchovu,“ zašeptala Frona, celujíc Jakuba na čele svými svěžími a sladkými rty.

Kapitola XVIII.

Představení „Nory“ dopadlo skvěle nadevše očekávání. Když se diváci po spoustě blahopřání a díky rozešli, Gregory St. Vincent si pooddechl.

„Konečně...! Neměli bychom si trochu vyjít, miss Welseová, abychom si osvěžili mozek po všech těchto dojmech?“

„Dobrá! Ale nač to tak emfatické ‚konečně‘?“ odvětila Frona, zahalujíc se do kožešin.

„Konečně mám volnou chvíli, abych vám poděkoval za vaši námahu. Vaše hra byla báječná, zvláště pak v posledním jednání. Zdálo se mi, že dáváte poslední ‚sbohem...‘ Thorwaldovi!“

„Jaké to neštěstí!“

„Nejhroznější, jaké vůbec si lze myslit!“

Dívka neodporovala. Podléhala dosud půvabu vzrušujícího dramatického výjevu. Nová bázeň ji tísnila. Jak by se žena nechvěla, když se blíží rozhodná chvíle?

Chladná a tichá noc stápěla se v lahodném a rozptýleném světle, které nepocházelo ani od měsíce, ani od hvězd. Od jihu k severu zdobila bledě zelená záře jakoby třásněmi obzor, vydávajíc tento slabý přísvit. Náhle osvětlila severní zoře oblohu oslnivým plamenem. Veliké ticho bylo rušeno vytím nesčíslných psůvků, kteří sténali strachem, hladem a únavou.

Frona se zachvěla, slyšíc tyto truchlivé nářky, a St. Vincent ji objal měkce svou paží. Přemohlo ji neurčité, rozkošné mrazení... Nevzpouzela se tomu... Severní záře brzy pobledla a psi umkli...

„Chápete mne?“ tázal se Gregory, skloniv se nad líce své družky.

Místo jakékoli odpovědi, nechala sklesnouti svoji hlavu na jeho statné rámě.

Pozorovali spolu ještě planoucí klenbu, kde hvězdy zhasínaly a mizely. Prizmatické barvy ladně se mísíce, blížíce a vzdalující se, pršely z oblohy, celou zátopou světél. Nato se nebe vyšňořilo majestátně na-

chovým a sinavě zeleným pláštěm a přes tvář noci prostřel se lehýnký jemný tylový závoj.

Tu náhle, bez jakéhokoli přechodu, zničila jakási temná ruka tuto harmonii. Černé mraky se prodloužily, nad spící krajinou rozklenul se chmurný, nesmírný a éterický velechrám. Hvězdy znovu jedna po druhé se rozsvěcovaly a psovlci zase vydávali své zoufalé skřeky.

„Mohu vám tak málo nabídnouti,“ říkal St. Vincent. „Pouze pochybné štěstí kočovníka.“

Ale Frona vzala milovaného muže za ruku a přitiskla si ji na srdce. Nejsouc si ani vědoma toho, že pronáší známý výrok básníkův, pošep-tala mu do ucha:

„S vámi postačí mi kůrka chleba a stan za přístřeší.“

Kapitola XIX.

How-Ha byla pouze indiánka, pocházející z dlouhé rodové větve masojedů, a mravní její názory byly tak jednoduché jako její původ. Leč neustálým stykem s příslušníky bílého plemene poznala jejich sílu a i jejich slabiny. Sloužila u rodiny Welseových již deset let se slepou oddaností.

Upozorněna za jednoho mrazivého únorového jitra velitelskými údery klepátka, otevřela domovní dveře. Spatřivši na prahu jakousi ženštinu, ucouvla, neboť pozorovací schopnosti How-Hainy rozvinuly se značně ve tvrdé škole zdejšího života, kde smrt kosí nedbalce a ušetří bdělého.

Prohlíží si zevrubně od paty až k hlavě úbor návštěvnice: hustý závoj tají plamen jejího pohledu a bohatá kožešinová „parka“ skrývá vlasy i linie těla... Nicméně indiánka se nemýlila. Na první pohled poznala toto důvěrné okázalé vystupování. Její ponětí života, jednoduché, bez okolků a ohledů, nutká ji, že prohlásí svou mluvou k neznámé:

„Bude líp – vám – honem odejít.“

„Přeji si viděti slečnu Welseovou.“

„Bude vám líp hned odejít,“ opakuje How-Ha, nehýbajíc se z místa.

„Doneste tohle okamžitě své velitelce...! Ne, ne! Takhle si se mnou nehrajte!“ A cizinka položí malou svou nožku mezi práh a dveře. „Jděte, čekám na vás!“

Indiánka zachmuřila brvy, navštívenku však přijala. Za deset let služby navykla zvykům bělochů.

Mohu-li mluvit s Vámi?

Lucile

pravil stručně lístek. – Frona užasši táže se indiánky pohledem?

„Ano... ona venku... já říct... jdi odsud‘. Hm! Nic dobrého!“

„Přived‘te ji sem.“

How-Ha zahromuje tlumeně a uposlechně, ač se diví zmateně přehradě, jakou staví mezi lidi odstín pleti jejich pokožky.

Návštěvnice vešla a prohlédla si vkusné a jednoduché uspořádání malého, útulného salonku. Zdálo se jí, že tu vstalo mládí, aby ji udeřilo přímo do tváře.

„Těší mne, že vás vidím. Sundejte přece, prosím, ten těžký plášť a tu ‚parku‘. Jaká to nádherná kožešina a pečlivá práce!“

„Pochází ze Sibíře.“

Lucile by byla ráda dodala: „A právě St. Vincent mi jej daroval.“

Uposlechnuvši pokynu své velitelky, příchozí uvelebila se do křesla s přirozeným půvabem, který neušel umělecky vyškolenému zraku Froninu. Zatím co se tato namáhala udržeti tok všedního hovoru, mījela chvíle za chvílí. – Konečně sebrala svou odvahu.

„Nepovíte-li mi pohnutky své návštěvy, stanu se co nevidět nadobro nervózní... Co se stalo?“

Místo odpovědi přistoupila žena ke krbu, a vzavši odtud jemnou drobnůstku ze slonoviny:

„To vy? V kolika letech?“

„Šestnácti.“

„Bílá sylfa¹⁴ severní s ledovým srdcem.“

„U nás potřebuje krev času, aby se rozehřála, ale ...“

„To přijde. Kolik je vám let?“

„Dvacet.“

„Dvacet!“ opakovala táhle Lucile. „A mně jsou dvacet čtyři... Ale naše krev je záhy žhavá...“ Tento nárek vyzněl přes nezměrnou propast, již tvořila čtyři léta. „Co myslíte o lásce?“ tázala se náhle.

„O lásce?“

„Ano, řekněte mi, co o ní myslíte.“

Celá spousta definic tísnila se dívce na rtech.

Děla prostě:

„Láska, toť obět!“

¹⁴ Vzdušná mytologická bytost, duch vzduchu. Pozn. red.

„Velmi dobře. A stojí ta žertva za to?“

„Ovšem. Kdo by mohl o tom pochybovat?“

V očích Luciliných kmitl se záblesk škodolibosti.

„Proč se usmíváte?“ tázala se jí její družka.

„Pohleďte na mne, Frono. Jsou mi dvacet čtyři léta a jsem prý hezká a inteligentní. Mám srdce; červená a horká krev obíhá mi v žilách... A žila jsem... A milovala... Jakou cenu jsem za to zaplatila...? Nevím, ale platila jsem, nepochybuje o tom.“

„Ta cena byla odplatou! Zmýlila-li jste se v lásce... pykala jste za to. Co možno více dělat?“

„Je láska a láska... Oh, dávám vám za pravdu, Frono. Vy myslíte, že znáte to, o čem hovoříte. Vy jste položila rty na okraj číše, domnívající se, že lije opojení do žil! Pah! Váš široký duch pohrdá jakoukoli všedností... ale toť pálenka, která stoupá do mozku. Vypijte ji až na dno a pak mi tvrděte, že jest dobrá! Nikoli! Bůh vás chraň! Jsou ovšem krásné lásky, které se obejdou bez přetvářky...“

Dívka vzala návštěvnici za ruku a stiskla ji odpovídajíc:

„Cítím, že je váš úsudek nesprávný, ale nemohu vyvrátiti vašich důvodů? Jak se mohou měřiti mé myšlenky s vašimi fakty, když jsem já tak málo dosud žila?“

„Ten, kdo prožije několik životů, musí vícekrát umřít.“

Tak zoufale mluvila Lucile, a Frona dojata jsouc jejím hořem, položila jí paži kolem krku štkajíc, neboť jí porozuměla.

Byla od ní mírně odstrčena.

„Vy se hodláte provdati za Gregoryho St. Vincenta, miss Welseová?“

Pod otázkou tou dívka se zachvěla. Bylo tomu přece teprve čtrnácte dní... Lidská duše se o tom nemohla dověděti!

„Jak to víte?“

„To stačí. Vy jste mne odpověděla... Jak to vím? Když muž opouští náruč, která se otvírala pro něho a rty vlhké po polibcích, jež on dával a bral... a když on odchází s ústy lžemi překypujícími...“

„A...“

„A když se zapomíná vrátiti?“

„Aha!“ Krev Welseových vstoupila Froně do tváře a usušila jí v očích slzy. „Chápu nyní účel vaší návštěvy... Zapomněla jsem na tlachy po Dawsonu.“

„Nikdy není pozdě na nastoupení návratu.“

„Proč jste sem přišla? Vyprávěti mi o svém životě a čím byl pro vás? Toť zbytečné. To je muž a my jsme dvě ženy.“

„Nikoli. Nepředpokládala jsem, že by mohl na vás vyvíjeti nějaký vliv. Vy jste proň tuze vyvýšena. Ale... pomyslí-li jste na mne?“

Frona zatajila dech a učinila záporný posuněk.

„On vás není hoden, miss Welseová. To není čestný muž ani gentleman. Jeho láska nemůže se rovnati vaší... On chápe jenom vašeň... a jakou vašeň! Vy máte právo na něco jiného, čeho on nemá u sebe. Co byste mu nabídla? Své srdce? Ubohé mrhání! Zlato svého otce...“

„Mlčte! Odpírám vám svého sluchu. Tohle je podlé od vás. A vy, co vy jste mu dala?“

„Několik okamžiků divoké šilenosti, výbuch horoucí radosti a pak... výčitky pekla, jichž on si zaslouží právě tak jako já. Mezi námi se udržuje rovnováha.“

„Ale...“

„Jest v něm svůdný zloduch, Frono, okouzlující zloduch, jenž mi působí rozkoš, i prosím boha, abyste ho nikdy nepotkávala. Vězte nakonec, že v něm není nic pevného ani trvanlivého... a také ne ve mně.“

Frona neodpovídala.

„Nuže?“ tázala se Lucile, zavinujíc se do své ‚parky‘.

„Nic, čekám jenom na konec vaší řeči.“

„Jsem hotova.“

„Nuže, opakují vám, že vaše pohnutky jsou mi podezřelé a že vaše slova doznívají mi falešně v sluch. Jsem si jista jen jedním: to nejste vy dnes. Vy nejste ta pravá Lucile, kterou jsem potkala na sněžné pláni u řeky. Tato nová Lucile mi lže a její líčení samy sebe pronikavě se odráží od pravdy. Jak tedy možno věděti, jestliže to, co mi ona řekla o tom muži, není rovněž lží?“

„Vy jste inteligentní žena, Frono, i mluvíte pravdivěji, ale i zaslepeněji, nežli tušíte...“

„U vás, Lucile, jest jedna stránka, kterou na vás miluji, ale vy mi ji v této chvíli zakrýváte, i nemohu ji již zase nalézt.“

Rty návštěvnice se zachvěly. Zamířila ke dveřím, doprovázena jsouc svojí hostitelkou. A How-Ha si mohla lámati hlavu o tom, jak se chovají běloši, kteří se usnášejí na zákonech a povznášejí se nad ně.

Ocitnuvši se na ulici, Lucile si hnusně odplivla. „Eh, což! St. Vincente, poskvrnila jsem si ústa, vyslovujíc vaše jméno!“

I odcházela pevným krokem.

* * *

„Volno!“

Mac Carthy nadzvedl kliku a zavřel pečlivě za sebou dveře.

„Oh, toť vy!“ zvolal St. Vincent, podávaje ruku svému hostu. „Dobrý večer, Matte, starý brachu. Můj duch byl na tisíc mil odtud, když jste klepal. Posad'te se a tuhle máte tabák.“

„To není pranic divného, že duch váš těká v daleku, když jste tu právě měl roztomilou návštěvu. Potkal jsem na stezce Lucili. Vsadil bych se, že jde od vás. A každý ví, že ona nemá podvázaného jazyka.“

„To je právě při tom mrzuté,“ prohlásil upřímně Gregory. „Člověk zadívá chvíli na ženskou a ona si myslí, myslí, že ten okamžik potrvá věčně.“

„Těžko je zbaviti se staré vášně, že ano? Kolik srdcí jste zlomil ve svém životě. Ptám se v duchu, znáte-li pravou lásku, podobnou oddanosti, kterou jsem já věnoval jedné dívce, jíž bych mohl býti otcem.“

Žurnalista, zvednuv překvapeně hlavu, setkal se s drobnýma modrýma očkama Irovýma, která upřeně hleděla do jeho očí.

„Jste vy odvážný muž, St. Vincente?“

Gregory zamrkal dva- či třikrát víčky. Zbledl a spolkl svoji slinu.

„Pro milosrdného boha!“ zvolal Matt, buše pěstí na stůl. „Je to tedy pravda, co se o vás praví?“

Žurnalista velmi klidně, rukou, která se nechvěla, svinul si cigaretu i zapálil si ji. Krev vstoupila mu do tváře.'

„Dobrá! Tak je lépe, i ušetříte mi špinavou práci... St. Vincente, ta dívka, která mi je drahá do té míry, do jaké vy byste nebyl citu toho schopen, spí nyní nedaleko od nás. Vy mi tu na místě slíbíte, že ji necháte s pokojem.“

Zloduch, o němž se zmínila Lucile a který dřímал v Gregorym, rázem se probudil... Mstivý a nerozumný zloduch. Mac Carthy pokračoval svým řízným způsobem.

„Vy mi nejste sympatický i nepovažuji za nutno, říkati vám proč. Ale mějte se na pozoru. Dopustíte-li se té ztřeštěnosti, že se oženíte s osobou, o níž jde, podepsal jste si ortel smrti a den vaší svatby bude posledním dnem vašeho života... Nevím, co mne zdržuje od toho, abych vás zabil na místě, právě v tomto okamžiku.“

„Irské prase!“

Matt se pousmál, vida proti sobě namířenu zející hlaveň pistole.

„Nabita?“ tázal se klidně. „Nač tedy otáľíte? Váš prst spočívá na ko-houtku. Stáhněte, prosím vás. Vy, zbabělče, který se mi neodvažujete pohlédnouti do tváře. Nu, střelte přece!“

St. Vincent pokusil se změřiti pohledem svého nepřítelē. Nemohl však snēsti jeho zraku.

„Zvedněte oči, bídný sketo, a střelte.“

St. Vincent zaskřípal zuby, vyvinul nadlidské úsilí... snažil se po-hnouti prstem ...

„On je tedy zchromlý, ten třeslavý prstíček?“ posmíval se jeho host. „Dosti již těch žertů. Položte tu zbraň na stůl. Pomalu.... pomalu!“

Nebožák uposlechl s tváří křečovitě staženou vztekem. Když jeho ruce pustily nepotřebnou proň zbraň, schlípl a dal se do usedavého vzlykotu, zakryv si rukama obličej.

Mac Carthy navlékl si zase své kožešinové rukavice a odcházēl, vrh-nuv k němu soucitný a opovrřlivý pohled.

Kapitola XX.

Drsné a strohé přírodě odpovídají synové lidské drsností, neboť příjemné stránky života vyvíjejí se jen v podnebí mírném, kde jest teplé slunce a země úrodná. Pod ledovým a nebezpečným podnebím aljašským zlatokopové pozbývali jižní lenivosti a zároveň nátěru civilizace, jejích šílenství, jejích slabostí i ctností. Nicméně zůstávali věrni vznešeným tradicím, žili otevřeně, smáli se upřímně a hleděli si do tváře.

Ve své kabině na French Hillu, pahorku to, jenž vévodil Dawsonu, Vance Corliss zabýval se utíráním cínového tácu. Jsa s ním hotov, uložil jej na polici, zapálil si dýmku a natáhl se na lůžko a utkvěl zrakem na stropě v mezerách vyplněném mechem. Stezka šla těsně mimo jeho chatu a náhle se svažovala k městu. Večer ozářená okna jako by vesele mžourala očima, aby rozradostnila opozdilé cestující.

Pojednou bylo nohou kopnuto do dveří i vejde Del Bishop sehnut pod nákladem suchého dříví. Dech zmrzl mu na rtech a – jaké to nesnesitelné sebezapření – donutil ho k mlčení.

Přiblížil se ke kamnům do ruda rozžhaveným, i sklonil obličej. Z jeho ojínné brady stékaly mu v kapkách potůčky a rozpouštěly se v obláčky mlh.

„Je zima, Bishope. Kolik stupňů?“

„Zima!“ odvětil opovržlivě horník, utíraje si důkladně tváře. „Což nevíte, že rtuť je již několik hodin zmrzlá?“¹⁵ Zvenčí donikl jim k uším zvuk hlasů... blížili se kroky. Otevřely se bez okolků dveře, i dovnitř vešli dvě ženy a jeden muž vrávorající, jak byli náhle oslněni světlem lampy.

„Při Joviši!“ zvolal Bishop. „Jake Cornell! Starý druh! Pamatujete-li se na Cornella, Vancei?“

¹⁵ Méně než -39 °C, což je přibližná teplota tání rtuti. *Pozn. red.*

„Jak bych naň mohl zapomenouti?!“ odpověděl inženýr srdečně. „Dosud cítím na jazyku šťavnatý sobí biftek, který mi dal ochutnat minulý podzim.“

Hirsute, nový to přichozí s umrlčím obličejem, kýval emfaticky¹⁶ hlavou, shazuje ze sebe nad kamny led, který jej tísnil jako krunýř.

„Byli jsme nesmírně rádi, vidouce vaše okno osvětleno. Tuhle Blanka sklouzla do polozmrzlé vodní louže a říká, že má nohy nadobro zničeny. Dnes večer čekají na nás v Dawsonu přátelé. Co dělat?“

Blanka, blondýnka jemných rysů, s pletí uvadlou výstřednostmi, přistoupí blíže, podporována jsouc přítelkyní svojí Virginíí, s hlavou madony. Corliss je zavede ke stoličce u ohně.

Sevřené rty mladé ženy prozrazovaly utrpení. Její družka jí zula mokasíny s punčochami, které tvořily jednolitou hmotu, a Bishop jal se ve svých zavazadlech hledati obuv na přezutí.

„Na štěstí sahá to přes kotníky!“ vykládal Cornell. „Ale za téhle zimy! Neruší vás to příliš, doufám, že jsme přišli?“

Blanka si pooddechla, jak se jí odlehčilo; její punčochy sušily se na provaze napjatém a její nohy hověly v širokých trepkách horníkových.

„Proč se nepřipravuje punč?“ tázala se Virginie. – „Máte-li citronovou šťávu, cukr, muškát a horkou vodu? To by nás rozehrálo a vzkřísilo. Hybaj, chutě, kuchaři! Vařící vodu!“

Bishop jí pomáhal, seč byl, sbíraje sklínky a číše, a když byl kouřící se nápoj postaven na stůl:

„Pronesme náš přípitek královně; ať jí bůh požehná a našemu prezidentu,“ řval Cornell. Vance se bavil, trochu ovšem ironicky, ale přece mu jen trochu tímto rozptýlením uleveno v jeho chmurných myšlenkách. Počínal se, dle slov Froniných, přizpůsobovati novým podmínkám života.

V okamžiku, když ti tři hosté zanotovali veselý popěvek, doprovázení basem horníkovým, zaznělo nové klepání na dveře. Corliss šel otevřít.

¹⁶ Důrazně, vzrušeně. Pozn. red.

Před ním stála Frona Welseová; vykřikla radostí, poznávajíc ho. „Oh, to jste vy, Vancei! Nevěděla jsem, že tu bydlíte.“

„Co se stalo?“ tázal se inženýr, zastavuje svým tělem vchod do domu.

„Mohl byste býti pohostinnější,“ řekla na to dívka vyčítavě. „Bruslila jsem právě na stezce a mám nohy v zuboženém stavu. Nevěděla jsem, že byla místy rozmrzlá.“

„Frono, mám hosty. Dovolte mi, abych vás dovedl domů.“

„Ne, to jest nemožné. Nohy mně bolí nesmírně. A potom by to bylo nebezpečné.“

Vešla do jeho bytu. Jizba byla plna hustého kouře a páry, nedalo se tu dýchat. Na stole stály sklínky a větší kotlík punče a okolo hověli si stolovníci s tvářemi rozjařenými alkoholem. Nicméně nechyběla tomu výjevu malebnost i neobyčejnost.

Vance zůstal u vchodu, podepřev se tu u zdi... Nato, uvědomiv si komičnost situace, dal se do smíchu. Frona přistoupila k ohni.

„Dobrý večer,“ pozdravila, „Ah, toť vy, Del Bishope!“

Sotvaže horník zaslechl známý hlas, vymizel úsměv z jeho tváře. Nová příchozí přehodila si svoji kápi na ramena a její růžové a svěží líce zářila zdravím.

Všichni přítomní ji znali. Jak by byl někdo mohl nevědět, že jest nějaká dcera Jakoba Welseho?

Blanka jí učinila místo vedle sebe a Corliss volal z druhé strany pokoje:

„Nepřibližujte se příliš k ohni. Zujte si botky. Přinesu studenou vodu, aby se začalo. Je to vážné?“

„Ne,“ odvětila Frona s úsměvem, namáhajíc se stáhnouti své moka-síny. „Pokožka zasažena je jen na povrchu.“

Po kabině vládlo nadlidské ticho. Bishop naléval do umývadla vodu a inženýr zpřevracel své jemné prádlo, aby objevil punčochy, které by byly důstojné bytosti, jíž je mínil věnovati. Po krátkém vydatném hnětení Frona prohodila vesele pokojem tato slova:

„Ať vám nepřekážím ve vašem večírku! Před chvílí jsem vás slyšela zpívat. Prosím, pokračujte.“

Blanka vzala utěrák a pokleknuvši před dívkou, pravila:

„Promočila jsem si střevíce v téže louži.“

„Tohle je vše, co vám mohu podati.“ A Vance hodil Blance lněné kamaše, do nichž ona oblékla svoji, nešťastím postiženou družku.

„Co jste to dělala na stezce v tuto pozdní dobu,“ tázal se hostitel, překvapen klidem, ježž Frona vyvíjela v tak choulostivé situaci.

„Nejsem tím vinna. Byla jsem u paní Stantonové a hodlala jsem se vrátit domů záhy; ale dítě si jim tam opařilo prsíčka a ručinku vařící vodou. Myslili jsme, že je po něm veta. Musila jsem vyčkati příchodu lékařova, pro nějž šel otec do Dawsonu... Nechtěl mne nechati odejít samotnou. Jaká to bláhovost! Stezka je bezpečná. – Hrubě jsem se ovšem nenadála, že uhodila obleva.“

„Co jste daly na opařeniny?“ vyzvídal Bishop.

„Rozžvýkaný tabák. Nesmějte se. Neměla jsem nic jiného po ruce a dělala jsem, seč jsem byla. Vzpomenula jsem si, že mi Matt kdysi v Dey zachránil tak život. Ale proč jste umlkli od mého příchodu?“

Počínajíc si prostě a srdečně jako ve svém salonu, Frona uvolila se usednouti za stůl a připít si se stolovníky. Všeobecný zmatek roztál pod její roztomilostí. Zapěla několik anglických balad, které obě ženy dojaly k pláči.

„Každá jiná na jejím místě...,“ pomyslí si Corliss. Představil si, jak by se v podobném případě upejpaly spanilomyslné dámy, které žijí schované v budoáru své matky.

Za nějakou chvíli dívka se zvedla, sebrala své mokasíny i přijala trpělivě poslední přípitek Jakea Cornella, jehož lihovina zbavila ostýchavosti. Provolával drsným škytáním přerušovaným hlasem:

„Ať žije muž... který stvořil... tento kraj! Ať žije Jakob Welse!“

„A jeho dcera!“ dodala Blanka.

Frona se pousmála, poděkovala a stiskla hostům ruku. „Ne, ne!“ zakazovala, vidouc Vancea, že se chystá ji dovésti domů. „Nepřeji si, abych byla doprovázena. Všem vespolek dobrou noc!“

Mladý muž odhodil zase svoji čepici z kožešiny na postel a otevřel dveře.

„Chtěl bych vám vysvětliti,“ zamručel prosebně.

„Ne, to je zbytečno. A nemějte obav. Nebudu mluvit o tomto přijetí,“ podotkla čtveráckým úsměvem.

„Ale dovolte mi, abych vám...“

„Ne, ne, pravím vám, já vás chápu, ačkoli neobdivuji příliš váš vkus...“

„Frono!“

Slyšíc jeho zoufalý hlas, dívka vybuchla v smích.

„Veliký dětino! Což jsem neslyšela, kterak Blanka vypravovala svou nehodu na stezce. Neužádala-li jsem, hned z počátku, že vešli jako já, náhodou, do vaší kabiny?“

„Vy jste ta nejrozumnější žena, jakou jsem kdy viděl. Výjev ten, vím to, poskytoval žalostnou podívanou, leč vy dovedete vzít v úvahu rozhodující okolnosti. Vězte, že jsem se nevzdal vší naděje, Frono. Přes St. Vincenta vy budete jednoho dne mojí... někdy dosti brzy, až budu chtít.“

I vztáhl k ní prosebně ruce. Uskočila svižně stranou a utekla, směříc se, na stezku.

„Vraťte se, Frono, vraťte se,“ volal ji Vance, „mrzí mne to, že jsem se pozapomněl.“

„Ne, ne, vy jste se pranic nepozapomněl a máte pravdu. Dobrý večer a dobrou noc.“

I zmizela ve tmě.

Podívaná, která Vancea čekala při jeho návratu, vytrhla jej ze snění. Blanka tiše plakala; Delova tvář byla zachmuřena a Virginie zastřela si rukama tvář. Jake Cornell, zpola opilý, klepal jí na ramena a říká neúnavně: „Neplačte, má drahá! Všechno půjde dobře.“

Leč žena ta nedala se utěšiti.

„Oh, můj bože,“ sténala, „když si pomyslím, na to, čím jsem! Jsem tím vinna? Ne. Kde jsem se narodila? Kdo byl můj otec? Opilec. A má matka? Kdo se kdy o mne staral v mém dětství? A ona? Jaký to rozdíl!“

„Mlčte!“ poroučel Corliss, jehož vyčerpávaly tyto nářky.

Virginie zvedla hlavu a pravila divoce:

„Zakazujete mi mluvit o své ...milence?“

Zarazil ji hněvivý posuněk, že až ucouvla.

„Ne! Nebijte mne!“ vykřikla.

Ale Vance jen sebezpřemáháním nabyl své duchapřítomnosti.

„Oblečte se a vyjděte všichni okamžitě,“ prohlásil klidně.

„Vy byste se měl stydět!“ mručela Virginie. „Vyhoditi ženy ze dveří v noci!“

„Jen ne urážek,“ přerušil ji smírně Cornell, „jen žádných urážek!“

„Lituji toho pro vás,“ dodal Corliss, obrátiv se k Blance s nuceným úsměvem, „ale je to nutné. Dobrou noc.“

Všichni tři odešli. Ještě několik minut ozývalo se Virginino klnutí, nato znovu zavládlo veliké ticho. Inženýr vrhl pohled zhnusení na stůl do nepořádku uvedený a natáhl se na svou postel. Bishop pokuřoval si mlčky. Lampa blikala, hrozíc zhasnouti.

„Deli, bdíte-li?“ tázal se mladý muž po chvíli úvahy.

Tlumené zamručení bylo mu odpovědí.

„Jednal jsem surově, že jsem je vyhodil ven do sněhu. Stydím se teď za to.“

„Stalo se to dost pozdě,“ odvětil Del povstav, aby uhasil čadící lampu.

Za okamžik nato, neslyše již ani hlesu, horník přistoupil tiše k spícímu a přetáhl přes něj vlastní svou pokrývku.

Kapitola XXI.

Z jara započala obvyklá kutací výprava. Horníci opouštěli Dawson, jedni, aby zakoupili díla (claimy) a přebírali je, druzí, aby zkusili měděná ložiska na straně White Riveru. Mezi těmito byli Jakob Welse, Frona, St. Vincent a konečně i Vance s Bishopem, kteří cestovali po stezce již několik měsíců.

Tání a odchod ledů započal a cestování se tím stalo bezpečné. Dle klondiských zvyků dožadovali se objevitelé nových dolů při ústí řeky pohostinství těch horníků, kteří tu již měli své chýše. Druzí, jako Jakub, baron a Frona, raději volili za přístřeší stany.

Coubertin počal se sháněti po člunu, jehož hodlal používat, jakmile řeka, budouc zbavena překážek, mu toho dovolí.

„To je nádhera!“ zvolal jednoho dne, obraceje se k Froně. „Tot' pravý klenot!“

„Ale...“

„Oh, nejde tu o vás, miss Welsová. Pohled'te...,“ ukazoval prstem na člun, který si právě opatřil.

„Vy si vzpomínáte na svůj slib, jež jste mi dala u paní Shovillové?“

„Ano; mám vás vyučovati veslařství.“

„To je to. Kdy bude voda konečně jednou volná?“

Ostrov Roubeau byl od ostrova, kde se usadili Welseovi, oddělen průlivem, St. Vincent našel si tu se svými psy přístřeší u jistého Johna Borga, nevrlého to patrona, zamlklé a hašteřivé povahy.

Osudná náhoda tomu chtěla, že jeho chalupa byla jediná, kdež se St. Vincentovi, jenž došel krátce po svých společnících, mohlo dostat pohostinství. Jinak přijetí, jaké tu obdržel, nemělo do sebe pranic srdečného.

„Dobrá,“ podotkl Borg. „Odhod'te svoje pokrývky do tohoto kouta. Bella odklidí tuhle postel i budete jí moci používat. Jste již dosti veliký,

abyste si vařil sám stravu, ve chvílích ovšem, až my budeme s vařením hotovi.“

Bella byla mladá indiánka, jemná a hezká, s jakou se St. Vincent dosud nikdy nesetkal. Její kůže nebyla ani rudá, ani tučná, nýbrž jevila odstín lehce bronzové pleti, její rysy ničím nepřipomínaly tvrdých tahů povahy jejího plemene.

Po večeři, podepřev si lokte o stůl a drže si bradu ve svých nestvůrných rukou, chystal se Borg kouřiti hanebný tabák Siwash. Jeho obličej zdál se netečný, jakoby hypnotizován.

„Jste již v tomto kraji dlouho?“ tázal se ho St. Vincent, jehož tísnilo toto mlčení.

Borg obrátil k němu své nevrle zraky, které četly na dně duše. Žurnalistovi bylo z toho nevolno, i připravoval si cigaretu, když mu tu jeho hostitel odvětil:

„Jsem tu již patnáct let.“

A to bylo vše. Neotevřel již úst za dobu delší než hodinu. St. Vincent mohl do libosti pozorovati toto nevyzpytatelné chování. Hlava horníkova byla abnormálně veliká, sedíc na tuřím krku. Jeho drsné, husté a rozcuchané vlasy tu a tam houstly v šedivé chomáče anebo ve veliké černé kadeře. Jeho licousy, podobné mechu, s tímže šedivým odstínem, spadaly mu až po prsa, přesto však neskrývaly vpadlých líc ani zkřivených úst. Jeho rty byly tenké, ukrutné, bez náruživosti. V tomto málo vábném celku tvořilo čelo odchylku: vykazujíc dokonalou formu, zdálo se sídlem obsáhlé inteligence.

Bella myla talíře a kladla je jeden po druhém na polici za St. Vincenta, když jí tu pojednou vyklouzl jeden široký cínový koflík z rukou a kutálel se za velikého ticha hřmotně po zemi... Ihned zaznělo divoké zařvání. Jedna židle překocena padla a Borg se vzpřímil na nohou s tváří zmítanou vztekem.

Bella nesouvisle vykřikla a udřepla mu k nohám.

St. Vincentovi ježily se vlasy na hlavě... předvídal drama... Ne! Za minutu nato horník uklidněn znovu upadl do dřívější své strnulosti.

Neproneslo se ani jediné slovo. Indiánka znovu se dala do mytí nádobí a host svinul si druhou cigaretu, táže se v duchu, zda výjev, jenž se tu odehrál, byl snem...

Jakob Welse se zasmál, slyše o tom žurnalistu vypravovati

„To se mu nadmíru podobá,“ podotkl. „Jeho způsoby jsou skoro tak málo civilizované jako jeho kadeřavé vlasy. Je to tvor nespolečenský. Po tolika létech, která tu prožil ve zdejších kraji, nemá ani jediného přítele. Sami indiáni ho nenávidí. Jeho žena jest z jejich plemene. Je to podivný pavouk, přiznávám. On zná okolí lépe než kdo jiný, ale nestojím valně o to, abych ho měl za souseda.“

St. Vincent poslouchal tato slova se svou obvyklou bezstarostností. Málo mu záleželo na špatné povaze jeho hostitele, neboť trávil větší část svých dnů s Jakubem, Fronou a baronem.

Nicméně jedna příhoda – na pohled nepatrná – pobídla jej k ostražitosti.

Před Borgovou chalupou zastavili se dva Švédové, žádajíc ho, aby jim prodal nějaké zásoby. Bella věšela po dvoře prádlo. Když pak chtěla vylíti vodu z necek, tu zavrávala pod jejich tíží. Tu St. Vincent, zpozorovav její nesnáze, bez jakýchkoli jiných úmyslů, se jí nabídl, že jí pomůže.

Pohříchu byla země následkem tání sněhu tak kluzká, že udělal jediný chybný krok a natáhl se do bláta, strhnuv s sebou necky, plné špinavé vody, i mladou ženu.

Ve vzduchu chvělo se jaro... Vše lákalo k životu. Krev jim oběma zpívala v žilách i dali se oba dva do smíchu. Leč v tom okamžiku, kdy Gregory, stoje zase na nohou, podával Belle ruku, aby jí pomohl povstati, bylo slyšeti cosi jako zařvání... Borg vyřítil se na oba mladé lidi a štilcem své pěsti odrazil svého hosta, že se odkutálel na dvacet kroků... Indiánka, smekši se na zem, vrhla se svému pánu a veliteli k nohám, objímajíc mu kolena. Borg k ní vrhl rozlícený pohled, nato obrátiv se k žurnalistovi, jenž byl dosti zkrúšen samou nehodou, která se udála přede svědky, pravil, skřípaje zuby:

„Mějte se na pozoru! Vy spíte pod mojí střechou a vaříte si potravu na mém krbu. Ať vám to stačí. Dejte Belle pokoj, poslechněte mne! To bude rozumnější.“

Oba Švédové smáli se pod kápí nezdaru žurnalistova dobrodružství i odešli, aniž se nadáli důsledků, jaké by z toho mohly v budoucnu vzejít. Žurnalista pak od toho dne držel se v uctivé vzdálenosti od indiánky a věci chodily dále tak jako dříve.

Kapitola XXII.

Vesna narodila se jakoby zázrakem, šíříc po zemi své líbezné a teplé vděky. Blížilo se léto, sníh tál v údolích a zůstával viseti na skalnatých svazích. Potůčky hučely pod svým ledovým krunýřem. Každého dne slunce častěji vycházelo a později zapadalo. Zakrátko zlatý kruh obklopí oblohu a půlnoc bude právě tak zářící jako poledne. Vrby a osiky již rašily a míza stoupala do borovic. Cvrčkové v noci cvrkali a moskytové vycházeli z trhlín starých kmenů: tlustí, hlučící a neškodní to hmyzové, kteří prožili zimu spíce v ledu, a bzučeli stařecky až do druhé své smrti... Nic, jen okamžik odkladu... výdech vůně před vládou mrazu. Nad ostrovy vroubenými smrky, čermáčci a žluvy vysílali své milostně roztoužené výzvy.

Toliko Yukon nesdílel tohoto nervózního chvatu. Jeho tisíce mil spalo ztuhle, smutně a mrtvě. Od jednoho přítoku ke druhému táhl se divoký led. Tu a tam odstraňovala jej voda drsným náparem, ale každé noci zužoval se tu z něho hotový svěrák.

Na jednom z ostrovů, u břehů té řeky, očekával klidně Jakob Welse tání, věnuje se odpočinku; Frona se veselila s ním. Baron Coubertin, méně trpělivý než oni, nevycházel nad dlouhým čekáním ze zoufalství. Jeho krev se mu rozehřívala po letošním dlouhém přezimování a zlaté slunce mu točilo hlavou, tak ujišťoval.

„Ach běda, což ledy nikdy tedy neroztají? To je jako naschvál, můj ubohý klenote, spiknutí!“

I laskal se s člunem, jako by to byl jeho oblíbený kůň, Frona a St. Vincent se smáli, kážíce mu evangelium trpělivosti, když je tu Jakub přerušil, ukazuje jim prstem v dálce jakýsi předmět.

„Hleďte, Coubertine, tamhle jižněji. Je to pes? Co myslíte?“

„Možná. Nerozeznávám dobře.“

„Ne! On se pohybuje tuze pomalu. Frono, přines mi můj dalekohled!“

Coubertin a St. Vincent vyskočili, aby předešli dívku. Jakub dlouho pozoroval protějščí břeh.

„Je to člověk,“ zjistil brzy, podáváje nástroj baronovi. „Tam se děje něco neobyčejného!“

„On leze! Vleče se po rukou a po kolenou. Hled’te!“ Baron s chvějícíma rukama podal kukátko Froně.

V dobré míli jiskřícího sněhu těžce se rozezná tmavý předmět, a přece dívka potvrdila, že ta postava lidská lezla po smrkovém kmeni, převaleném přes stezku a že se smekla těžce na druhou stranu.

„Hýbe se?“ tázal se úzkostlivě Jakub.

Jeho dcera mu odvětila příkývnutím hlavy. A tu on uchopiv karabinu, vypálil do vzduchu po sobě šest ran.

„On se hýbe...,“ prohlašoval zase žurnalista. „Ne! Počkejte! Leží natažen na zemi a třese na holi svou čepicí.“

Jakob Welse vystřelil ještě šest ran.

„Ted,“ pokračoval St. Vincent, „upustil hůl a již se ani nehýbe.“

„Táží se, je-li běloch, nebo indián, a umírá-li vysílením, nebo je-li poraněn?“ podotkl Jakub.

„Bojím se, že umírá,“ pravila Frona útrpně.

„My nemůžeme, bohužel, pranic v tom podniknouti!“

„Oh, to je hrozné!“ volal baron, lomě rukama. „Nechati zhynouti lidské stvoření před našima očima. Ne, to se nestane! Já si proklestím ledem cestu a přispěji mu pomocí.“

Na ta slova smělý ten Francouz chystal se sestoupiti až k břehu... Jakub ho zadržel za ruku.

„Ne tak rychle, barone, zachovejte svoji rozvahu!“

„Ale...“

„Potřebuje-li ten člověk potravy, léků? Toho všeho nevíme a horem pádem se pokoušíme dostat se k němu.“

„Ať tomu bude jakkoli, spoléhejte na mne,“ pravil St. Vincent.

Froně zazářily oči, když slyšela ta slova.

Zatímco připravovala ve stanu zásoby a příkrývky, muži se vyzbrojili pevným provazem, dvacet až třicet metrů dlouhým, a přivázali se

k němu. Jakub a St. Vincent na obou koncích, baron uprostřed. Tento přihlásil se mimo to o tu výsadu, aby mohl nésti zásoby na svých širokých plecích. Stojíc na vysokém pobřežním srázu, dohlížela Frona nad přípravami k odchodu.

Prvých sto metrů, jež urazili, nezpůsobily valných obtíží; jakmile však jednou překročili hranice pevného ledu, byli umělci nuceni při každém kroku ohmatávati půdu a neustále měniti svůj směr cesty.

St. Vincent první spadl do díry mezi dva ledové balvany. Na štěstí jeho hůl, položená přes tu prohlubeň, mu umožnila, že se udržel na povrchu. Nicméně mohutný proud snažil se strhnouti jej s sebou... Jeho oba druhové, sjednotivše své úsilí, vytáhli ho na břeh. Frona je viděla, jak se radí, jak živě gestikulují a kterak Gregory se oddělil od obou a vrátil se, odkud přišel.

„Brrr...“ skuhral, chvěje se mrazem, „nemožno jíti dále!“

„Nu tak, proč oni pokračují na své cestě?“ tázala se hlasem, jímž pronikalo částečné znepokojení.

„Oni chtějí se o to pokusiti ještě jednou. Tenhle Coubertin jest ztřeštěnec. On nezná Yukonu.“

„A můj otec není méně umíněný než on, tuším to. Gregory, vy uděláte dobře, půjdete-li se převléci.“

„Oh ne! Oschnu na teplém slunci!“ řekl St. Vincent, rozloživ se na pažitu vedle své snoubenky a hladě jí ruku lichotným pohybem.

Oba sledují jistou dobu dva ty muže zrakem: dva černé body v dálce. Pojednou zmizí oba za ledovými krami.

„To není v pořádku!“ mručel u sebe St. Vincent. „Slíbili mi, že budou postupovati jen několik kroků, jinak bych jich nebyl opustil, ačkoliv taková ztřeštěnost nebyla by se dala provésti!“

„Ano... ne... ano! Oni se vracejí!“ volala dívka, sotva dech popadajíc. „Napněte sluch? Co slyšíte?“

„Vzdálené dunění hromu... temný hukot na ledě. Gregory! Průtrž ledu započala!“

„Ne, ne. Ten zvuk již přestal. Byl to jen planý poplach.“

Ale druhé zadunění, ještě drsnější, ještě hrozivější prvního povstane a uloží mlčení čermáčkům i veverkám. Nato zazní třetí, podobné hřmotu rychlovlaku, řítícího se plnou rychlostí, jež potrvá dále.

„Oh, proč si nepospíší, aby se vrátili?“

„Neobávejte se pranic, Frono.“ A St. Vincent vinul ji do své náruče. „Kdyby se nebezpečí stávalo vážným, oni by byli první na stráži, že by to zvěděli, a vy vidíte, jak pomalu postupují vpřed!“

„Veliká řeka poprvé láme v mé přítomnosti svůj ledový krunýř. Toť děsná podívaná.“

Řvaní v přestávkách pokračovalo. Bylo viděti, že se oba muži obrátili čelem vzad a za několik minut nato ocitli se na břehu. Voda stékala jim z šatů i chvěli se mrazem na všech údech.

„Konečně!“ zvolala Frona, uchopivši otce za obě ruce. „Myslila jsem, že jsi ztracen!“

„Dobrá, dobrá! Uklidněme se a pojd'me poobědvati,“ odvětil Jakub, směje se. „Nehrozil ani stín nebezpečí. Řeka Stewart posílá svůj led na řeku Yukon. Slyšeli jsme jej hučeti pod nohama.“

„Ano, a bylo to děsné,“ dodal baron. „Nebudeme moci zachrániti ubohého toho člověka, příteli Welsei?“

„Ano, to budeme. Zkusíme to se psy!“

Avšak ubohá zvířata neuhádla, čeho žádali od nich. Jakub, který vybral pečlivě nejchytřejší slídiče ze své smečky, dal jim pytel na záda a poručil jim, aby přeběhli na druhý břeh. Pokaždé, když zvířata ta vracela se zmatena ku svému pánu, posílal je znovu bitím i doprošováním... I uklidí se stranou, pozvedli svého hlasu a vyli žalostivě nad nespravedlností člověka.

„Oni nerozumějí! Hajdy, Chooku, Myriame!“

Místo uposlechnutí ti tři psi sežrali jeden druhému náklad; nezbývalo leč doopravdy nechat i jich v klidu a nalézti jiné rozluštění daného úkolu.

Byla neklidná noc; nikdo v příbytku ani nezdříml. Ráno dunění náhle ustalo. Řeka o tři metry stoupla s novým praskotem a novými

trhlinami, které se šířily a množily se všemi směry ... Měla být řeka brzy osvobozena svých pout?

„Můj klenot bude co nevidět moci vyplouti,“ volal všecek rozveselen baron.

Když rozbřeskl den, oči přátel hledali toho člověka na protějším břehu. Nehýbal se a v odpověď na jejich výstřely z ručnice, mával jen chabě čepicí.

„Jakmile Yukon bude uvolněn, přejedu jej na svém člunu. Zůstaňte s námi St. Vincente, budeme potřebovati tři veslařů, i v tom případě, podaří-li se nám získati Mac Phersona, aby se vypravil s námi,“ podotkl Jakob Welse.

„Toť marné!“ odvětil hbitě žurnalista. „Řeka zdá se ještě tak neprostopná jako skála. Navrátím se za úsvitu, připraven na každou eventualitu.“

„Bude lépe neopouštět nás, Gregory. Nač byste zbytečně přejížděl průliv. Zítra stane se nesplavný pro bouřlivé proudy. Coubertin neumí vládnouti člunem. My vás potřebujeme, St. Vincente. Vy se naučíte příštího roku veslovati, barone, nermuťte se tím tolik.“

Leč Francouz nedal se upokojiti, i láteřil hezkou chvíli. Vypadalo to tak, jako by byl do nejdelší smrti zneuctěn tímto prozřetelným rozhodnutím svého hostitele.

Kapitola XXIII.

„Vstaňte, spáči, vstaňte!“

Na to volání Del Bishopovo Frona vyskočí ze svých kožešin, dříve však než navleče na sebe sukni a obuje mokašiny, když tu její otec jest již ze stanu venku.

Řeka stoupala, neustále stoupala... Mezi jejími břehy viděti bylo kupiti se ledy; kry vylézaly jedny po druhých a smýkaly se pak dolů po svahu nábřeží. Ustavičný skřípot rušil ticho.

„Hleďte, voda stoupala aspoň o stopu za necelých deset minut!“ zvolal Del Bishop. „Ostrovy nebudou moci dlouho snést takového tlaku. Co nevidět se propadnou do Yukonu.“

„Zavolejte Mac Phersona,“ poručil Jakob Welse. „Frona a St. Vincent už dlouho nás měli dohoniti...“

I baron vyšel ještě bos ze stanu. Zuby mu cvakaly zimou. „Za deset minut tři hodiny,“ podotkl. „To je doba k odchodu. Poslouchejte.“

Ledy počínaly se hýbati na všech stranách. Pomalu, tuze pomalu postupovaly dolů po řece... Žádný otřes nebo převrat, žádný při tom úder hromu! Pranic, leč mlčelivá bílá spousta, tak směstnaná, že nebylo tu postřehnouti kapky vody. Dalo se tušiti, že tu byla ta voda, ale nebylo ji viděti... stěží jen bylo ji slyšeti.

„Ah, kde je ta slibovaná nádhera? Tot' klam,“ mručel baron, hroze zuřivě řece pěstí. Jakob Welse zatajil smích.

„Ano, ano! Smějte se tak dlouho, jak vám libo. Já vyzývám Yukon...“

A dobrodružný Francouz vyskočí na kru, která pluje vedle něho. Jeho hostitel chce mu v tom brániti. Příliš pozdě! Uměje dobře držeti rovnováhu a jsa křepký jako šašek, baron koluje na svém křehkém podstavci podél břehu. Když pak asi o padesát metrů níže stávalo se plavidlo to tuze nejisté, rozhodne se vyskočiti lehce na břeh a vrátí se se smíchem ku svým znepokojeným přátelům.

Ačkoli Jakob Welse káral jeho ztřeštěnou nerozvážnost, přivítal jej s nejvybranějšími poklonami.

„Hled'te,“ pravil, ukazuje kru, která převracela na své cestě každou překážku.

Tu se zřítíla jakási jednolitá hmota z bláta a vody a postříkala přítomné od paty až k hlavě.

„Pro pět ran,“ zvolal baron, žasna a zpola se topě.

Frona vzala ho a svého otce za ruku. Tak všichni tři mlčky pozorovali děsné to divadlo. Každé ledové kry se zmocnil vír, roztočil ji a posléze ji roztříštil na kusy... Každý ledový balvan zadrhuje se o druhý a neustále vystupuje svému sousedu na záda... Spousty ty přiblíživše se břehu, rvou ze země tu a tam stromy a odvláčejí je s sebou.

Za přibývajícího dne prudkost povodně rostla i zdálo se, že se ostrovy, jak to byl předpověděl Del Bishop, co nevidět zhroutí až do základů.

„Toť nádherné!“ volala Frona. „Co tomu říkáte, barone? Jsou to smýšlené povídačky tato průtrž ledů? Nyní tomu věříte?!“

„Ano, mluvil jsem jako nevědomec. Neobdivujete-li tyto balvany, které se tyčí, jako by hnaly útokem proti hoře, a bijí se mezi stromy. Toť vskutku nádherné!“

„Místo zcela vhodné pro hráz,“ vysvětloval Jakub. „Podejte mi kukátko, Frono. Postačila by jedna taková kra na dobrém místě.“

„Ale řeka opadá,“ namítla dívka. „Zapomněl jsi, otče, že ten nebožák jest neustále na témže místě? Nepohnul se od včerejška ani o píd.“

Mlčky podávali si dalekohled a prohlíželi Yukon a jeho okolí.

„Není to divné?“ říkal Coubertin. „Voda zase o stopu opadla. Žádná hráz nemohla by vzdorovat tlaku vody.“

„Myslíte?“ odvětil vážně Jakub. „Naopak zahrazení právě tu hrozí a znamenalo by vážné obtíže. Zatím však jděte do stanu, barone, a obujte pár mokasínů, které schnou u kamen. A ty, Frono, rozdělej oheň a uvař kávu.“ Coubertin měl jen právě tak čas, že uposlechl. Ledová strž zřítíla se právě na místě, které opustil, a utvořila přepážku, celou neprostupnou zeď kolem ostrova.

„Voda již nestoupá a neržá již jako čistokrevný kůň, miss Welseová; řeka co nevidět smete hráz, o níž vy mluvíte, a hříčkou ji rozdrtí.“

„Ne, vždyť pořád stoupá...“

„Ah, rozumím! To se najisto utvořila nějaká jiná překážka jinde. Všechno jde co nejlépe.“

„Vy myslíte? Dejme tomu, že první povolí a druhá bude pevně držeti. Co se pak stane?“

Na tu otázku se baron pozastavil; pohlédne upřeně na Fronu, vzpřímí svůj trup a zvedne hlavu:

„Nuže, vy i já,“ prohlásí klidně, „právě tak jako stan, čluny, kabiny, stromy, můj klenot... slovem vše se bude poroučeti ke všem čertům.“

„Bohužel, ano! A to právě chtěla jsem říci.“

V tom okamžiku objevil se Del.

„V sousední chalupě jsou v nebezpečí nemocní muži!“ volal k nám zdaleka. „Bylo by třeba je vynést ven. Pospěšte si, čas kvapí, neloudejte se cestou!“

Řeka stále stoupala, pomalu a jistě, takže chodci byli nuceni zmáčeti si nohy až po kotníky. Tři chechaquové, jímž se podařilo prorazit le-dem výše na řece, skupili se do jedné lodice se svými stany, saněmi a psy: Nepozorovali kocábky, která se blížila k hrázi...

„Přistaňte, vy blbci!“ poručí jim Jakub, pluje vedle nich.

Jeden z mužů obrátí se k němu strachem zsinálou tváří, druhý leží zničen na dně člunu; třetí lomí rukama, úpěje: „Můj bože, můj bože!“

Baron vstoupiv do vody, přistoupí až k zbabělci a zatřeše jím, seč jsou jeho síly.

„Aby vás sebrali duchové pekelní! Použijte svých zdravých nohou a nepokoušejte pána boha. Hajdy! Hněte se tedy! Zachyťte se za břeh, za stromy, za cokoli!“

Ale muž ten, patrně již šílený, jej odstrčil, udeřiv ho do tváře. Coubertin, všecek zoufalý, nakonec ostavil ho jeho osudu.

Naši čtyři přátelé přišli na jakousi mýtinu. Zde na hliněné střeše jedné kabiny leželi dva nemocní, zahalení pokrývkami. Corliss, Bishop

a Jakub, brodíce se vodou až po pás, vylovovali tu zásoby a tu a tam po podlaze plavající kusy oděvu.

„Dejte tabák do bezpečí,“ šeptal jeden z churavých. – „Mor na tvůj tabák!“ – „Třeba nejdříve zachrániti mouku a cukr!“

„Bill nekouří, a proto tak mluví... Ale já...“

„Mlčte!“ A Del hodí na střechu balík tabáku změkklý jako houbu. Nemocný zmocní se ho tak dychtivě, jako by to byl pytlík zlatého prachu.

„Mohu vám uleviti? Jakou nemocí stůněte?“ vyptává se Bishop.

„Kurdějemi. Proti těm pomáhají jenom syrové brambory.“

„Snesme rychle ty lidi, než...“

Zlověstné dunění a praskot přeruší Bishopova slova. Hráz povolila... Spousta vody vrhne se do kabiny, která se zmítá pod její tíží. Coubertin a Jakub zůstali uvnitř...

„Jen vy napřed!“ zamručí zdvořile baron u dveří a Frona nemůže se ubrániti smíchu, vidouc dvorného Francouze, an vychází poslední a razí si cestu mezi krami, kupíci se před vchodem.

„Bille, já myslím, že jsme ztraceni!“ prohlásil kuřák svému druhovi.

„To jest také můj dojem.“

„Zachraňte je,“ volala Frona. „Kde je Mac Pherson?“

„Zkameněl nejspíše již před hodinou mezi ledovými balvany...“

Celá řeka podobala se nyní ledovému kopci. Hráze rozsula se na sto kusů i bylo slyšeti skřípati stromy pod tlakem proudu.

Corliss a Bishop uchopili Billa a Jakub s baronem odnášeli jeho společníka, když tu ohromná kra vrazí nehorázně do chalupy. Frona vykřikne na poplach. Rozviklané stěny se zřítí jako zámek z karet.

Del, Coubertin a jeden z nemocných měli ještě čas, že uskočili stranou a uhnuli se nárazu, ale Jakub zmizel pod vodou před dívčinýma očima, zejícíma hrůzou.

Jakmile se ukázal na povrchu, sklonila se a podržela mu hlavu nad vlnami, nechápajíc, proč se nevyprostí z překážek. Potřebovala k tomu několik minut, než objevila, že jedna z otcových nohou uvázla pod trámem. Ozbrovivši se silnou tyčí, pokusí se, aby jej nadzdvihla... Jakési

praskání odpoví jejímu úsilí a Jakub konečné vyproštění, ukáže nebi zblácenou tvář.

Vdechl hlučně do sebe vzduch a zašeptal:

„Jak je to dobré!“

Nato objal svou dceru a svým láskáním zamazal ji bahnem... Coubertin blížil se k nim.

„Nikdy svět neviděl takového člověka!“ protestoval. „On je blázen, úplný blázen! Kus ledu mu rozpoltí lebku a hle, on tu nemyslí na nic, jen na svůj zatracený tabák!“

„Počkejte, až se vrátí ostatní. Nejsem s to, abych vám pomohl nésti raněného,“ oznamuje Jakub, „neboť mám vyvrtnutou pravou paži. Kosti na štěstí nejsou přeráženy. Nebude to nic!“

Pojednou baron, líče neobyčejný obdiv, ukáže prstem Froně na nohu.

„Ah, voda opadla, zanechavši nám perlu veliké ceny!“ Všichni se zasmáli. Obnošené mokasíny dívčiny se chůzí v povodni protrhly a bílý malík ukázal se na denním světle.

„To jsem tedy velmi bohatá, barone, poněvadž mám ještě devět takových.“

„Já je všechny zlíbám!“ podotkl dvorně Francouz, pokleknuv do bláta.

Dívka zvedne vesele zkadeřenou hlavu a vtiskne mu lehký polibek na čelo z radosti nad vyproštěním svého otce.

Řeka, opadši na svou obvyklou hladinu, unášela ledy, veliké stromy, traviny i květy. „Klenot“ zůstal na štěstí neporušen a obyvatelé ostrova seskupili se kolem něho.

„Ne, ne dva z vás postačí na přeplutí Yukonu,“ tvrdil Tommy Mac Pherson, jenž nejevil valné chuti vydati svou kůži do tak nebezpečného dobrodružství.

„Nutno přeplouti jediným rozjetím, jinak je všechno ztraceno,“ namítal Corliss „a to vy, Tommy, dokážete právě tak dobře jako my. Tři veslaři, to nebude nijak mnoho... Právě vy musíte být tři třetí!“

„Proč já?“ odporoval Skot. „Jsou tu ještě jiní muži kolem nás!“

„Mýlíte se; Coubertin neumí řídit lodice a St. Vincent tu není. Jakub má vyvrtnutou ruku. Zdrávi jsme tu jenom vy a já.“

„A což tento obr nemůže mne nahraditi?“

Na tuto otázku Del Bishop vskočil do člunu a obrátil se k přítomným.

„Bude jediný mezi vámi, kdo se odváží mne obviňovati, že babsky uhýbám před nebezpečím? Nenávidím vodu, to je pravda, ale nebojím se jí, ačkoli neumím plovati a spadl jsem aspoň stokrát přes palubu. Nemohl jsem se naučiti řídit kormidlo. A každý člun, ve kterém se ocitnu, se překotí, to víte všichni. Přece však, pánové, je-li toho potřebí, pojedu v ‚klenotu‘, ani nemrkna okem a necouvna ani o píd.“

„Tak jistě, jako že jsem živ, jsi ty hrdinou!“ volal naň baron Coubertin.

Mac Pherson zbledl ve tváři.

„Proč popíráte mé veslařské schopnosti,“ odvětil. „Váhám přece, poněvadž vím, že jakmile odrazíme od břehu, že se na nás zřítí ta vysoká hráz a nezavolá ‚pozor!‘. Je to bláznovství vydávati život bez nezbytné potřeby v nebezpečí. Vyčkejme, až řeka odplaví ledy.“

„Máte to marné, Tommy! Dost těch výmluv! Vy půjdete s námi!“

„Já se zdráhám, neboť...“

„Mlčte!“ Horník měl plíce z ocele a hrdlo z mědi. Na jeho tuří hlas Skot se zachvěl.

„Slyšte, slyšte!“

U porovnání s hlubokým basem horníkovým zazníval Fronin hlas jako stříbrný zvonek! – „Slyšte, slyšte! Řeka jest splavná a já poplavu s vámi.“

„Jen okamžik,“ mručel Mac Pherson, pokoušeje se vyprostiti ze sevření Bishopova. „Zapomněl jsem si doma dýmku.“

„Půjčil bych vám milerád svoji, můj milý, kdyby vám troubel od vaší nevyčuhovala právě v tuto chvíli z kapsy.“

„To jsem myslil svůj tabák.“

„Tuhle je!“ A Jakob Welse nacpal plnou svou měchuřinu Tommymu do třesoucích se rukou. „Sundejte si přece kabát, hochu, a počínejte si konečně jednou jako muž hodný toho jména.“

Corliss odhodil svou hustou košili flanelovou a Frona se zbavila svých těžkých šatů a své kazajky. Její spodnička z tmavého sukna sahá jí pod kolena.

„Velmi dobře,“ schvaloval Bishop. „Tot' výborný nápad.“

Jakob Welse pozoroval úzkostlivě dívku a přistoupiv k ní:

„Ty nehodláš...?“ započal.

Ona přesvědčivě přikývla.

„Je to hodná dívka,“ vpadl do řeči Mac Pherson. „Já mám doma ženu a mimo ní tři skrčky...“

„Hotovi?“ tázal se Corliss, neposlouchaje ho.

Hustá voda pěníla kolem člunu. Coubertin uchopil se vesla, zatím co Del vstrčil mocí Skota do lodice.

„Já mohu kormidlovati,“ podotkla Frona, načež baron vyskočil křepce z „Klenotu“.

Jakob Welse již neodporoval... Corliss poroučel netrpělivě:

„Pospěšte si! Nemařme času. Honem, chutě do práce! Jinak přijdeme pozdě!“

Kapitola XXIV.

„Klenot“ byl vkusným a lehýnkým mistrovským výtvozem, téměř tak křehkým jako vaječná skořápka. I bylo mu zápoliti s řekou pokrytou kusy ledu, z nichž nejmenší byl by stačil, aby ji roztříštil na kusy.

Kolem veslujících otevírala se krajina překvapující krásy; černé a kalné vlny se řítily mezi krystalovými stěnami. Na druhé straně zvedaly se zelenavé lesy až k modrému nebi, pokropenému bělostnými kyprými obláčky. Nad nimi sířilo slunce své ohnivé náručí... Tu náhle v paměti Corlissově, věrně jako obraz, vynořila se jeho matka u čajového stolku. Její měkké koberce, její pokojské ve vážném černém stejnokroji, její kanárkové zpívající před okny... Co by tomu říkala, vidouc syna svého v podobné společnosti. Pochopila by vývoj jeho citů?

Vesla se zvedala a klesala pravidelným tempem, vyhýbajíce se zrádným krám, používajíce průchodu, jenž okamžitě se uzavíral za člunem. Každou vteřinu Tommy zamručel zděšením.

„Dobře, velmi dobře!“ volal Corliss, schvaluje každý obratný manévr.

„Jaké to šílenství!“ pravil na to Skot. „Nikdy se z toho nedostaneme! Nikdy!“

Frona se pousmála se vzdorným opovržením. Se svou čapkou, sedící na rozčuchaných a sluncem pozlacených vlasech, vydechovala ze sebe okouzlující půvab.

„Hle, my se zde znovu stali dobrými přáteli, i jsem tomu ráda,“ šeptala Vanceovi do ucha.

„Já nejsem tím vinen, jsme-li jenom těmi!“ odvětil.

„Klenot“ zápasil proti proudu v úhlu 45 stupňů; mezi ním a nebožákem, postiženým neštěstím, jemůž spěchal na pomoc, táhla se jedna míle srážného břehu.

„Pomalu!“ radil Corliss, když loďka, smekajíc se k jednomu proudu, uháněla podél jedné trpytivé stěny.

„Člověk by myslel, že sní,“ šeptala Frona. „Celý tento ledovec vprostřed samého května!“

„Že sní? Ne, já cítím, že pluji skutečností. Kdo by řekl, že já, Frona Welseová, vesluji nyní v této chvíli po Yukonu se dvěma muži, kteří čelí témuž nebezpečí! My jsme obklíčeni hroznými ledovými krami... Mé paže jsou ochablé a mé srdce bije zběsile... Je tomu rok, co jsem byla v Paříži...“ Dívka umlkla, povzdychla zhluboka a zahleděla se na břeh, kde stan Jakoba Welseho se prostíral jako bílý kapesník, položený na zeleném stinném loubí. „Spala jsem po tři léta? A existuje-li Paříž dosud?“

„A já jsem žil téže doby v Londýně, neprodělávaje dosud nového přerodu,“ odvětil na to Corliss. „V Londýně? Zapomněl jsem na to, že je na světě. Jak jen může tolik lidských tvorů žít napěchováno na témže místě. Tuhle Tommy nyní myslí se zálibou na Torento, kde jest jeho rodný krb. To je přirozeno, neboť on není filozof.“

„Mlčte!“ poroučel vztekle Skot. „Pod vašimi tlachy hrozí se nám se-souti tyhle kry na hlavy.“

Prorocká to slova! Jakýsi mrazivý pohyb zachvěl se vzduchem a duhové zdi se nachýlily... Dvojice v taktu zabíraly vodu... „Klenot“ letěl tak rychle, že strž spadla za ním, aniž se ho dotkla.

„Vždyť jsem vám to říkal, vy blbci!“

„Bylo by lépe vyprázdňovati člun nežli nám spílati,“ prohlásil Corliss svým rozkazujícím tonem, „leda že byste raději chtěl pokračovati ve svých výčitkách na dně vln?“

Klouzaje bázlivě pod stínem sněhových lavin, které se houpaly nad jeho křehoučkou skořápkou, „Klenot“ minul tak blízko vedle posledního víru, že byl odhozen k jednomu nestvůrnému ledovci a bičován divokými vlnami.

„Nyní veslujme všichni, jak nejlépe dovedeme!“

Tento rozkaz vydán byl Angličanem za hřmotu, v němž by byl zanikl i hlas sebesilnější. „Klenot“ zapadal, zeskakoval a vycházel z vírů. „Plác, žbluňk!“ říkala vesla. Marně běsnil proud proti křehké kocábce, ona se chvěla, ale vzdorovala. Obracela se zprava nalevo, hledajíc si

nějaký volný otvor. – Froně svírá křeč ruku na kormidle a její oči zůstávají upřeny.

Oni proploovali! Marně šklebí se na ně výhružně trhlinami...! Oni se jí již nebojí! Smějící se a plačící zároveň, dívka se položí na dno člunu... Corliss, jsa zcela zadušen vodou, která naň stříkala, zůstane nehybný jako ona. – Skot schoval si hlavu do rukou.

Člun otírá se zlehka o led, poté se zastaví a je vystaven novému nebezpečí: jednolitému semknutí ledových ker. Vance, jemuž se počala mástí hlava jako dervišovi, který se střelovitě otáčí na patě, přál si již jen jedné věci: trochu klidu a vzduchu. Nicméně přestávala mu poněkud divoce bít krev v žilách a pocit zodpovědnosti vytrhl ho z jeho strnulosti...

„Musíme odsud vyplouti!“ I nadzvedl ochable veslo...

„Ano, prchněme!“ schvalovala to Frona hlasem, jenž měl do sebe málo jistoty a zněl jakoby z dálky.

Tommy zkoumal okolí. I jal se mluvit: „Myslím, že jest čas, abychom zanechali své vyjížďky.“

„Veslujte,“ byla na to Corlissova odpověď.

„Tot' čirá ztřeštěnost...“

„Veslujte, říkám vám!“

„Dokud nám nepuknou srdce, Tommy!“ dodala Frona.

A znovu zas se ohnuli a zapřeli do vesel. Svět jim zmizel před očima. Viděli již jen pěnu, mručící vodu a druhou zející trhlinu. Píď po pídi nabývali půdy. Jejich duše přizpůsobovaly se rytmu jejich nadlidské práce. Ruce klesaly jim a zvedaly se samočinně. Necítili již nárazu vln, které na ně stříkaly a osvěžovaly jim jejich planoucí tváře.

Náhle znovu vynořil se před nimi ostrov, který opustili. Proud je totiž zanesl nazpět na místo, z něhož vypluli.

„Což i tento třetí pokus bude marný?“ tázal se Corliss vyčerpán.

„Ano, nebudou-li naše srdce dosti statečná, aby odporovala!“ odvětila Frona.

Objeví se pohodlný život na dohledu, táborový oheň a odpočinek ve stínu. Odhodlají-li se započít znovu? Na břehu uzří Jakoba Welseho a dva muže, kteří jim dávají znamení...

„Upozorňoval jsem vás!“ volal Skot vítězoslavně.

„Upozorňoval, nač? Myslíte, že jsme se zřekli ztřeštěnosti?“

Frona zavedla „Klenot“ na místo, kde řeka, ledu prosta, klidně plynula mezi svými zelenavými břehy.

Za těch slov Tommy spustil svá vesla a založil ruce.

„Veslujte!“ volal Corliss tónem britkým jako břitva.

„Toho neudělám,“ bručel vzpurník, skřípaje zuby vztekem a rozmrzelostí.

„Nechtěl bych vám ublížiti, Tommy! Ale, dejte si říci, vy učiníte lépe, chopíte-li se zase jako hodný chlapík svých vesel...“

„Nechci.“

„Je-li tomu tak, pak vás zabiji,“ prohlásil týž neúprosný hlas.

Vance vytáhl z pasu svůj lovecký nůž.

„Já nechci...“

Angličan přitiskne zlehka svůj nástroj Tommymu na záda. Čepel pronikne košilí a poškrábe chvějící se kůží...

„Přestaňte, přestaňte! Já budu veslovat!“ zařve Skot poděšen, Froně zbělela tvář na sních, leč její oči nabyly neoblomného výrazu. Hleděla na Corlisse a pohled ten vyjadřoval souhlas.

„My se pokusíme proplouti řeku z tohoto místa,“ volala k Jakubovi. „Co říkáš? Já nerozumím?! Tommy? Ah, ano, má trochu malou duši, jinak nic vážného. Za okamžik budeme nazpět, drahý otče. Na shledanou!“

I pozdravila ho vesele rukou.

Na celou čtvrt míli nenaskytla se žádná skutečná potíž. Člun se ocitl právě naproti muži, vysazenému na břehu, když tu shledali před sebou novou překážku. Nějaký úlomek ostrova zachytil tisíce mimoplujících ker a zatarasil jim tak cestu.

„Nezbývá nám již jen jíti po ledě a přenést „Klenot“,“ potvrdil Corliss.

Před nimi vyčnívá z vody ledový blok aspoň deset metrů. Vyskočí naň... jsou na ledě! Pozorují ohromnou hmotu, jiskřící jim pod nohama jako náhrdelník obrovských klenotů, v nichž se obráží slunce.

„Roztomilá procházka!“ posmíval se Tommy. „Ne, děkuji! Nepůjdu dále.“

A odhodlaně si sedl.

Frona a Vance, aniž si ho vůbec všímali, chopili se lehkého člunu a lezli na ledovec, aniž dokonce si trochu pooddechli.

„Četla jsem kdesi, že Peršané svazovali dohromady své otroky, a tak je vodili do války! Počínám chápati proč. Milý příteli, neučinil byste dobře, kdybyste donutil toho zbabělce, aby šel s námi?“

Vance vyhověl tomuto pokynu, neohlížeje se na fňukání Skotovo, i donutil jej, že šel před ním. „Klenot“ nebyl těžký, ale značná velikost vyžadovala, že byli nuceni se vyhnouti mnohému nebezpečnému místu. Veselé slunce, ožehalo tváře nosících, světlo odražené od ledu oslepovalo jim zrak, pot stékal jim z čela a každý krok stál je ohromné úsilí.

„Oh, Vancei, víte-li?“

„Nu, co?“

„Lituji, že jsem dnes ráno tak málo snídala. Potřebovala bych nyní všech svých sil.“

Jakési milé zamručení odpovědělo na tento náрек. – Z vrcholu ledové kry objevil se jejich zraku za průlivem muž, kterého spěchali zachrániti. Zdál se tak blízko! Nížeji táhly se pastviny a poříčí Yukonu. Řeka líně se usmívala, jako by vůbec nebyla rozsévala zkázu a smutek na svém toku.

„Odvalu, Tommy, blížíme se cíli,“ pravila vlídně Frona.

„Ani na půl cestě,“ mumlal zbabělec.

„Budu nakonec předpokládati, že jste spáchal nějaký veliký hřích, Tommy. Vy se tolik bojíte smrti...“

„Nemám chuti se utopit!“

„Pro každého z nás, příteli, nastane hodina, kdy mu bude vzdorovati smrti. Možná, že jsme všichni tři k ní dospěli!“

Mluvic toto, dívka poklekla u louže roztálé vody, v níž si mohla osvěžit svůj rozpálený obličej. Tu Corliss poprvé zahlédl na cáry rozedrané mokasíny a punčochy své průvodkyně. Spodek jejího chodidla byl rozbořován a pořezán ostrými rybími kůstkami a lezením na ledovou kru. Dokonce na několika místech tekla krev a barvila bělostný sníh.

„Tak malé nožky!“ posmíval se Tommy. „Kdo by je považoval za schopny zavést člověka do pekel!“

„Mlčte! Vy máte dvě košile. Dejte mi jednu!“

Ale Skot zavrtěl hlavou a vzdálil se, sledován dívkou, která se tázala překvapeně:

„Co je, Vancei?“

„Nic; sedněte si, Frono!“

A poněvadž ona naléhala, aby pokračovali v cestě, položil jí své ruce na ramena řka:

„Máte odřené nohy. Teče z nich krev. Vizte stopu svých kroků. Je vám nemožná jít dále v tomto stavu. – Proč jste o tom dříve nehlesla?“

„Oh, to mne tuze nebolí...“

„Dejte mi jednu ze svých sukní.“

„Já...,“ váhala, „já mám pouze jednu, příteli.“

Corliss pátral kol dokola... Tommy zmizel. Bezpochyby jest již ze svahu dole.

„Obraťte se na tamtu stranu!“

Uposlechla; když pak pozvedla zase oči, Angličan jsa vysvlečen až po pás, trhal svou košili na dlouhé pruhy.

S ženskou vlídností a něžností ovázal jí rozdrásané nohy.... poblouzněn dotykem, položil lehce své rty na krvácející kotník.

Frona neucouvla, leč její tvář se zarděla.

„Nezneužívejte příležitosti, prosím vás,“ zašeptla.

„A proč ne? Nepozbyl jsem, jak víte, vší naděje.“

„Nynější okolnosti vyžadují...“

„Řas ať sebere St. Vincenta. Nyní pojďme dále.“

„Jak jste se změnil, Vancei! Vy nejste již týž muž, s nímž jsem se setkala kdysi na Dyejské stezce. Tehdy ještě jste neuměl klít...“

„Ne, nejsem již týž, i děkuji za to bohu... a vám!“

Každé chvíle musili se posaditi, neboť břemeno převyšovalo jejich síly. Zcela mlčky a téměř vysílení dorazili na místo, na němž je Mac Pherson očekával, ušklíbaje se.

„Znáte-li příčinu zášti, již Bishop chová k St. Vincentovi?“ tázala se Fróna tiše, tak aby jí Skot neslyšel.

„Neznám, ale vím tolik, že sebou všude nosí jakousi starou, ruskou psanou knihu. Ačkoli v ní neumí čísti, považuje ji přece za Damoklův meč, vznášející se žurnalistovi nad hlavou. A jeho víra působila na mne přesvědčivě. Nemohu říci, kdy mi spočínáte v náruči, ale...“

„Nestaňte se sentimentálním, Vancei. Nesluší se vám to, zvláště v tomto okamžiku; vaše vlasy vypadají jako křoví, zabiják vám trčí za pasem a vy jste polonahý jako pirát při útoku na loď. Kdybych tak aspoň měla svůj kodak!“

Mladý muž, místo aby se rozhněval, natáhl proti ní ukazováček a tázal se jí přísně:

„Kde máte sukni, Fróno?“

Ona sklopila bezděčně oči; uklidnivši se pohledem na svůj rozedraný šat, zvolá se zrudlou tváří:

„Vy byste se měl stydět, Vancei!“

„O, prosím, nenuťte se do těchto vznešených způsobů, které se vám v této chvíli pranic nehodí. Ah! Škoda, že nemám svůj kodak...!“

„Už dost, Tommy by nás mohl slyšet. Doufám, že vám slunce za trest odře záda.“

Člun, byv spuštěn na vodu, přistál za deset minut nato na břehu, obklopeném ledovou zdí. Poplašné znamení zase se zmítalo, leč člověk sám se nehýbal. Strach, že přicházejí příliš pozdě, ovládal je až do té chvíle, kdy jim k sluchu doniklo slabé zaúpění. Špinavý oděv nemocného vlál v cárech a pod jeho roztrhanými mokasíny dalo se tušit černé, neduživé maso jeho nohou. Tělo měl vyhublé do té míry, že kosti mu pronikaly kůži.

Když se Corliss sklonil, aby mu nahmatal pulz, jeho těkavé oči se otevřely. Fróna zachvěla se soucitem.

„Vraťte se do člunu,“ pravil jí Vance. „Mac Pherson a já, my tam již doneseme tohoto nebožáka.“

Přes všechna možná opatření, zachráněný tiše si naříkal a mručel nějaká přerývaná slova. Fróna zachytila toto z nesouvislých vět.

„Jakob Welse... telegramy... Spojené státy.“

I viděla ruku kostnatcovu chabě ohmatávat koženou torbu, visící mu na prsou.

Vstoupili s nemocným do člunu. Proud, jenž nyní zeslábl, dovoloval veslům, že se zvedala i klesala bez přílišné námahy.

„Mé přání se mi uskutečnilo!“ zvolala náhle dívka, vidouc ramena i záda Vanceova do ruda osmahlá a položila svou svěží ručku na palčivou kůži.

„Dám vám na to ‚cold-cream‘, až se vrátíme, můj ubohý příteli.“

„Pokračujte jenom! Váš dotyk jest účinnivějším lékem než všechny ‚cold-creamy‘ celého světa.“

Ale šibalka nabrala potměšile do nádoby trochu ledové vody a k jeho nemalému zklamání ho s ní pokropila. – Tommy se vrátil a pozoroval je.

„My jsme dnes vykonali dobrý skutek,“ prohlásil svým povzneseným způsobem.

„Ať je tomu jakkoli, nestalo se to vaší udatností.“

„Ano, byl jsem trochu rozčilen, uznávám to, ale... Pane bože,“ zamručel a zkameněv vytřeštil zraky...

Ledová stěna zatarasovala před nimi průliv... pohyblivá to stěna, která narazila na protější břeh a hroutila se v obrovské úlomky.

„Pane bože!“ opakoval Skot. „My jsme lapeni jako krysy v pasti.“

„Veslujte!“ zařval Corliss místo jakékoli odpovědi.

A „Klenot“ povyskočil vpřed jako kůň pobídnutý ostruhou.

„Dorazíme-li včas?“ tázala se Frona, nepouštějíc kormidla.

„Já již nemohu!“ skuhral Tommy, dýchaje těžce strachem právě tak jako únavou.

Leč nikdo se ho nevšímal a on se neodvažoval zvolňovati rychlost veslování. Když se zastavoval, Corliss mu připomínal jeho povinnost koncem vesla a hrozbami.

„Pokračujte, jinak vám roztříštím lebku...!“

Strach před inženýrem vyvolal na nějakou chvíli blahodárný účinek, nato však pojednou Skot zařval:

„Nebesa, hleďte, hleďte!“

Mezi břehem a člunem unášela sebou celá hradba z rozdrobeného a trhlinami rozbrázděného sněhu několikametrovou vrstvu prsti a asi dvacet sosen. Veslující viděli Del Bishopa v bezprostřední blízkosti. „Jen směle!“ volal k nim hřímavým svým hlasem.

Člun ujížděl podle křišťálové stěny, hledaje si příhodnou cestu. Praskot se zdvojnásoboval... „Klenot“ se ponořil a jeho skořápka vymrštila se nad vodu a dopadla přímo doprostřed ledové kry. Tři veslující učinili jediný skok a stanuli na pevné hmotě, odkudž bylo viděti celé pobřeží. Dva z nich – stále tíž – nadzdvihnou člun a nesou jej s sebou. Tommy pomýšlel jen na svou osobní záchranu. Zachytil se na kluzké stěně a byl by se tu již udržel, kdyby byl neuvázl nohou v jakési trhlině. Padne, zase vstane, a v zoufalství zachytí se křečovitě okraje lodi... Pod tímto zatížením zpožďovali se oba chodci, kteří již sotva dýchali, v postupu, Corliss se obrátí a volá naň, aby pustil. Nadarmo! Skot se drží jako klíště... dá se vléci po svahu. Led duní... puká... bortí se... katastrofa zdá se býti neodvratnou. Fróna a Corliss utrmácení padli na kolena. A ruce Tommyho zaklestily se přes okraj jako svěrák. Nic jich nemůže odpoutati.

A tu Vance, dále neváhaje, uchopil veslo a uhodil... prsty povolily, pustivše se své opory. Člun se pohnul... Za nimi, téměř pod nimi, štítila se stěna jako obrovská stuha... Mac Pherson zmizel!

Statečně provede „Klenot“ svůj poslední hrdinný kousek... přeskočí přes propast... rozbije se, ale je to tentokráte jejich spása. Fróna, když minulo nebezpečí, pozbyla vědomí; necítí již ruky Vanceovy, který ji vyrval smrti z náručí. Slunce jí svítí nad hlavou skrze zelené jehličí borovic; čermácci zpívají a u nohou jim vesele pokřikuje celé množství cvrčků, vyhřívajících se na žhavých paprscích krátkého aljašského léta.

Kapitola XXV.

Zvolna, jen zvolna procitala Frona z mdlob. Otevřela zase oči; ležela Corlissovi na nohou, jenž sám jsa bez citu, pohlížel netečně na nebe. Vypadal jako mrtvola. Nicméně dýchal pravidelně, čímž se dívka uklidnila...

Minuty mýjely... Vance obrátil se s námahou ke své družce. Pousmál se na ni

„Milý příteli,“ pravila ona.

„Ano, milá přítelkyně.“

Podala mu ruku, jíž se on chopil dychtivě.

Řeka hučela v dálce... v nekonečné vzdálenosti... a hukot ten doléhal sem jako hluk zapomenutého světa. Sladká mdloba přemohla trosečníky. Život plodné země zpíval jim v sluch...

Konečně dívka se posadila... a přerušila ticho:

„Bála jsem se...“

„Ne, ne, vy ne! Nikdy!“

„Ano, bála jsem se, že se bojím,“ opravila se, hledíc si trochu upravit svůj účes...

„Tommy je mrtev,“ zašeptal Corliss, jakoby ve snu.

„Ano, toť děsné, ale musilo to být. Dobře jste učinil. Muž ve člunu má dočista větší cenu nežli on. Kde je? Nemyslila jsem již na něj. Ach, tuhle je, několik kroků od nás.“

Mezi stromovím prokmitaly zdi veliké chýše, která se zdála liduprázdna.

„Starejte se o našeho nemocného, Vancei. Já se spíše takhle mohu ukázati mezi lidmi nežli vy, i dojdou pro pomoc.“

Dveře chaty jsou otevřeny a vnitřek její poskytuje velmi podivnou podívanou. Množství lidí sedí vážně na lavičích a u zdi je stůl, u něhož stojí jakýsi Američan s dlouhou bradou, s palicí v ruce. Před ním St. Vincent.

Frona oslněna paprsky slunečními, pozoruje strnule vytřeštěnou tvář svého snoubence.

Muž s palicí pozvedl pravou ruku. Prohlásí k jednomu ze svých posluchačů – patrně nějakému to Švédovi –, který stojí vedle něho:

„Vy přísaháte slavnostně před soudem, že budete vypovídati jenom pravdu?“

Svědék přikývne přisvědčivě hlavou.

„Okamžik, pánové!“ vpadne v to Frona, která si proklestila průchod těsnými řadami diváků.

St. Vincent ji uslyšel. Přiskočil k ní, otvíraje náručí: „Frono, ach, Frono!“ zvolal. „Já jsem nevinnen!“

Ale ona jest si vědoma jenom jedné věci: tohoto shluku lidí s blýdými lícemi a planoucími zraky, kteří budou souditi, ba možná odsoudí Gregoryho. Nevinnen? Čím? – Zahledí se naň upřeně:

„Přítelkyně zatčeného,“ poručí velitelsky muž s palicí, „sedněte si!“

„Okamžik!“ Ona zavravorá, podepře se o stůl... „Já nechápu...“

Zrak její padl na krvácející nohy, zamotané do špinavého prádla, i vzpomene si, že její suknice jest jediný cár, že její živůtek jest rozdrán, že vlasy jí vlají po obnažených ramenech a že její tváře jsou zacákány blátem...

„Posad'te se!“ opakoval muž s palicí. „My jsme právě tak jako vy v nevědomosti, ale pravda vyjde najevo. Za tím účelem právě jsme se tu shromáždili.“

„Pane předsedo,“ ujala se Frona slova, aniž by se dala másti svým nesprávným vystupováním, „já jsem tu ve shromáždění horníků, že ano? Mám zde tedy právo mluvit a jest nutno, abyste mne vyslechli.“

„Ale vy přerušujete rokování, miss?“

„Welseová!“ zvolalo více než deset hlasů.

„Miss Welseová,“ pokračoval předseda uctivě, „je pro mne trapné, že k vám musím prohlásiti, že porušujete zákon. Posad'te se, prosím vás.“

„Odpírám uposlechnouti i odvolávám se k přítomným.“

I přelétla zrakem posluchačstvo. Mručení souhlasu se ozvalo ze všech úst. – Muž s palicí vida, že jest udolán, dobrovolně ustoupil.

„Pane předsedo a pánové, já neznám záležitosti, kterou jste vy povoláni v tomto okamžiku souditi, leč upozorňuji, že jistá důležitější událost zasluhuje vaší pozornosti. Několik kroků od této chýše umírá jakýsi muž vysílením. Jeden z mých přátel a já přivezli jsme ho sem v člunu přes řeku. Není nám možno odnésti ho dále a on potřebuje co nejrychleji vašeho ošetření.“

„Dva z nás půjdou se podívat, co je na té věci. Doktore Halidayi, chcete se o to postarati?“

„Požádejte za odročení, rychle!“ zašeptal St. Vincent.

„Pane předsedo, žádám, aby souzení ve věci, o které se jedná, bylo poodloženo na tak dlouho, dokud nemocný nebude mimo nebezpečí.“

„Ne! Žádného odročování! Pokračujme!“

Tyto hlasy odporu pozvedly se ze všech koutů sálu.

„Nyní, Gregory,“ tázala se Frona tiše, usedajíc na stoličku, kterou jí právě přinesli, „co se stalo? Podejte mi vysvětlení.“

On ji uchopil za ruku a tiskl ji horečně, šeptaje: „Nevěřte jim. Oni chtějí ...mou smrt!“

„Proč? Uklidněte se a řekněte mi to.“

„Poslední noci...,“ započal St. Vincent. I zastavil se, aby vyslechl svědectví Švédovo, který se vyjadřoval zdlouhavě.

„Procitnu... otevřu dveře... uslyším střelnou ránu. Nemám svých mokasínů... Je zima... Padne druhá rána a já vyběhnu na stezku...“

V pozadí sálu slyšeti je hluk. Prodíraje se statnou svou paží davem, nahromaděným kolem stolů, Corliss právě přichází až k Froně.

„Mohu-li vám pomoci?“ otáží se jí.

„Ano, ano, vyhledejte mého otce a přiveďte ho sem. Zpravte ho o tomto neštěstí. St. Vincent je obžalován z... Z čeho jste obžalován, Gregory?“ vyptávala se, obracejíc se ke svému snoubenci.

Odpověděl ji šeptaje.

„Z vraždy, pravíte? Vancei, běžte zpraviti mého otce. Oznamte mu, že jsem zde, a vyložte mu, že ho tu čekám se slušným oděvem. – Máte advokáta, Gregory?“

„Ne. Bill Brown je při protivné straně. Je to, jak víte, zákon lynče. Oni jsou přesvědčeni o mojí vině. Zabijí mne!“

„Přála bych si míti čas, abych vás vyslechla.“

„Ale, Frono, já jsem nevinný, já...“

„Pst!“

Ona mu položí ruku na rameno, velíc mu tak mlčeti, a upře znovu pozornost na svědka, jenž pokračuje ve své výpovědi.

„Nuže, toto individuum – nějaký to žurnalista – bil se jako zloduch, ale Petr a já, my jsme ho pevně svírali. On křičel... Já jsem rozsvítil svíčku, kterou jsem předtím vstrčil do kapsy. Taková opatrnost je vždycky dobrá. A Borg byl mrtev a ležel natažen na zemi. Jeho squaw Bella, znáte ji, k nám prohlásila, že on právě ho zabil; nato i ona zemřela!“

„Kdo to, on?“

Ukazováček zamíří na St. Vincenta.

„On, tento člověk, který stojí zde!“

„Je to pravda?“ zašeptá Frona.

„Ano...“ odpoví jí její snoubenec, „nemohu si vysvětliti, co ji přimělo ke lži. Myslím, že se pomátla.“

„Vy, obžalovaný, máte právo, ptáti se sám svědka!“ prohlašuje obřadně předseda. „Přejete si, položit mu nějaké otázky?“

Žurnalista učinil zamítavý posuněk.

„Nač to? Já jsem odsouzen předem. Odsouzení padlo dříve, nežli se soud shromáždil...“

„Okamžik, prosím,“ vmísí se v to Frona svým velitelským způsobem. „Vy, svědku, nemůžete tvrditi, že tento muž spáchal zločin, z něhož je nařčen?“

Švéd změřil ji tupým pohledem a opakoval po dlouhé pomlčce:

„Ano, právě on to byl. Ona to řekla.“

„Ale vy jste ho neviděl?“

„Slyšel jsem rány z pušky.“

„A víte, kdo je vystřelil?“

„Ne, ale ona to řekla.“

„To stačí. Děkuji vám,“ dodala zdvořile.

A svědek se vzdálil.

„Petr la Flitche!“ volal předseda.

Vytáhlý, štíhlý muž zteplilých pohybů s téměř rudou pletí, přistoupil zase ke stolu.

Jeho živé oči proletěly shromáždění a utkvěly s obdivem na Froně, jež se naň mile pousmála. Nalezla-li v něm oporu ve své sklíčenosti?

V odpovědích na obvyklé protokolární otázky vyprávěl, že jeho otec byl zálesákem. Jeho matka – podlotkl s pokrčením ramenou a s úsměvem, jenž odhalil bezúhonné zuby – squaw. Narodil se v prériích. Kde? Toho nevěděl. V Aljašce bydlil již dlouho jako horník.

„Na jaře,“ tak pokračoval, „prospívá spáti při otevřených dveřích a já spím tak lehce jako kočka. Spadnutí listu, zadutí větru... a již mne mé uši upozorní... Při první ráně jsem se probudil a vyletěl jsem před dveře.“

St. Vincent sklonil se nad Fronou.

„To nebyla první rána.“

„Následovaly dva druhé výstřely. To je v chalupě Borgově, pomyslíl jsem si a vyskočil jsem na stezku. – Domníval jsem se, že Borg zabil Bellu, a to bylo zlé. Bella, hezká dívka. Rád mám Bellu. A tu jsem utíkal a John vyběhl ze své chýše a pádil za mnou, těžký, jako březí kráva; funěl silně jako měch.

„Co se stalo?“ zeptal se mne, i řekl jsem „nevím“. Někdo utíkal ve tmě, takhle! A srazil Johna i mne na zemi. My jsme oba padli jeden na druhého. Byl to nějaký neoblečený muž... On zápasil a křičel: Oh, oh, oh! Ale my jsme ho drželi pevně a já jsem mu poručil: „Pojďte s námi!“

„Kdo byl ten muž?“

La Flitche ukázal na St. Vincenta.

„Dokončete svou výpověď.“

„Muž ten nechce nás doprovázeti... John a já, my ho tlačíme.“

„Co říkal?“

„Já jsem se ho ptal, co se stalo; ale on plakal, on vzlykal takhle: huč huč!“

„Pozoroval jste něco zvláštního?“

„Ano, krev na jeho rukou.“

Mručení zavlnilo shromážděním.

„John rozsvítil a Bella vzdychala v jednom koutě jako poraněný tuleň. Také Borg ležel na zemi. Podíval jsem se naň. On již nedýchal!“

„A tu Bella otevřela oči a poznala mne. Kdo to udělal? A ona skutálela hlavu na zemi a zašeptala Zcela tíše: ‚On mrtev?‘ Pochopil jsem, že se ptá na Borgia, i odpověděl jsem: ‚Ano.‘ I ukázala svojí rukou na St. Vincenta – takhle – a řekla: ‚On, on, on.‘ – ‚Bello je to pravda?‘ zeptal jsem se jí. A ona odpověděla znovu: ‚On, on, on, St. Vinša, on zabil!‘ A umřela.“

Advokát Bill Brown potvrdil výpovědi la Flitcheovy. Mezi čtyřmi stěnami chalupy rozpoutal se dojista děsný zápas. Těžký stůl byl rozlámán, stolice rovněž... kamna poražena. Nikdy neviděl podobné spousty!

Čas prchal a Frona byla zoufalá. Jen aby otec dosti brzy přišel! Jen aby St. Vincent mezi dvěma svědeckými výpověďmi nabyl času a mohl jí vyznati pravdu!

Než nekonečné otázky, kladené míšencům, zůstávaly bez výsledků. Pouze dvě fakta zdála se takové váhy, že upoutala pozornost soudu.

„Vy mluvíte o prvním výstřelu, pane la Flitchei... A přece zdi chalupy jsou tlusté. Kdyby bývaly vaše dveře zavřeny, byl by ten zvuk dolehl až k vám?“

Zavrtěl záporně hlavou a jeho černé oči nabyly smutného výrazu. Pochopil, kam dívka míří.

„A kdyby byly dveře chýše Borgovy zavřeny, byl byste slyšel ten výstřel?“

Znovu zavrtěl hlavou.

„Když vy tedy, pane la Flitchei, mluvíte o první ráně z pušky, míníte tím první ránu, kterou jste slyšel?“

Přikývl, že ano.

„Noc byla velmi tmavá?“

„Oh, ano, úplně tmavá!“

„Je-li tomu tak, jak jste mohl býti jist, že tam byl John?“

„Když běží, tu funí jako vorvaň. Já ho znám!“

„Ale vy jste ho nezjistil?“

„Ne.“

„Nuže, já si nedovedu vysvětliti, jak jste objevil krvavé skvrny na rukou pana St. Vincenta?“

„Jak? Dotknutím a také zápachem. Můj nos mne vodí po sobí stopě a ke králičímu doupěti. Cítil jsem krev na jeho rukou: teplou, čerstvě prolitou krev.“

„Je to pravda! On toho dokáže,“ zvolal jeden z posluchačů v pozadí sálu.

I sama Frona byla o tom tak přesvědčena, že bezděčně její oči utkvěly na jejím snoubenci. Několik stop načervenalé hnědi třísnilo rukávce jeho bílé flanelové košile.

Když la Flitche usedl, Bill Brown přistoupil k Froně a podal jí ruku.

„Kořím se vám, vy jste ten nejlepší z advokátů,“ prohlásil srdečně.

„Budete-li se snažit být spravedlivým, tu pochopíte, že se ocitám ve špatné poloze u porovnání k vám, neboť já sem neměla času připravit se na hájení obžalovaného. Vím o celé věci, jen co jsem právě slyšela z úst dvou svědků. Nemyslíte, pane Browne, že by se mohl odročiti rozsudek až na zítřek?“

„Hm, to by byl výborný nápad. Je pět hodin, právě čas, abychom si my, horníci, šli vařit večeři.“

Frona poděkovala mu beze slov, zato však tak výmluvným pohledem, že se cítil hojně odměněn. Po tiché úmluvě mezi advokátem a předsedou tento povstal a ohlásil ke shromáždění, že se vzhledem k pozdní době zasedání odkládá na osm hodin ráno.

Když se tento návrh setkal se všeobecným souhlasem, muž s palicí sestoupil ze svého stupně a jal se rozdělávati oheň, aby si ustrojil večeři.

Kapitola XXVI.

Jakmile shromáždění se rozešlo, Frona se obrátila ke svému snoubenci, jenž se jí chytil jako člověk, který tone.

„Vy mi věříte, že ano?“

„Vy jste rozčilen, mimo sebe, jinak byste tak se mnou nemluvil. Oh, nečiním vám pro to výtky; vaše postavení jest rozrušující.“

„Jednám arci jako blázen, ale nemohu se ovládati. Mé nervy byly příliš napjaty. – Hrůzy, toho dramatu samy by postačily, abych se minul rozumem. Ale být k tomu považován za vraha a souzen horníky bez zákonitého oprávnění! Odpusťte mi, Frono, jsem-li ve stavu nervozity. Prosím vás, abyste měla víru v má slova...“

„Vypravujte mi všechno, co se stalo toho večera, Gregory!“

„Nuže, tedy! Ta ženština Bella lhala. Ona mluvila určitě ve smrtelném křečovitém záchvatu, když mne nařkla z tohoto zločinu po všem tom, co jsem udělal pro ni a pro Borga.“

„Začněte své vypravování od počátku.“

Posadil se pohodlněji na stoličku, svinul si cigaretu a pokračoval:

„Byla asi jedna hodina z půlnoci, když jsem byl probuzen tím, že někdo rozsvěcoval lampu. Myslil jsem, že je to Borg, a chystal jsem se znovu usnouti, když jsem pro nový hluk zase otevřel oči. Dva cizinci zdržovali se v chalupě. Byli v kuklách, jejich hlavy se skrývaly pod čepicemi s ušima. Poněvadž si Borg ode mne vypůjčil pistol, byl jsem bezbranný. Moje karabina odpočívala u dveří. V okamžiku, kdy jsem položil nohu na zem, abych se jí zmocnil, jeden z neznámých vystřelil na mne z revolveru. To byla první rána, které la Flitche neslyšel. Za boje, jenž se potom rozpoutal, dveře se samy otevřely...“

Byl jsem tak blízko u svého útočníka a můj skok byl tak prudký, že se minul cílem. V témže okamžiku vstal Borg a druhý cizinec obrátil se proti němu a Belle. Ten právě spáchal vraždu. Vy jste slyšela svědky... Za nastalé vřavy byla chalupa zničena a nábytek zničen na kusy...

Ach, Frono, to bylo děsné! Borg bránil svůj život, Bella mu pomáhala, ačkoli byla sama smrtelně poraněna. Já prý jsem měl ruce plny krve? Konečně jsem zdolal svého soupeře; držel jsem jeho ruce sevřeny mezi mými koleny a byl bych ho již zardousil, když se tu druhý vrah vrhl mu na pomoc. – Co jsem mohl dělati? Dva na jednoho! Odhodili mne do kouta a prchli. Byl jsem tak pomaten, že jsem je pronásledoval po stezce, beze zbraně a sotva popadaje dechu. Při tom právě jsem se vrhl na la Flitcheho a Johna... Ostatek víte... Co mne ohromuje, to je nevysvětlitelné mi nařčení té ženy.“

St. Vincent se odmlčel a pohlédl na Fronu. Ona zachovávala mlčení, uvažujíc o vypravování, které právě slyšela.

„Váš případ je špatný,“ prohlásila posléze s určitostí. „Jak se nám to podaří, abychom je přesvědčili.“

„Ale já jsem nevinen, Frono, přísahám vám to! Možná, že jsem nežil jako světec... ale nikdy jsem neprolil krve.“

„Nemluvte ke mně jako k nějakému soudci, Gregory,“ odpověděla na to dívka vlídně. „Rozhodnutí jest v rukou soudu; ten dlužno přesvědčiti o vaší nevině. Tohle jest otázka, kterou se snažím řešiti. Dvě věci mluví pro vaše odsouzení: poslední Bellina slova a skvrny na vašich rukávech.“

„Jizba jen se červenala krví!“ zvolal St. Vincent, postaviv se skokem a zvednuv své ruce k nebi s vášnivým posuňkem. „Jak bych se byl mohl vyhnouti tomuto potřísnění, zápolem s neznámým? Pochybujete-li o mých slovech?“

„Uklidněte se, Gregory! Sedněte si! Kdyby, váš osud spočíval v mých rukou, byl byste okamžitě osvobozen. Ale tihle muži... vy znáte vášně davů? Ale vy neznáte vývodních svědků. Výpovědi umírající ženy v jejich očích více váží nežli přísahy člověka živého. Budeme moci dokázati, že Bella umírala se lží na rtech? Jakou příčinu by měla, aby vás nenáviděla? Ublížil jste jí někdy, jí nebo jejímu muži?“

Naznačil posuňkem, že nikoli.

„Nevysvětlitelná to záhada! Horníci vyvodili z těchto faktů závěry, které se jim zdají samozřejmé, a my závěry ty musíme popírat.“

Žurnalista pohřížil svou hlavu do dlaní a tlumeně povzdychl.

„Nuže, já jsem neodvratně ztracen.“

„Ne, ne; postavení vaše není tak zoufalé. Důvěřujte ve mne. Vy nebudete pověšen!“

„Jak tomu zabráníte? Oni se dosadili za soudce; oni uzurpovali svá práva...“

„Předně, odchodem ledů stala se zase řeka splavnou a vláda a provinciální soudcové přibudou sem každé chvíle s oddílem četnictva. Mimo to, kdyby se případ ten stal naléhavým, zprostředkujeme to nějak tak, že uniknete.“

„Toť nemožno! Vy a já, proti sročenému davu!“

„Vy zapomínáte na mého otce a na barona Coubertina. Čtyři rozhodní lidé, jednají-li umluveni, jsou schopni provésti čiré divy, můj drahý Gregory. Důvěřujte a všechno půjde dobře.“

A Frona se schýlí, obejmě svého snoubence, hladí ho po vlasech, leč nepodaří se jí rozptýlit hrůzu, která hyzdí sličný obličej obžalovaného!

Za noci přišli Jakob Welse, Del Bishop, Corliss a baron do chalupy a dívka mohla se konečně převléci, zatím co se její otec staral o posla. Listiny, které u něho našel, byly tak důležité, že je ihned přečetl a četl je ještě několikrát, vraště při tom obočí.

„Spolehněte se, St. Vincente,“ podotkl, louče se s vězněm, „že vy nebudete odsouzen na smrt tak dlouho, dokud já budu mít hlas ve shromáždění; neboť já jsem přesvědčen, že vy jste Borga nezabil.“

„Jaký to dlouhý a trapný den,“ pravil Vance, ubíraje se s Fronou k stanu, který byl pro ně vyhrazen.

„A zítřek bude ještě delší,“ odvětila ona ochable. „Chce se mi tolik spát, že sotva chodím.“

„Vy jste statečná žena, i jsem hrd na vás. Spoléhejte na mne v této těžké zkoušce. Já nejsem nějaký melodramatický hrdina, ale nezapomenu ničeho, čím bych mohli přispěti k zachránění St. Vincenta – pro vás!“

„Vancei, vy jste stejně tak hodný jako udatný, nikdy nebudu vám moci splatiti svůj dluh.“

„Láry, fáry, já neobchoduji. Milovati znamená sloužiti, že ano?“

Hleděla naň upřeně, užasle a zmateně, vzpomínajíc minulých dnů.

„Věříte v možnost přátelství mezi mužem a ženou?“ tázala se ho nakonec. „V pravé, oddané přátelství, v kamarádství, bez postranní myšlenky?“

Zavrtěl zamítavě hlavou a Frona, nevědouc proč, pocítila nevysvětlitelný pocit ulehčení.

„V kamarádství? Když víte, že vás miluji?“

„Ano,“ odpověděla tiše.

„Vaše znalost mužské povahy jest – čehož se bojím – velmi omezená. My nejsme uhněteni z téhož těsta.

Kamarádství? Dejme tomu, že vás někdy občas navštívím u vašeho krbu! A najdu tu muže u vás! Muže! Myslíte-li, že budu moci snésti viděti vás s dítětem druhého ve vašem náručí? S dítětem, které by na mne hledělo jeho očima, usmívalo se na mne jeho ústy. Ne, ne! Láska se nespokojí s takovýmhle přátelstvím, Frono.“

Vložila svoji ruku mladému muži do dlaně a neodporovala...

„Myslíte, že nemám pravdu?“ řekl, překvapen zvláštním výrazem tváře své družky.

Ona plakala tiše, neodpovídajíc mu.

„Frono, vy jste unavena a duševně vyčerpana. Dobrou noc, jděte si rychle odpočinout!“

„Ne, ne, neodcházejte ještě. Jsem ovšem ochablá a sklíčena úzkostmi. Ale poslechněte mne. My musíme zosnovati plány na zítřek. Vejděte do stanu, tam najdete mého otce a barona, kteří vás očekávají.“

„Tot' divadelní?“ zvolal Jakob Welse, když jeho dcera vyložila svůj návrh zachraňovací. „Divadelní, ale venkoncem možné... kdož ví?“

„Kabinetní kousek!“ podotkl baron. „Nádherný kabinetní kousek. Já půjdu s vámi. Zařvu ‚Ruce vzhůru!‘ hlasem strašlivým. Ale vzbouří-li se? Odeprou-li uposlechnouti?“

„Pak použijte pistole. Nedělejte nikdy „bluffu“ s puškou v ruce, Coubertine. Tot' nebezpečná hračka.“

„A vy se, Vancei, postarejte o člun,“ prohlásila Frona. „Zítra nebude na Yukonu mnoho ledu. Budete se držeti blízko břehu, na doslech. Až k vám St. Vincent přiběhne, dovezete ho do Dawsonu. Odtud tam je šedesát mil a vy se nebudete moci cestou ani jednou zastaviti. Společám na vás, příteli, a jsem vám neskonale povděčna.“

Kapitola XXVII.

Jakob Welse byl uctivě poslouchán, když oznamoval veřejně řízení příležitostného soudu za nezákonné.

„Jindy,“ tak prohlašoval, „měla podobná zasedání své oprávnění. Tehdy nebylo zákonů ani úřadů. Ale dnes zavedena byla vláda a nikdo nesmí porušovati jejích ustanovení. Takové počínání bylo by plným právem označeno za zločinné. Já jsem odhodlán zameziti toto popírání řádného soudnictví a dáti ztrestati jakýkoli pokus lynčování tak, jak si toho zasluguje. Proč nevyčkati příchodu soudců, řádně jmenovaných úřady?“

Přerušil ho výkřiky a všechny ruce se zvednou, aby hlasovaly proti žádanému odročení.

„Vidíte to, Frono,“ šeptal St. Vincent, „není již naděje.“

„Nic se nebojte!“

A dívka, mluvíc k němu zcela tiše přímo do ucha, znázorňovala mu v hrubých tazích plán vypracovaný předešlého večera.

Vězeň poslouchal ji zaražen a bez nadšení. „Nač se o to pokoušeti?“ říkal.

„Nuže, vy se dáte raději pověsiti? Vy se přece nehodláte vzdáti zápasu na záchránění svého života?“

„Udělám, jak si budete přát, Frono, ale nemám v to důvěry.“

Jakožto první svědkové byli zavoláni oba Švédové, kteří vypravovali příhodu s neckami mydlin a o výbuchu Borgova hněvu. Nízká a všední byla sama o sobě ta příhoda. Důležitosti nabývala jen ve světle událostí posledních. Přítomní horníci znali s dostatek skutečnou povahu života, takže tušili, co se tají za všední zápletkou. Takový byl aspoň jejich výklad té příhody, i pokyvovali důvtipně hlavami a šeptali si množství poznámek, obžalovanému nepříznivých.

Asi šest svědků následovalo rychle po sobě. Navštívili jeviště zločinu a prohlásili, že neodhalili nijaké stopy předpokládaných vražd.

K nemalému překvapení Froninu i sám Del Bishop přistoupil ke stolu. Dobře věděla o jeho nevraživosti k jejímu snoubenci... Přicházel-li podati důkaz jeho viny.

„Pane Bishope,“ tázal se advokát, „vy znáte vězně. Nevylíčil byste nám, prosím, jeho povahu a jeho zvyky?“

„O, prosím!“ A široká tvář horníkova rozzářila v úsměv. „Potvrzuji především, že je nesmírně hašteřivým...“

„Zastavte! Neuznávám takovéhoho výslechu!“ volal obžalovaný, chvěje se hněvem. „Vy nemáte práva, poslouchati křivého svědectví šílence, s kterým jsem se setkal jednou v životě.“

„Jednou v životě? Vy mne tedy neznáte, Gregory St. Vincente?“

„Ne, milý chlapíku!“ A obrátiv se k pozornému davu, Gregory dodal: „Viděl jsem náhodou tohoto horníka v Dawsonu a vyměnil jsem s ním pouze několik slov.“

„Já vám zakrátko osvěžím paměť,“ odvětil Del pošklebně. „Nechte mne dokončiti mé vypravování. Pánové, já jsem přišel po prvé do této země s tímto vězněm roku 1884. Ano, pane Gregory St. Vincente; já vidím ve vašich očích, že se počínáte rozpomínati na Joe Browna. – Onoho roku nosil jsem licousy. Byly tehdy v módě.“

„Je to pravda?“ táže se Frona šeptem.

„Myslím, že si vzpomínám, ale to je nemožné... člověk ten jest již dlouho mrtev...“

„Vaše vypravování sahá do roku 1884?“ tázal se předseda.

„Ano. Můj společník byl žurnalista, jenž byl pověřen Tiskovým odborem, aby vykonal cestu kolem světa, proputuje Aljašku a Sibiř. Já jsem vystoupil v Sitce z jedné velrybářské lodi a on mne najal do svých služeb. Čtyřicet liber šterlinků a stravu! Jednoho dne vyvolal hádku se mnou...“

Od tváři ku tváři přecházel úsměv. Toliko St. Vincent se neusmál.

„A nejen se mnou, nýbrž se starým Andym v Dyee, s náčelníkem Chilcootů Georgem, a s jedním úředníkem v Pelly... Působil nám nesčetné mrzutosti... pokaždé pro tutéž příčinu! Jeho zběsilá náruživost běhat za ženskými!“

„Pane předsedo, já protestuji!“ Frona povstala všechna bledá. „Neuznávám nutnosti podávat na místě tomto zprávy o láskách pana St. Vincenta. Ony nemají co činiti se zločinem, z něhož je obviněn, ostatně jest minulost zde přítomných mužů bezúhonná, že se odvažují pronášeti úsudek po této zvláštní stránce? Žádám, aby se řečníci drželi faktů, týkajících se vraždy.“

„Pane předsedo,“ prohlásil Bill Brown, „my souhlasíme s touto obžalobou, ale svědectví pana Bishopa jest v přímém vztahu se zavražděním Johna Borga. Očitých svědků není; musíme tedy sáhnouti až k příčinám, které mohly míti vliv na zločin. A proto jest důležité znáti dobrodružství a charakter obžalovaného. Jeho nestoudná povaha, jeho ustavičné pletichy přivedly ho před soud a vydávají dnes jeho život v nebezpečí. Pravdy není v něm; lež vychází mu tak snadno z úst, že nikdo mu nemůže na slovo věřiti. Proto právě žádám pana předsedu, aby nechal svědka dokončiti svobodně jeho výpověď.“

Když předseda dal najevo svůj souhlas, tu advokát pokynul Bishopovi, aby pokračoval ve svém vypravování.

„Jak jsem vám právě řekl, způsobil nám St. Vincent množství nepřijemností. On mne opustil zbaběle v Box Canyonu; on jest zručný veslař a já jsem nikdy neuměl řídit člunu! Následek toho byl, že jsem překotil loďku a pozbyl jsem své nářadí a tabák, který byl na výměnný obchod s indiány. On byl ještě tak zpupný, že mne obviňoval z tohoto neštěstí. Konečně on nás uvedl do nesnází u jezera Barge Stiks...”

„V jaké příčině?“

„Pro jednu sličnou squaw, která mu padla do oka. Rozhněvav se četl jsem mu levtity¹⁷ pro jeho lásky všeobecně i zvlášť, a on mi slíbil, že se polepší. Zase nové dobrodružství u Little Salmunů. On tvrdil, že je tím vinen čaroděj toho kmene, leč já jsem nelenil a objevil, že zase za tím vězela ženská. To bylo přespříliš! Odvedl jsem ho do kouta a udělal jsem mu otcovský výprask. On pojal tu věc velmi zle a uklidnil se zdán-

¹⁷ Číst levtity = plísnit, kárat, hubovat někoho, dělat někomu výčitky. *Pozn. red.*

livě až teprve, když jsme přišli k ústí řeky Reindeer, kde byl tábor indiánů, zabývající se lovem sumců.

... Nemůže se popříti, že má při sobě zvláštní dovednost plésti ženám hlavu. Běhají za ním jako psi, když se na ně zahvízdne. Ve kmeni tom byla nejchytřejší a nejkrásnější squaw, jakou jsem kdy viděl, mimo Bellu, ve svém životě. St. Vincent vymýšlel nesčetné triky, aby zůstal v táboře a ona..."

„Dosti, pane Bishope,“ přerušil ho předseda, jež dojímala bledá tvář Frony, která seděla nehybně na své stoličce. „Dosti řečí o squaw..."

„Byl bych již dávno domluvil, kdybych nebyl vyrušován,“ odporoval horník. „Zkrátka, St Vincent, jsa nanejvýše rozlícen mými výčitkami a mou důtkou, vymyslel pomstu. Jednoho dne mne zpola ubil pažbou své karabiny, unesl onu squaw do člunu, a tak oba odcestovali. Vy víte, v jakém stavu byla Aljaška roku 1884. Zůstal jsem na holičkách, samotěn, bez náradí, odloučen na tisíce mil na všechny strany od civilizovaného světa.“

Přesto však dovedl jsem se z toho vysekati... a on také! Vy jistě všichni slyšeli mluvit o jeho dobrodružstvích v Sibiři... Počkejte... Nejsem hotov..."

Vytáhl z kapsy nějaký starý, rozedraný spis úctyhodného vzhledu a položil jej na stůl.

„Tuhle knihu jsem koupil od ženy Pete Whippleho. Zná-li někdo zde rusky, poví nám zajímavé věci o té pověstné výpravě do Sibiře..."

„Baron Coubertin rozumí rusky,“ zvolal někdo ze shromáždění.

Diváci ustoupí, dělajíce Francouzovi průchod...

„Vy mluvíte tu řeč?“ táže se Bishop.

„Trochu, ale je tomu již dávno... Pozapomněl jsem.“

„My nejsme přísní kritikové. Dejte se do toho! Posloucháme vás!“

A Del mu podá knihu, otevřenou na první stránce. Coubertin váhal... i přeložil poněkud pomalu a namáhavě tento titul:

„Deník otce Jakutska, vypravujícího o svém životě v benediktinském klášteře v Obidorském a o svých báječných dobrodružstvích ve východní Sibiři mezi Sobími muži.“

„Kdy bylo dílo to tištěno?“ tázal se Bill Brown.

„Roku 1807 ve Varšavě.“

Baron znovu se chopil svého obtížného úkolu:

„Původem toho byl Tamerlan...“

Frona se zachvěje. Její tvář oděje se v smrtelnou bledost a ona sklopí hlavu.

„Když Tamerlan vyklízel východní Asii ohněm a mečem, státy byly vyvráceny, města z kořán rozmetána a kmenové rozprášeni. Jeden veliký národ vtrhl do té krajiny, prchaje před zběsilostí dobyvatelů a uprchlíci ti se usadili v Sibiři, podél polárního moře s mongolskými kmeny.“

„Přeskočte několik stránek,“ rozkázal Bill Brown. „Nechceme tu strávit celou noc.“

„Kupoval jsem psy a potraviny u pokojných Eskymáků, kteří sebe zovou ‚Cukilionové‘ čili ‚Mužové moře‘. Hle oni jsou otroci ‚Chow Chue-nů‘ čili ‚Sobích mužů‘. Když jsem chtěl opustit pobřeží, vyřítili se na mne a uvrhli mne do otroctví...“

„Dále! Obrátte několik stránek!“ zvolal zase Bishop.

„Starý Piune byl veliký náčelník i ustanovil, že budu jeho zetěm. Oženil jsem se tedy s jeho dcerou Ilswungou, tlustokožnou princeznou, která se nikdy nechtěla koupati, naposledy co jsem ji viděl...“

„To stačí,“ přerušil ho Bill Brown. „Tato kniha byla určitě vydána roku 1807.“

„Ano, ve Varšavě.“

„Pánové,“ podotkl Del Bishop, obraceje se k posluchačstvu, „vy znáte toto vypravování, jež jste stokrát slyšeli ze samých úst vězňových? Vypravování, uveřejněné před sto léty. Barone, neřekl byste nám, v které době jste se setkal s obžalovaným v Japonsku?“

„Roku 1889.“

„Mohu ujistiti, že byl toho roku v Sibiři.“

Coubertin odebral se zase na své místo, pokrčuje rameny.

„On lže!“ šeptal St. Vincent. „Pravděpodobnosti svědčí proti mně, uznávám to, ale mohu se ospravedlniti, i učiním tak.“

Froniny oči plny slzí, byly upřeny na otce.

„Nechceš odejít ze sálu?“ pravil k ní tento, vzav jí ruku do svých dlaní.

Odpověděla mu zamítavým znamením, neboť St. Vincent právě se ujal slova. A přece ona znala to vypravování, které se tu chystal podat. Neslyšela-li ho již včera večer téměř slovo od slova?

Když dokončil, povstal Bill Brown:

„Jak vysvětlíte přítomnost těchto tajemných neznámých?“ tázal se. „A jak jste vyšel vy bez poranění z chalupy, kdežto tělo Borgovo bylo samá rána?“

Obžalovaný, ač se zdráhal, byl nucen připustiti zvláštnost tohoto faktu. On věděl jen jedno, že totiž on sám nezabil ani Borga, ani jeho ženy!

I Frona, když na ni došlo, přistoupila ke stolu. Popřela jakýkoli důvěrný poměr mezi Bellou a St. Vincentem. Ona příhoda s neckami – louhem – jediný to zřejmý důkaz Borgova záští – jest jenom nepatrnou dětinskou okolností; byla to pouhá zdvořilost se strany dobře vchovaného člověka, jehož surový manžel špatně pochopil.

„Tvrdilo se, že vězeň je svárlivý povahy... Co říci potom o Johnu Borgovi, jenž byl znám svými výbuchy vzteku, svoji nevrloú a nedružnou povahou? Proč by tito zakuklenci nebyli měli nějaké příčiny stěžovati si na horníka? Nebyla ovšem nalezena žádná stopa jejich příchodu nebo odchodu, ale na stezce, která byla sešlapána tolika lidmi nemohly se zachovati žádné patrné známky.“

„Co pak se týká skvrn na rukou St. Vincentových, nepocházely ony z tratolišť krve na podlaze jizby? Mokašiny pana la Flitcheho nesly dojista tytéž známky?! A přec nebyl tento považován za vraha. Podotýkalo se, že na těle obžalovaného nebylo nijakých pohmožděnin. A přece byl John Borg zavalitý a svalnatý muž. Jak by se byl nebyl bránil proti svému protivníku? Jak by to bylo možné, aby tento nebyl utržil pražádného poranění?

„Jiná věc! St. Vincent prchal, běžel po stezce směrem ke druhým stavením. Nikdy by nějaký zločinec nebyl jednal tak hloupě! Jest očividno,

že vyběhl ven, aby pronásledoval oba zakuklené cizince, nedbaje tmy a únavy, která ho přemáhala.“

Řeč Fronina byla tak jasná, tak přesvědčivá a logická, že nadšené posluchačstvo zahrnovalo ji potleskem. Netěšilo jí to valně, neboť tato pochvala – cítila to – patřila ženě, a nikoli věci, kterou zastávala.

Když došlo na Bill Browna, nebyl v nesnázích o důkazy. Tání a odchod ledů, tak tvrdil, bylo by domnělým zločincům znemožnilo uniknouti po řece.

„A zvláště,“ tak končil, „dlužno vzíti v úvahu poslední Bellina slova. My nevíme nic určitého, ale ona věděla pravdu. Ona nelhala ve svém posledním tažení. Její mstící prst zřejmě ukázal na zatčeného a její slabý hlas opakoval: ‚On, on, on! St. Vinša, ten zabil.‘“

Na toto opakované obvinění pozvedne žurnalista hlavu a ukáže zezstárlou, zšedivělou tvář, již těžko jest poznati. Jeho horečně se chvějící rty usilují pronést nějakou odpověď... Konečně vymumlá ze sebe:

„Všechno se stalo tak, jak jsem vypravoval. Opakuji před bohem, že nejsem vrahem... Nezabil jsem... ne... nezabil jsem.“

„Tajné hlasování!“ žádá jeden z přítomných, Ale Bill Brown, uslyšev tento požadavek, hrdě se proti tomu opřel.

„Ne, ne, prosím. My jsme muži, kteří máme odvahu pronést otevřeně svoje mínění.“

Celý sbor zvuchných hlubokých hlasů schválí toto prohlášení, i započne vyvolávání podle jmen. Muž za mužem prohlašoval tento osudný rozsudek: *Vinen!*

Baron Coubertin přiblížil se k Froně i pošeptá jí do ucha několik slov, na něž ona odpoví příkývnutím. Pouze tři hlasy mluví pro obžalovaného: hlas Coubertina, jenž stojí u dveří, Jakoba Welseho, který má ruku opřenu o stůl, a Frony, jež dlí po boku svého snoubence.

„Pánové!“ započne předseda slavnostně. „Pánové – zatčený...“

„Ruce vzhůru!“ přeruší ho Jakub svým nejdůraznějším velitelským způsobem.

„Ruce vzhůru!“ opakuje baron.

Oba dva zamířili současně své revolvery na strnulé obecenstvo. Každý horník zvedne bezděčně paži a předsedovi, jak tu stál, vypadla palice z rukou. Neozval se žádný hluk, žádný povyk!

Toliko St. Vincent se nepohnul a jeho ochablé prsty zdráhají se uchopiti pistole, kterou mu Frona položila na dosah.

„Rychle! Gregory!“ prosila ho. „Rychle! Corliss na vás čeká ve člunu. Jděte, pro lásku boží! Není ani vteřiny nazbyt!“

Zalomcuje jím, nutí ho, aby se postavil na nohy a vzal si zbraň... Tvář odsouzencova je zsinalá a jeho oči podobají se očím náměsíčníka. Údy se mu chvějí... Frona ho tlačila ke dveřím. V sále nebylo slyšeti jiného zvuku než těžké oddychování hypnotizovaných přítomných.

Konečně Gregory došel k východu... chystá se prchnouti, když tu jeho ruka beze síly upustí pistoli, která dopadne hřmotně na zem. La Flitche, hbitý jako blesk, přikryje ji svou nohou. Marně pokouší se dívka odstrčiti z něho svalnatou jeho nohu... Zajatec, místo, aby jí pomohl, zhroutí se bezvládně na zeď.

Toto osudné prodlení musilo uspíšiti katastrofu! Pád zbraně odvrátil na chvíli pozornost... Pohlédne na tu stranu, kde stojí jeho dcera. Předseda ihned toho použijte a vrhne jistou rukou svou paličku a zasáhne jej za uchem. Welse skácí se na zem, revolver vypadne mu k nohám.

Del Bishop převrhne podrazem nohou barona, jehož pistol spustí a kule z ní zaryje se neškodně do stropu. La Flitche uchopí Fronu a sevře ji pevně na svých prsou. V této rozhodné chvíli St. Vincent procitne z mrákot... I skočí v tu stranu, kde mu kyne spása... Žel, že příliš pozdě! Příležitost je ztracena... Sto rukou popadlo zbabělce za límec.

„Pánové,“ opakuje předseda, dokončuje započatou větu, „obžalovaný prohlašuje se vinen. Jest odsouzen, aby byl do hodiny pověšen!“

Kapitola XXVIII.

Jakub, jenž se již zase zvedl, stál vedle barona, jehož pošramocená tvář a pohmožděná pěst svědčily o urputném boji proti četným soupeřům. Fróna, propuštěna byvši na svobodu, dlela vedle nich.

„Pane předsedo,“ prohlašoval Bill Brown, „my odsuzujeme zastrašovací pokus Jakuba Welseho, jeho dcery a barona Coubertina, ale my chápeme jejich pohnutky a nemůžeme jim odříci své sympatie. Každý z nás by byl jednal na jejich místě právě tak. I navrhuji, aby se na to zapomnělo, aby se z toho nevyvozovalo důsledků.“

„Lituji, že jsem byl nucen tak jednati,“ zašeptal předseda své oběti do uší.

Jakob Welse se naň pousmál:

„Vy jste zachytil míč za skoku. Byla to vaše povinnost, předsedo.“

Uprostřed jedné skupiny horníků St. Vincent zápase, jako zběsilec kutálel se po zemi; bránil se zuby, nehty. Jeden statný Ir, Tim Dagan jménem, marně se snažil vytrhnouti svou ruku z jeho vzteklých úst.

Frona přistoupila k zápasícím a poklekla k šilenému ubožáku.

„Pusťte toho člověka, Gregory, poručím vám to.“ Hleděl na ni zrakem, který neměl do sebe již nic lidského.

„To jsem já, Gregory – a pohladila mu vlídné čelo rukou – nerozumíte mi? To jsem já, Frona. Pusťte toho muže, ihned!“

Na tato důrazná slova, výraz jasného vědomí proměnil krásný obličej – dáseň se otevřela – a ruka Tim Daganova byla volná.

„Nyní mne poslouchejte, Gregory, jelikož musíte zemřít...“

„Ale já nechci,“ zavzdychal. „Vy jste mi slíbila, že mne zachráníte, a já jsem vám důvěřoval. Och, Fróno, Fróno!“ I jal se vzlykati se strhanou tvář, podpíraje se dívce o kolena.

„Poněvadž není vyhnutí, vy zemřete jako statečný muž, Gregory!“

„Promiňte, že obtěžuji, miss Welseová,“ přerušil ji Tim Dagan, „ale my ho musíme odvést. Odveďte ho, vy, druzí, ven a udělejme tomu konec!“

Tělo St. Vincenta znovu se vzepřelo... Frona pohlédne prosebně na muže, kteří jej obstoupili. Oni váhají. „Povolte mi ještě jednu minutku, jedinou minutku!“ žádá jich.

„To nestojí za to,“ zvolal Dagan.

Ale dívka se skloní nad odsouzencem a hladí jej hebce po vlasech. Nikdo nezaslechl, co mu pošeptala do ucha. Bylo viděti, kterak se zvedl a kráčel jako stroj až ku břehu. Tam se zastavil a vyslal poslední „sbohem“ světu, který se chystal opustit. Před ním tekly špinavé vlny Yukonu.

Všichni kovkopové shromáždili se okolo jedné sosny, na jejíž jedné větvi připravoval jakýsi mladý hoch posuvnou kličku. Corliss, jsa překvapen tímto neočekávaným divadlem, vyšel ze člunu a přistoupil k Froně.

„Co to je?“

Ona se mu pokusí odpovědět... slzy udusí jí hlas. Třesoucí její ruka vede zvolna ubožáka k jakémusi lešení, postavenému pod stromem. Vance výmluvným posunkem podepřel si ruku do kapsy u svého kabátce.

„Učiním, co budete chtít, Frono. Vy víte, že se můžete na mne spolehnouti.“

Ona naň pohlédne... a trochu radosti zahřeje jí srdce. Ano, on učiní vše, za cokoli ho ona požádá, ale ona nechce. Bylo by nespravedливо vyžádati od něho druhé oběti, když St. Vincent nedovedl využítkovati okolnosti – která se mu nabízela. Dosti již osob marně trpělo pro něho!

„Ne, Vancei, na to je příliš pozdě. Nezbyvá již naděje.“

„Nechte mne aspoň, abych se pokusil je zaskočiti.“

„Nikoli, náš záměr ztroskotál, i nestalo se to vaší vinou. Netrvejte již na tom, prosím vás.“

„Nuž, pak pojďte se mnou. Vy zde nemůžete dále zůstat.“

„Musím,“ odvěti ona prostě.

I uchopí Gregoryho za ruku, jenž stále kráčí vpřed jakoby ve snu.

Tim již přichystal posuvnou kličku... Již se strojí navléci provaz od-souzenci na krk.

„Obejmete mne, Gregory!“ pravila jeho snoubenka.

Všechny oči diváků upřely se na zajatce... Kat stojí mu po boku... Náhle vztáhne ruce vpřed, a odvolává se naposledy k lidu, zvolá hlasitě:

„Ne, ne, já vám vyznám vše. Povím vám tentokráte pravdu i budete nuceni mi věřit.“

Bill Brown a předseda pokynul Timovi, aby se vzdálil; dav se tísní kolem jejich skupin s výkřiky odporu.

„Ticho!“ poručí předseda. „Mluvte St. Vincente, a to co možná nejstručněji. Tento výjev trval až příliš dlouho.“

„My chceme slyšet,“ bylo voláno ze všech stran.

„Ať vystoupí na bednění!“

St. Vincent uposlechl těchto rozkazů i vyprávěl chvatně a přerývaně:

„Já toho neudělal, ale viděl jsem to dělat. Nebyli při tom dva cizinci nýbrž jen jeden, který byl domluven s Bellou.“

Výbuchy smíchu přerušily jeho vypravování...

„Ne tak rychle!“ přerušil ho Bill Brown. „Vysvětlete nám laskavě, kterak Bella pomáhala tomu člověku, aby ji zabil. Začněte od počátku!“

„Toho večera Borg, dříve než ulehl, připravil jako obyčejně léčku, kterou byl vymyslel: zavěsil totiž plechovou nádobu na kliku u dveří, jejímž pádem měl býti v případě vypáčení probuzen. Za několik hodin nato jsem procitl, maje dojem, že kdosi kráčí vedle mne. Lampa jen matně osvětlovala jizbu, ale přesto jsem mohl viděti Bellu, kterak stojí u dveří. Borg chrápal. Jeho squaw snímala právě zticha plechovou nádobu, poté otevřela a dovnitř vešel, aniž způsobil nějakého hluku, jakýsi indián. Nebyl zakuklen; poznal bych jej mezi tisícem, neboť ohyzná jizva táhla se mu přes čelo a přes tváře.“

„Myslím, že jste volal na poplach?“

„Nikoli,“ odpověděl Gregory nesměle, jako by si přál býti co nejdříve hotov s tímto trapným přiznáním. „Zůstal jsem kliden a čekal jen.... Myslíl jsem, že Bela byla s indiánem umluvena o zabití Borga...”

„A vy jste nešel mu na pomoc?”

„Ne... Bella přistoupila ke mně; moje oči byly zavřeny i oddychoval jsem pravidelně: ona mi posvítla do obličeje lampou. Nato zazněl výkřik, následkem něhož jsem pootevřel víčka ... Indián bodal do Borga nožem. Borg hleděl uchvátiti útočníka do svých paží a bylo by se mu to také podařilo, nebýt Belly, která oblezla postel a oběma rukama se pokoušela zardousiti svého muže. Nakonec klekla mu jedním kolenem na záda a s pomocí toho muže shodila ho na zem.”

„A co jste vy dělal?”

„Díval jsem se – čekal jsem –“

„Měl jste revolver?”

„Ano.”

„Volal John Borg o pomoc?”

„Ano.”

„Opakujte vlastní jeho slova.”

„On volal: „St. Vincente! Oh, St. Vincente! Oh, můj bože! Oh, St. Vincente, pomozte mi!”

Ubožák se odmlčel, zachvěl se a zakryl si obličej rukama... Konečně po krátké přestávce dodal:

„Bylo to strašné.”

„Dojista!” prohlásil Brown. A vy jste neučinil jediného pohybu za toho zápasu?”

„Nikoli. Borg se nakonec zbavil svých nepřátel; postavil se na nohy a povalil Bellu do jednoho kouta světnice, nato se obrátil k indiánovi, aby ho skolil pěstí. V tuto chvíli lítal nábytek na kusy. Zápasící váleli se po zemi a chroptěli jako divoké šelmy. Ale Bella vzala nůž a vrazila jej několikrátě svému muži do těla. On ji odkopával nohou. To jí dojista zpřerážel hnáty, neboť ona již potom nevstala.”

„Volal Borg ještě o pomoci?”

„Ano! On mne úpěnlivě prosil, abych mu pomohl.”

„A vy?“

„Čekal jsem... On nakonec povalil indiána a dovlekl se ke mně, jsa zbrocen krví, a řekl mi: „Dejte mi rychle svůj revolver.“

„Sotva jej popadl, když tu přicházel druhý se svým nožem... Borg se již nebránil; přistoupil k Belle, utíraje si obličej, neboť krev mu překážela, že jasně neviděl a vystřelil na ni...“

„Když to viděl indián, vzkypěl v něm vztek do té míry, že ho doslova rozkouskoval svým nožem – při tom právě byla překocena lampa. I pokračovali v zápase potmě i slyšel jsem rány z pistole... Vykradl jsem se ze svého lůžka i klopýtl jsem přes tělo Bellino – proto byly mé ruce zkrváceny. Na stezce potkal jsem la Flitcheho a Johna – a – ostatní již víte. Pověděl jsem vám úplnou pravdu. Přisahám na to.“

St. Vincent umlkl i pohlédl na Fronu, jejíž tvář nabyla netečného výrazu. V zástupu ozýval se hlasitý smích. „Proč jste nevypravoval této vzrušující historie před soudem?“

„Protože – protože –“

„Proč tedy?“

„Poněvadž jsem mohl zakročit, když mne Borg volal.“

Přítomní znovu se zasmáli, a Bill Brown obrátiv se k horníkům, zvolal:

„Pánové, vy jste právě slyšeli pěknou pohádku. Co si o tom myslíte? Lež na lež vyšla z úst tohoto muže a my mu máme věřit? I kdyby jeho vypravování bylo pravdivé, jedl-li u stolu Borgova a spal-li v jeho chýši, když pak nechal zabít toho nešťastníka, jenž ho volal na pomoc, ani prstem nehnuv na jeho obranu, nezasluhoval-li by smrti? Jak máme rozhodnout? Odpovězte!“

„Aby byl pověšen!“ odvětily hlasy jedním sborem.

Jakýsi hluk donikl sem té chvíle od řeky a kdejaká hlava se po něm obrátila. Dva muži vyskočili na strmý břeh, vlekouce za sebou náklad čtvrtek sobího masa.

„Vy nám přivážíte zvěřinu?“ tázali se jich.

„Ne,“ pravil jeden z nich, „my přicházíme odevzdati vaší péči muže, který je rozsekán na kusy, mnoho aspoň do toho nechybí.“

I ukázal prstem na jakousi postavu, ležící pod pokrývkami. „Nalezli jsme ho při ústí řeky Stewart. On potřebuje lékaře, neboť si s ním nevím rady. Nám je nemožno, abychom se tu zdrželi; náš náklad masa by se zkazil za tohoto horka. Člověk ten neotevřel úst. Vypadá, jako by se byl potýkal s nějakým medvědem šedivákem (grizzlym). Má najisto vnitřní poranění. Kam ho složíte?“

Frona, stojíc vedle St. Vincenta, uzřela nějakou rudou ruku viseti ven z pokrývky. Její obličej jevil nehybnost, oči její byly zavřeny. Tu ucítila, že jí nějaká paže tiskne horečně ruku.

„Hled'te! hled'te!“ volal St. Vincent, ukazuje na toho člověka prstem. „Pohled'te na tu jizvu. Toť on, toť on. Já vás všechny беру za svědky. Tohle je vrah Johna Borga!“

Nikdo se tentokráte nesmál, neboť on, Gregory, nepřipouštěl námitky. Bill Brown a předseda jali se vyslýchati raněného. Tento zůstával mlčenliv, nerozumněl-li jejich řeči? La Flitche přistoupil k němu, skloní se nad neznámým a vyptává se ho v cizím nářečí... Žádná odpověď. Tu náhle jakýsi blesk ozáří výmluvné oči míšencovy, i jme se vyjadřovati hrdelními slabikami, které jak se zdálo, probudily rozum umírajícího.

„To je řeč Upper-Whiteů,“ vysvětloval la Flitche. – „Naučil jsem se jí kdysi.“

Chmuře brvy, chvílemi váhaje, mluví s poraněným, doprovázeje svou řeč významnými posuňky. Přítomným to připadalo, že jsou na nějaké němohře. Občas nabude tvář indiánova vzteklého a vášnivého výrazu, který budí sympatii u jeho vyslyšchatele.

„Dobrá,“ prohlásil konečně la Flitche, když se zase zsinálá hlava schoulila do pokrývek. „Ten člověk mluví pravdu. Přichází ze White River a nezná řeči bělochů. Nevěděl, že je jich tolik na světě! Jeho jméno jest Gow. Před třemi léty vypravil se John Borg do jeho země. Lovil tu a přinášel mnoho zvěřiny do tábora. Měli ho tam rádi. Náčelník Gow měl jednu squaw, Pisk-Kou... Jednoho dne pravil běloch Gowovi: ‚Já odejdu. Dej mi tuhle ženu za mnoho zboží.‘ – Ale Gow řekl: ‚Ne, Pisk-Kou dobrá squaw, šije mokašiny lépe nežli všechny ostatní, dovede vydělávati sobinu a pak Gow ji miluje.‘ – Ale Borgovi je to lhostejno. On

chce Pisk-Kou. A tu nastane skvokum (veliký boj) a ta squaw musí odejti s Johnem Borgem. Ona ovšem by byla chtěla zůstat v táboře, ale běloch ji donutil, aby šla s ním. Nazve jí Bella a daruje jí mnoho pěkných věcí. Ale Pisk-Kou oplakává Gowa.“

La Flitche se přerušil a ukázal prstem jizvu, která hyzdila umírajícího, a doložil: „John Borg jej takto poranil za onoho boje.“

„Dlouho, tuze dlouho, byl náčelník Gow nemocen. Konečně se uzdraví, ale nepoznává již nikoho. Vypadá jako děťátko. Jednoho dne cosi mu bleskne hlavou, i pozná svého otce, svou matku a vzpomene si Pisk-Kou...“

Borg odplul kdysi po řece. Gow dá se touže cestou... Je to na jaře, ledy tají. Že pak bylo veliké množství bělochů na stezce, byl tím všecek poděšen a cestoval za noci. Nikdo ho nepozoruje, on vidí jako kočka ve tmě. Konečně dorazí k chalupě Johna Borgia... nevěda ani jak...“

St. Vincent stiskne Froně ruku. Ona ji odtáhne nazpět, ustoupivši o krok.

„I uzří jednoho dne Pisk-Kou, ana krmí psy, i rozhovoří se s ní. Večer vejde dovnitř... Ona otevřela dveře, St. Vincent se ani nehýbe. Borg zabije Bellu a Gow zabije Borgia; ale Borg je silný a Gow je raněn. I on co nevidět zemře. To je mu lhostejno, když je Pisk-Kou mrtva.“

Konečně přejde řeku po ledě... Řekl jsem: ‚Tot‘ nemožné,‘ ale on se pousmál... Dále se jenom vleče... nemůže choditi. Dojde do Stewart Riveru a tam ulehne, aby zemřel. Dva běloši se s ním setkali, i přivezli jej sem.“

La Flitche se zamlčel a kolem něho zavládlo ticho. Za minutu nato dodal vážně:

„Shledávám, že Gow je safraportsky hodný člověk.“

„Odved mne, otče!“ zvolala Frona, přistoupivši k Jakobovi Welsemu. „Jsem tolik unavena. Odved' mne s sebou, ihned!“

Kapitola XXIX.

Druhého dne nato ráno Jakub Welse, ačkoliv byl milionářem, štípal dříví, rozdělal oheň a jal se hledati barona Coubertina, zatím co jeho dcera myla talíře a tácy po snídani; nato sáhla po svazku Shakespeara a usedla si na jedlový pařez nedaleko od stanu.

Kniha zůstala jí zavřena na kolenou, kdežto její oči bloudily po okolní krajině. Nač myslila? Zjevila se jí tvář Corlissova, tak něžná, tak plná soucitu. Odháněla daleko od sebe obraz druhého muže, jehož nechtěla ani jmenovati. Její rozbolestněné tělo i duch zpěchovaly se jakémukoli činu, jakémukoli rozhodnutí! Ona mohla jen trpět.

Praskot suché větve pod nějakým krokem probudil ji z její strnulosti. Pozvedla hlavu a střetla se s pohledem St. Vincentovým, jenž tkvěl na ní.

„Vy jste mi neblahopřála k mému vysvobození,“ zvolal k ní vesele. „Ovšem, vy jste musila včera večer býti polomrtvá únavou. Já také ostatně. A vy jste mimo to strávila celý den na řece.“

Při tom hned jak hovořil, pozoroval pokradmu dívku, hledě uhodnouti její úmysly.

„Vy jste hrdinka, Frono,“ pokračoval nadšeně. „Nejenom, že jste zachránila posla s rychlými zprávami, nýbrž dosáhla jste i odkladu, jimž bylo soudu umožněno, aby zvěděl pravdu. Hodný to hoch, ten Gow. Škoda, že jest nyní asi již mrtev!“

„Jsem ráda, že jsem vám prokázala službu. Ale nezdá se mi, že by si vaše osvobození zaslouhovalo blahopřání.“

„Ach, takhle vy pojmáte tu věc? Dovolte mi, abych si usedl k vám a podal vám nějaké vysvětlení. Byly-li ženy v mém životě...“

Frona neučinila posušku, na jaký čekal. Zůstala nepohnuta, ruce však se jí skroutily nervózně. Za těchto posledních slov usmála se opovržlivě.

„Ženy?“ opakovala „Vy myslíte, že tohle je jediné vysvětlení mého chování.“

„Vy jste mne oddaně podporovala v mé těžké zkoušce, proto jsem se domníval...“

„Vy jste mne tedy nikdy nepochopil, Gregory? Pohlédněte mi do tváře a pokuste se cítit to, co já cítím. Vaše přítomnost mne uráží. Vzpomínky na vaše polibky mne uráží a mé rty se cítí poskvřněny. Ne jenom pro ‚ženy ve vašem životě‘, jak vy říkáte.“

Zastavila se. Nějaké hlasy lidí a skřípot vesel zazní blízko nich: Uzří Del Bishopa a Corlisse, která přivazují nějaký člun ke břehu.

„Mám vám říct, proč mi vzpomínka na vaše polibky působí hrůzu, Gregory? Poněvadž jste vy porušil svatý zákon pohostinství, stravování a lože. Jeden muž vás vzal pod své přístřeší a vy jste ho nechal zbaběle zavraždit! Kdybyste byl zahynul, bráně jej, kdybyste byl měl krev v těle a čest v srdci, zůstala bych vám věrnou do své nejdelsí smrti.“

„Takhle vy chápete lásku?“ řekl nato mladý muž zuřivě. – Známy zloduch probouzel se v něm. „Láska, která nevytrvá v neštěstí. Co iluzí jsem si natvořil o vás, spravedlivé nebe!“

„Oh, vy jste dojista zvyklý na takovéhle výstupy? S tolika ženami ve vašem životě!“

„A jaké jsou vaše úmysly?“ pokračoval, nedbaje poznámky Froniny. „Vězte, že nejsem takový muž, jemuž by se bylo možno beztretně posmívati: nezbavíte se mne tak snadno, jak si představujete. Upozorňuji vás, že toho nestrpím. Vaše chování v tomto kraji zavdalo mnoho podnětů k všelijakým podezřením. Nebude to dětská hříčka ospravedlniti se před veřejným míněním, jakmile bude ono jednou zpraveno o vašich dobrodružstvích na Deyjské stezce...“

Frona, nepozbývajíc chladnokrevnosti, pohlížela na svého druhá s úsměvem, v němž se zračilo opovržení i jakýsi soucit. Tento úsměv přivedl žurnalistu nadobro z míry. I křičel jako šílenec.

„Vy se mi vysmíváte, Frono, poněvadž jsem sražen osudem! Vy se odvažujete mne nechati a tvářiti se, že mne litujete, ale já vás ponížím

na svou úroveň. Mé polibky, tvrdíte, poskvrnily vaše rty? A což Corlisovy v Happy Campu? Ty byly šťavnatější, tuším, než moje?”

Místo odpovědi podala Frona ruku s vítajícím posuňkem Vanceovi, který právě zahýbal sem na začátek stezky.

„Milý příteli,“ pravila, „muž, kterého jsme přivezli v ‚Klenotu‘, přinesl mému otci důležité zprávy, které ho nutí, aby se ihned navrátil do Dawsonu. Odcestuje dnes odpoledne s baronem. Chcete jít s námi? Toužím dychtivě po vaší společnosti.“

Po slovech těch se vzdálila, nechavši Gregoryho stát se založenýma rukama a očima, svítícíma vztekem. Ostavila jej navždy, nedavši mu „sbohem“ ani pohledem...

Jack London

Dcera sněhu

Edice Světová próza v českých překladech

Překlad St. Krotký

Redakce Slávka Járová

Vydala **Městská knihovna v Praze**

Mariánské nám. 1, 115 72 Praha 1

V MKP 1. vydání

Verze 1.0 z 18. 9. 2017

ISBN 978-80-7532-833-5 (epub)

ISBN 978-80-7532-834-2 (pdf)

ISBN 978-80-7532-835-9 (prc)

ISBN 978-80-7532-836-6 (html)